3 Et super hæc, quæ obtulit in domum Dei mei de peculio meo aurum & argentum: do in templum Dei mei, exceptis his, quæ præparavi in ædem sanctam.

4 Tria millia talenta auri de auro Ophir: & septem millia talentorum argenti probatissimi ad deaurandos parietes templi.

5 Et ubicumque opus est aurum de auro & ubicumque opus est argentum de argento, opera fiant per manus artificum: & si quis sponte offert, impleat manum suam hodie & offerat quod voluerit Domino.

6 Polliciti sunt itaque principes familiarum, & proceres tribuum Israel, tribuni quoque, & centuriones, & principes possessionum regis.

7 Dederuntque in opera domus Dei auri talenta quinque millia, & solidos decem millia, argenti talenta decem millia, & æris talenta decem & octo millia: ferri quoque centum millia talentorum.

8 Et apud quemcumque inventi sunt lapides: dederunt in thesauros domus Domini, per manum Iahiel Gersonitis,

9 Lætatusque est populus, cum vota sponte promitterent: quia corde toto offerebant ea Domino: sed & David rex lætatus est gaudio magno.

10 Et benedixit Domino coram universa multitudine, & ait: Benedictus es Dñe Deus Israel patris nostri ab æterno in æternum

11 Tua est Domine magnificentia, & potentia, & gloria, atque victoria: & tibi laus: cuncta enim quæ in cælo sunt, & in terra, tua sunt: tuum Domine regnum, & tu es super omnes principes.

12 Tuæ divitiæ, & tua est gloria: tu dominaris omnium, in manu tua virtus & potentia: in manu tua magnitudo, & imperium omnium.

13 Nunc igitur Deus noster confitemur tibi, & laudamus nomen tuum inclytum.

14 Quis ego, & quis populus meus; ut possimus hæc tibi universa promittere? tua sunt omnia: & quæ de manu tua accepimus, dedimus tibi.

15 Peregrini enim sumus coram te, & advenæ, sicut omnes patres nostri. † Dies nostri quasi umbra super terram, & nulla est mora.

16 Domine Deus noster, omnis hæc copia, quam paravimus ut ædificaretur domus nomini sancto tuo, de manu tua est, & tua sunt omnia.

17 Scio Deus meus quod probes corda, & simplicitatem diligas, unde & ego in simplicitate cordis mei lætus obtuli universa hæc: & populum tuum qui hic repertus est, vidi cum ingenti gaudio tibi offerre donaria.

18 Domine Deus Abraham, & Isaac, & Israel, patrum nostrorum, custodi in æternum hanc voluntatem cordis eorum, & semper in venerationem tui mens ista permaneat.

19 Salomoni quoque filio meo da cor perfectum ut custodiat mandata tua, testimonia tua, & cerimonias tuas, & faciat universa, & ædificet ædem, cujus impensas paravi.

20 Præcepit autem David universæ Ecclesiæ: Benedicite Domino Deo nostro. Et benedixit omnis Ecclesia Domino Deo patrum suorum: & inclinaverunt se, & adoraverunt Deum, & deinde regem.

21 Immolaverunt que victimas Domino & obtulerunt holocausta die sequenti, tauros mille, arietes mille, agnos mille; cum libaminibus suis, & universo ritu abundantissime in omnem Israel.

22 Et comederunt, & biberunt coram Domino in die illo cum grandi lætitia. † Et unxerunt secundo Salomonem filium David. Unxerunt autem eum Domino in principem, & Sadoc in pontificem. † 3. Reg. 1. 34.

23 Seditque Salomon super solium Domini in regem pro David patre suo, & cunctis placuit: & paruit illi omnis Israël.

24 Sed & universi principes, & potentes, & cuncti filii regis David dederunt manum & subjecti fuerunt Salomoni regi.

25 Magnificavit ergo Dominus Salomonem super omnem Israel: & dedit illi gloriam regni qualem nullus habuit ante eum rex Israel.

26 Igitur David filius Isai regnavit super universum Israel.

27 † Et dies, quibus regnavit super Israel, fuerunt quadraginta anni: in Hebron regnavit septem annis, & in Jerusalem annis triginta tribus. † 3. Reg. 2. 11.

28 Et mortuus est in senectute bona, plenus dierum, & divitiis, & gloria; & regnavit Salomon filius ejus pro eo.

29 Gesta autem David regis priora, & novissima scripta sunt in libro Samuelis Videntis, & in libro Nathan prophetæ, atque in volumine Gad Videntis:

30 Universique regni ejus, & fortitudinis, & temporum, quæ transierunt sub eo, sive in Israël, sive in cunctis regnis terrarum.

LIBER II.

PARALIPOMENON,

Hebraice

DIBRE HAIAMIN.

CAPUT I.

Oblatio mille hostiis à Salomone in Gabaon, Dominus illi nocte apparens dat ei petitam sapientiam, additis divitiis & gloria; post qua, currus & equites congregat.

1 CONfortatus est ergo Salomon filius David in regno suo, & Dominus Deus ejus erat cum eo, & magnificavit eum in excelsum. 3. Reg. 3. 1.

2 Præcepitque Salomon universo Israeli, tribunis, & centurionibus, & ducibus, & judicibus omnis Israël, & principibus familiarum:

3 Et abiit cum universa multitudine in Excelsum Gabaon, ubi erat tabernaculum fœderis Dei, quod fecit Moyses famulus Dei in solitudine.

4 Arcam autem Dei adduxerat David de Cariathiarim, in locum quem præparaverat

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

raverat ei, & ubi fixerat illi tabernaculum, hoc est, in Ierusalem.

†Exod. 38. 1. 5 Altare quoque æneum, † quod fabricatus fuerat Beseleel filius Vri filii Hur, ibi erat coram tabernaculo Domini: quod & requisivit Salomon, & omnis ecclesia.

6 Ascenditque Salomon ad altare æneum, coram tabernaculo fœderis Domini, & obtulit in eo mille hostias.

7 Ecce autem in ipsa nocte apparuit ei Deus, dicens: Postula quodvis, ut dem tibi.

8 Dixitque Salomon Deo: Tu fecisti cum David patre meo misericordiam magnam, & constituisti me regem pro eo.

9 Nunc ergo Domine Deus impleatur sermo unus, quem pollicitus es David patri meo, tu enim me fecisti regem super populum tuum multum, qui tam innumerabilis est, quam pulvis terræ.

†Supr. 9. 10. 10 † Da mihi sapientiam & intelligentiam, ut ingrediar & egrediar coram populo tuo, quis enim potest hunc populum tuum digne, qui tam grandis est, judicare?

11 Dixit autem Deus ad Salomonem: Quia hoc magis placuit cordi tuo, & non postulasti divitias, & substantiam, & gloriam, neque animas eorum qui te oderant, sed nec dies vitæ plurimos: petisti autem sapientiam & scientiam, ut judicare possis populum meum, super quem constitui te regem.

12 Sapientia & scientia data sunt tibi: divitias autem & substantiam & gloriam dabo tibi, ita ut nullus in regibus nec ante te nec post te fuerit similis tui.

13 Venit ergo Salomon ab excelso Gabaon in Ierusalem coram tabernaculo fœderis, & regnavit super Israël.

†3 Reg. 10. 26. 14 † Congregavitque sibi currus & equites, & facti sunt ei mille quadringenti currus, & duodecim millia equitum: & fecit eos esse in urbibus quadrigarum, & cum rege in Ierusalem.

15 Præbuitque rex argentum & aurum in Ierusalem quasi lapides, & cedros quasi sycomoros, quæ nascuntur in campestribus multitudine magna.

16 Adducebantur autem ei equi de Ægypto, & de Coa, à negotiatoribus regis, qui ibant, & emebant pretio,

17 Quadrigam equorum sexcentis argenteis, & equum centum quinquaginta: similiter de universis regnis Hethæorum, & à regibus Syriæ, emptio celebrabatur.

CAPVT II.

Ordinatis pro templo ædificando architectis & operariis, Salomon cum rege Hiram convenit de mittendo erudito artifice; ligniſque ad templi structuram cædendis.

1 DEcrevit autem Salomon ædificare domum nomini Domini, & palatium sibi.

2 Et numeravit septuaginta millia virorum portantium humeris, & octoginta millia qui cæderent lapides in montibus, præpositosque eorum tria millia sexcentos.

†3. Reg. 5. 2. 3 †Misit quoque ad Hiram regem Tyri, dicens: Sicut egisti cum David patre meo, & misisti ei ligna cedrina ut ædificaret sibi domum, in qua & habitavit.

4 Sic fac mecum, ut ædificem domum nomini Domini Dei mei, ut consecrem eam ad adolendum incensum coram illo, & fumiganda aromata, & ad propositionem panum sempiternam, & ad holocautomata mane, & vespere, sabbatis quoque, & neomeniis, & solemnitatibus Domini Dei nostri in sempiternum, quæ mandata sunt Israëli.

5 Domus enim quam ædificare cupio, magna est: magnus est enim Deus noster super omnes Deos.

6 Quis ergo poterit prævalere, ut ædificet ei dignam domum? si cælum, & cæli cælorum capere eum nequeunt: quantus ego sum, ut possim ædificare ei domum? sed ad hoc tantum, ut adoleatur incensum coram illo.

7 Mitte ergo mihi virum eruditum, qui noverit operari in auro, & argento, ære, & ferro, purpura, coccino, & hyacintho, & qui sciat sculpere cælaturas, cum his artificibus, quos mecum habeo in Iudæa & Ierusalem, quos præparavit David pater meus.

8 Sed & ligna cedrina mitte mihi, & arceuthina, & pinea, de Libano: scio enim quod servi tui noverint cædere ligna de Libano, & erunt servi mei cum servis tuis,

9 Vt parentur mihi ligna plurima. Domus enim, quam cupio ædificare, magna est nimis, & inclyta.

10 Prætera operariis, qui cæsuri sunt ligna servis tuis dabo in cibaria tritici coros viginti millia, & hordei coros totidem, & vini viginti millia metretas, olei quoque cata viginti millia.

11 Dixit autem Hiram rex Tyri per litteras, quas miserat Salomoni: Quia dilexit Dominus populum suum: idcirco te regnare fecit super eum.

12 Et addidit, dicens: Benedictus Dominus Deus Israël, qui fecit cælum & terram, qui dedit David regi filium sapientem, & eruditum, & sensatum atque prudentem, ut ædificaret domum Domino, & palatium sibi.

13 Misi ergo tibi virum prudentem & scientissimum Hiram, patrem meum,

14 Filium mulieris de filiabus Dan, cujus pater fuit Tyrius, qui novit operari in auro, & argento, ære, & ferro, & marmore, & lignis, in purpura quoque, & hyacintho, & byssо, & coccino: & qui scit cælare omnem sculpturam, & adinvenire prudenter quodcumque in opere necessarium est, cum artificibus tuis, & cum artificibus domini mei David patris tui.

15 Triticum ergo, & hordeum, & oleum, & vinum, quæ pollicitus es domine mi, mitte servis tuis.

16 Nos autem cædemus ligna de Libano, quot necessaria habueris, & applicabimus ea ratibus per mare in Ioppe: tuum autem erit transferre ea in Ierusalem.

17 Numeravit igitur Salomon omnes viros proselytos, qui erant in terra Israël, post dinumerationem, quam dinumeravit David pater ejus, & inventi sunt centum quinquaginta millia, & tria millia sexcenti.

18 Fecitque ex eis septuaginta millia, qui humeris

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

humeris onera portarent, & octoginta millia, qui lapides in montibus cæderent: tria autem millia & sexcentos præpositos operum populi.

CAPVT III.

Templum eximitur cum porticu, velo, & duabus columnis aneis ante fores templi.

1 ET cœpit Salomon ædificare domum Domini in Ierusalem in monte Moria, qui demonstratus fuerat David patri ejus, in loco, quem paraverat David in † area Ornan Iebusæi.

†3 Reg. 6. 1.

2 Cœpit autem ædificare mense secundo, anno quarto regni sui.

†2 Reg. 24. 15. 1 Par. 21. 26.

3 Et hæc sunt fundamenta, quæ jecit Salomon, ut ædificaret domum Dei, longitudinis cubitos in mensura prima sexaginta, latitudinis cubitos viginti.

4 Porticum vero ante frontem, quæ tendebatur in longum juxta mensuram latitudinis domus, cubitorum viginti: porro altitudo centum viginti cubitorum erat: & deauravit eam intrinsecus auro mundissimo.

5 Domum quoque majorem texit tabulis ligneis abiegnis, & laminas auri obrizi affixit per totum: sculpsitque in ea palmas, & quasi catenulas se invicem complectentes.

6 Stravit quoque pavimentum templi pretiosissimo marmore, decore multo.

7 Porro aurum erat probatissimum, de cujus laminis texit domum, & trabes ejus, & postes, & parietes, & ostia: & cælavit cherubim in parietibus.

8 Fecit quoque domum Sancti sanctorum: longitudinem juxta latitudinem domus, cubitorum viginti: & latitudinem similiter viginti cubitorum: & laminis aureis texit eam, quasi talentis sexcentis.

9 Sed & clavos fecit aureos, ita ut singuli clavi sicles quinquagenos appenderent: cœnacula quoque texit auro.

10 Fecit etiam in domo Sancti sanctorum cherubim duos, opere statuario: & texit eos auro.

11 Alæ cherubim viginti cubitis extendebantur, ita ut una ala haberet cubitos quinque, & tangeret parietem domus: & altera quinque cubitos habens, alam tangeret alterius cherub.

12 Similiter cherub alterius ala quinque habebat cubitos, & tangebat parietem: & ala ejus altera quinque cubitorum, alam cherub alterius contingebat.

13 Igitur alæ utriusque cherubim expansæ erant & extendebantur per cubitos viginti: ipsi autem stabant erectis pedibus, & facies eorum erant versæ ad exteriorum domum.

14 † Fecit quoque velum ex hyacintho, purpura, cocco, & bysso: & intexuit ei cherubim.

† Esth. 27. 51. † Ier. 52. 20.

15 † Antefores etiam templi duas columnas, quæ triginta & quinque cubitos habebant altitudinis: porro capita earum quinque cubitorum.

16 Necnon, & quasi catenulas in oraculo, & superposuit eas capitibus columnarum: malogranata etiam centum, quæ catenulis interposuit.

17 Ipsas quoque columnas posuit in vestibulo templi, unam à dextris, & alteram à sinistris: eam, quæ à dextris erat, vocavit Iachim; & quæ ad lævam, Booz:

CAPVT IV.

Constructio altaris æneï, maris fusilis, decem cenebarum, candelabrorum aureorum, mensarum, phialarum, ac cæterorum quæ ad templum ejusque ornatum pertinebant.

1 FEcit quoque altare æneum viginti cubitorum longitudinis, & viginti cubitorum latitudinis, & decem cubitorum altitudinis.

2 † Mare etiam fusile decem cubitis à labio usque ad labium, rotundum per circuitum, quinque cubitos habebat altitudinis, & funiculus triginta cubitorum ambiebat gyrum ejus.

†3 Reg. 7. 23.

3 Similitudo quoque boum erat subter illud, & decem cubitis quædam extrinsecus cælaturæ, quasi duobus versibus alvum maris circuibant. Boves autem erant fusiles:

4 Et ipsum mare super duodecim boves impositum erat, quorum tres respiciebant ad aquilonem, & alii tres ad occidentem: porro tres alii meridiem, & tres qui reliqui erant, orientem, habentes mare superpositum: posteriora autem boum erant intrinsecus sub mari.

5 Porro vastitas ejus habebat mensuram palmi, & labium illius erat quasi labium calicis, vel repandi lilii: capiebatque tria millia metretas.

6 Fecit quoque conchas decem: & posuit quinque à dextris, & quinque à sinistris, ut lavarent in eis omnia, quæ in holocaustum oblaturi erant: porro in mari sacerdotes lavabantur.

7 Fecit autem & candelabra aurea decem, secundum speciem qua jussa erant fieri: & posuit ea in templo, quinque à dextris, & quinque à sinistris.

8 Necnon & mensas decem: & posuit eas in templo: quinque à dextris, & quinque a sinistris: phialas quoque aureas centum.

9 Fecit etiam atrium sacerdotum, & basilicam grandem: & ostia in basilica, quæ texit ære.

10 Porro mare posuit in latere dextro contra orientem ad meridiem.

11 Fecit autem Hiram lebetes, & creagras, & phialas: & complevit omne opus regis in domo Dei.

12 Hoc est, columnas duas, & epistylia, & capita, & quasi quædam retiacula, quæ capita regerent super epistylia.

13 Malogranata quoque quadringenta, & retiacula duo, ita ut bini ordines malogranatorum singulis retiaculis jungerentur, quæ protegerent epistylia, & capita columnarum.

14 Bases etiam fecit, conchas, quas superposuit basibus.

15 Mare unum, boves quoque duodecim sub mari.

16 Et lebetes, & creagras, & phialas. Omnia vasa fecit Salomoni Hiram pater ejus in domo Domini ex ære mundissimo.

17 In regione Iordanis fudit ea rex in argillosa terra, inter Sochor & Saredatha.

18 Erat autem multitudo vasorum innumerabilis, ita ut ignoraretur pondus æris.

19 Fecit

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

19 Fecitque Salomon omnia vasa domus Dei, & altare aureum, & mensas, & super eas panes propositionis:

20 Candelabra quoque cum lucernis suis, ut lucerent ante oraculum juxta ritum ex auro purissimo:

21 Et florentia quædam, & lucernas, & forcipes aureos: omnia de auro mundissimo facta sunt.

22 Thymiamateria quoque, & thuribula, & phialas, & mortariola, ex auro purissimo. Et ostia cælavit templi interioris, id est, in Sancta sanctorum & ostia templi forinsecus aurea. Sicque completum est omne opus, quod fecit Salomon in domo Domini.

CAPUT V.

Illatit in templum vasis sacris, & oblatis plurimis donariis, arca continens tabulas Moysi in oraculum inducitur, unde gloria Domini implet templum.

† 3. Regum 7. 51. 1 INtulit † igitur Salomon omnia, quæ voverat David pater suus, argentum, & aurum, & universa vasa posuit in thesauris domus Dei.

† 3. Regum 8. 1. 2 † Post quæ congregavit majores natu Israel, & cunctos principes tribuum, & capita familiarum de filiis Israel in Jerusalem, ut adducerent arcam fœderis Domini de civitate David, quæ est Sion.

3 Venerunt itaque ad regem omnes viri Israel in die solemni mensis septimi.

4 Cumque venissent cuncti seniorum Israel, portaverunt Levitæ arcam.

5 Et intulerunt eam, & omnem paraturam tabernaculi. Porro vasa sanctuarii, quæ erant in tabernaculo, portaverunt sacerdotes cum Levitis.

6 Rex autem Salomon, & universus cœtus Israel, & omnes qui fuerunt congregati ante arcam, immolabant arietes, & boves absque ullo numero: tanta enim erat multitudo victimarum.

7 Et intulerunt sacerdotes arcam fœderis Domini in locum suum, id est, ad oraculum templi, in Sancta sanctorum subter alas cherubim:

8 Ita ut cherubim expanderent alas suas super locum, in quo posita erat arca, & ipsam arcam tegerent cum vectibus suis.

9 Vectium autem, quibus portabatur arca, quia paululum longiores erant, capita parebant ante oraculum: si vero quis paululum foisset extrinsecus, eos videre non poterat. Fuit itaque arca ibi usque in præsentem diem.

10 Nihilque erat aliud in arca, nisi duæ † tabulæ, quas posuerat Moyses in Horeb, quando legem dedit Dominus filiis Israel egredientibus ex Ægypto.

11 Egressis autem sacerdotibus de sanctuario (omnes enim sacerdotes, qui ibi potuerant inveniri, sanctificati sunt: nec adhuc in illo tempore vices, & ministeriorum ordo inter eos divisus erat.)

12 Tam Levitæ quam cantores, id est, & qui sub Asaph erant, & qui sub Eman, & qui sub Idithun, filii, & fratres eorum, vestiti byssinis, cymbalis, & psalteriis, & citharis concrepabant, stantes ad orientalem plagam altaris, & cum eis sacerdotes centum viginti canentes tubis.

13 Igitur cunctis pariter, & tubis, & voce, & cymbalis, & organis, & diversi generis musicorum concinentibus, & vocem in sublime tollentibus, longe sonitus audiebatur, ita ut cum Dominum laudare cœpissent & dicere: Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus; impleretur domus Dei nube.

14 Nec possent sacerdotes stare & ministrare propter caliginem. Compleverat enim gloria Domini domum Dei.

CAPUT VI.

Benedicit Salomon populo Israël, & gratias Deo agit de implesione promissionis facta David, oratque supplex coram multitudine; ut orantium in eo templo vota Deus exaudiat.

† 3. Regum 8. 12. 1 † TUnc Salomon ait: Dominus pollicitus est ut habitaret in caligine:

2 Ego autem ædificavi domum nomini ejus, ut habitaret ibi in perpetuum.

3 Et convertit rex faciem suam, & benedixit universæ multitudini Israel (nam omnis turba stabat inventa) & ait:

4 Benedictus Dominus Deus Israel, qui quod locutus est David patri meo, opere complevit, dicens:

5 A die, qua eduxi populum meum de terra Ægypti, non elegi civitatem de cunctis tribubus Israel, ut ædificaretur in ea domus nomini meo: neque elegi quemquam alium virum, ut esset dux in populo meo Israel,

6 Sed elegi Jerusalem, ut sit nomen meum in ea, & elegi David, ut constitueret eum super populum meum Israel.

7 Cumque fuisset voluntatis David patris mei, ut ædificaret domum nomini Domini Dei Israel.

8 Dixit Dominus ad eum: Quia hæc fuit voluntas tua, ut ædificares domum nomini meo, bene quidem fecisti hujusce modi habere voluntatem:

9 Sed non tu ædificabis domum, verum filius tuus, qui egredietur de lumbis tuis, ipse ædificabit domum nomini meo.

10 Complevit ergo Dominus sermonem suum, quem locutus fuerat: & ego surrexi pro David patre meo, & sedi super thronum Israel, sicut locutus est Dominus: & ædificavi domum nomini Dñi Dei Israel.

11 Et posui in ea arcam, in qua est pactum Domini, quod pepigit cum filiis Israel.

12 Stetit ergo coram altari Domini ex † adverso universæ multitudinis Israël, & extendit manus suas.

13 Siquidem fecerat Salomon basim æneam, & posuerat eam in medio basilicæ, habentem quinque cubitos longitudinis, & quinque cubitos latitudinis, & tres cubitos altitudinis: stetitque super eam, & deinceps flexis genibus contra universam multitudinem Israel, & palmis in cælum levatis,

† 2. Mach. 2. 8. 14 Ait: † Domine Deus Israel, non est similis tui Deus in cælo & in terra: qui custodis pactum & misericordiam cum servis tuis, qui ambulant coram te in toto corde suo:

15 Qui præstitisti servo tuo David patri

TAILOT

meo quæcumque locutus fueras ei : & quæ ore promiſeras, opere compleſti, ſicut & præſens tempus probat.

16 Nunc ergo Domine Deus Iſrael, imple ſervo tuo patri meo David quæcumque locutus es, dicens : Non deficiet ex te vir coram me, qui ſedeat ſuper thronum Iſrael : ita tamen ſi cuſtodierint filii tui vias ſuas, & ambulaverint in lege mea, ſicut & tu ambulaſti coram me.

17 Et nunc Domine Deus Iſraël, firmetur ſermo tuus quē locutus es ſervo tuo David.

18 Ergone credibile eſt ut habitet Deus cum hominibus ſuper terram? Si cælum & cæli cælorum non te capiunt, quanto magis domus iſta, quam ædificavi?

19 Sed ad hoc tantum facta eſt, ut reſpicias orationem ſervi tui, & obſecrationem ejus, Domine Deus meus : & audias preces, quas fundit famulus tuus coram te :

20 Vt aperias oculos tuos ſuper domum iſtam diebus ac noctibus, ſuper locū, in quo pollicitus es ut invocaretur nomen tuum.

21 Et exaudires orationem, quam ſervus tuus orat in eo : & exaudias preces famuli tui, & populi tui Iſraël. Quicumque oraverit in loco iſto, exaudi de habitaculo tuo, id eſt, de cælis, & propitiare.

22 Si peccaverit quiſpiam in proximum ſuum, & jurare contra eum paratus venerit, ſeque maledicto conſtrinxerit coram altari in domo iſta :

23 Tu audies de cælo, & facies judicium ſervorum tuorum, ita ut reddas iniquo viam ſuam in caput proprium, & ulciſcaris juſtum, retribuens ei ſecundum juſtitiam ſuam.

24 Si ſuperatus fuerit populus tuus Iſrael ab inimicis (peccabunt enim tibi) & converſi egerint pœnitentiam, & obſecraverint nomen tuum, & fuerint deprecati in loco iſto,

25 Tu exaudies de cælo, & propitiare peccato populi tui Iſrael, & reduc eos in terram, quam dediſti eis, & patribus eorum.

26 Si clauſo cælo, pluvia non fluxerit propter peccata populi, & deprecati te fuerint in loco iſto, & confeſſi nomini tuo, & converſi à peccatis ſuis, cum eos afflixeris.

27 Exaudi de cælo Domine, & dimitte peccata ſervis tuis & populi tui Iſrael, & doce eos viam bonam, per quam ingrediantur : & da pluviam terræ, quam dediſti populo tuo ad poſſidendum.

†Infra 20. 9. 28 † Fames ſi orta fuerit in terra, & peſtilentia, ærugo, & aurugo, & locuſta, & bruchus, & hoſtes, vaſtatis regionibus, portas obſederint civitatis, omniſque plaga & infirmitas preſſerit :

29 Si quis de populo tuo Iſrael fuerit deprecatus cognoſcens plagam & infirmitatem ſuam, & expanderit manus ſuas in domo hac,

30 Tu exaudies de cælo, de ſublimi ſcilicet habitaculo tuo, & propitiare, & redde unicuique ſecundum vias ſuas, quas noſti eum habere in corde ſuo : (tu enim ſolus noſti corda filiorum hominum.)

31 Vt timeant te, & ambulent in viis tuis cunctis diebus, quibus vivunt ſuper faciem terræ, quam dediſti patribus noſtris.

32 Externum quoque, qui non eſt de populo tuo Iſrael, ſi venerit de terra longinqua, propter nomen tuum magnum, & propter manum tuam robuſtam, & brachium tuum extentum, & adoraverit in loco iſto,

33 Tu exaudies de cælo firmiſſimo habitaculo tuo, & facies cuncta, pro quibus invocaverit te ille peregrinus : ut ſciant omnes populi terræ nomen tuum, & timeant te ſicut populus tuus Iſrael, & cognoſcant, quia nomen tuum invocatum eſt ſuper domum hanc, quam ædificavi.

34 Si egreſſus fuerit populus tuus ad bellum contra adverſarios ſuos per viam in qua miſeris eos, adorabunt te contra viam, in qua civitas hæc eſt, quam elegiſti, & domus, quam ædificavi nomini tuo :

35 Tu exaudies de cælo preces eorum, & obſecrationem : & ulciſcaris.

36 Si autem peccaverint tibi († neque enim eſt homo, qui non peccet) & iratus fueris eis, & tradideris hoſtibus, & captivos duxerint eos in terram longinquam, vel certe quæ juxta eſt, † 3. Reg. 8. 46. Eccl. 7. 21.

37 Et converſi in corde ſuo, in terra, ad quam captivi ducti fuerant, egerint pœnitentiam, & deprecati te fuerint in terra captivitatis ſuæ, dicentes : peccavimus, inique fecimus, injuſte egimus : 1. Ioan. 1. 8.

38 Et reverſi fuerint ad te in toto corde ſuo, & in tota anima ſua, in terra captivitatis ſuæ, ad quam ducti ſunt, adorabunt te contra viam terræ ſuæ, quam dediſti patribus eorum, & urbis, quam elegiſti, & domus, quam ædificavi nomini tuo :

39 Tu exaudies de cælo, hoc eſt, de firmo habitaculo tuo, preces eorum, & facias judicium, & dimittas populo tuo, quamvis peccatori :

40 Tu es enim Deus meus : aperiantur, quæſo, oculi tui, & aures tuæ intentæ ſint ad orationem quæ fit in loco iſto.

41 † Nunc igitur conſurge Domine Deus in requiem tuam, tu & arca fortitudinis tuæ : ſacerdotes tui Domine Deus induantur ſalutem, & ſancti tui lætentur in bonis. † Pſal. 131. 8.

42 Domine Deus ne averteris faciem chriſti tui : memento miſericordiarum David ſervi tui.

CAPVT VII.

Poſt devorata cæleſti igne ſacrificia, Dei majeſtas templum implet, & plurimis immolatis hoſtiis, templi dedicatio ſeptem diebus celebratur, dieque octavo fit collecta; Dominus autem Salomoni revelat ſe ipſius orationem exaudiſſe.

1 CVmque compleſſet Salomon fundens preces, ignis deſcendit de cælo, & devoravit holocauſta & victimas : † & majeſtas Domini, implevit domum. † 2. Mach. 2. 10.

2 Nec poterant ſacerdotes ingredi templum Domini, eo quod impleſſet majeſtas Domini templum Domini.

3 Sed & omnes filii Iſrael videbant deſcendentem ignem, & gloriam Domini ſuper domum : & corruentes proni in terram ſuper pavimentum ſtratum lapide, adoraverunt & laudaverunt Dominum : quoniam bonus, quoniam in ſæculum miſericordia ejus.

† Rex

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

4 Rex autem, & omnis populus, immolabant victimas coram Domino.

5 † Mactavit igitur rex Salomon hostias, boum viginti duo millia, arietum centum viginti millia: & dedicavit domum Dei rex, & universus populus.

† 3. Regum 8. 63.

6 sacerdotes autem stabant in officiis suis: & Levitæ in organis carminum Domini, quæ fecit David rex ad laudandum Dominum: Quoniam in æternum misericordia ejus, hymnos David canentes per manus suas: porro sacerdotes canebant tubis ante eos, cunctusque Israel stabat.

7 sanctificavit quoque Salomon medium atrii ante templum Domini: obtulerat enim ibi holocausta & adipes pacificorum: quia altare æneum, quod fecerat, non poterat sustinere holocausta & sacrificia & adipes.

8 Fecit ergo Salomon solemnitatem in tempore illo septem diebus, & omnis Israel cum eo, ecclesia magna valde, ab introitu Emath usque ad torrentem Ægypti.

9 Fecitque die octavo collectam, eo quod dedicasset altare septem diebus, & solemnitatem celebrasset diebus septem.

10 Igitur in die vigesimotertio mensis septimi dimisit populos ad tabernacula sua, lætantes atque gaudentes super bono, quod fecerat Dominus Davidi, Salomoni, & Israel populo suo.

11 † Complevitque Salomon domum Domini, & domum regis, & omnia quæ disposuerat in corde suo, ut faceret in domo Domini, & in domo sua, & prosperatus est.

† 3. Regum 9. 1.

12 Apparuit autem ei Dominus nocte, & ait: Audivi orationem tuam, & elegi locum istum mihi in domum sacrificii.

13 Si clausero cælum, & pluvia non fluxerit, & mandavero & præcepero locustæ ut devoret terram, & misero pestilentiam in populum meum.

14 Conversus autem populus meus, super quos invocatum est nomen meum, deprecatus me fuerit, & exquisierit faciem meam, & egerit pœnitentiam à viis suis pessimis: & ego exaudiam de cælo, & propitius ero peccatis eorum, & sanabo terram eorum.

15 Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ ad orationem ejus, qui in loco isto oraverit.

16 Elegi enim, & sanctificavi locum istum, ut sit nomen meum ibi in sempiternum, & permaneant oculi mei, & cor meum, ibi cunctis diebus.

17 Tu quoque si ambulaveris coram me, sicut ambulavit David pater tuus, & feceris juxta omnia quæ præcepi tibi, & justitias meas judiciaque servaveris:

18 Suscitabo thronum regni tui, sicut pollicitus sum David patri tuo, dicens: Non auferetur de stirpe tua vir, qui sit princeps in Israel.

19 Si autem aversi fueritis, & dereliqueritis justitias meas, & præcepta mea, quæ proposui vobis, & abeuntes servieritis diis alienis, & adoraveritis eos,

20 Evellam vos de terra mea, quam dedi vobis, & domum hanc, quam sanctificavi nomini meo, projiciam à facie mea, & tradam eam in parabolam, & in exemplum cunctis populis.

21 Et domus ista erit in proverbium universis transeuntibus, & dicent stupentes: Quare fecit Dominus sic terræ huic, & domui huic?

22 Respondebuntque: Quia dereliquerunt Dominum Deum patrum suorum, qui eduxit eos de terra Ægypti, & apprehenderunt deos alienos, & adoraverunt eos, & coluerunt: idcirco venerunt super eos universa hæc mala.

CAPUT VIII.

Aedificatis à Salomone variis civitatibus, reliquias gentium sibi facit tributarias, & offert holocausta, & sacerdotum ac Levitarum ministeria juxta dispositionem David constituit: missaque classe plurimum auri ex Ophir refertur ad Salomonem.

1 EXpleris † autem viginti annis, postquam ædificavit Salomon domum Domini & domum suam:

† 3. Regum 9. 10.

2 Civitates quas dederat Hiram Salomoni, ædificavit, & habitare ibi fecit filios Israel.

3 Abiit quoque in Emath Suba, & obtinuit eam.

4 Et ædificavit Palmiram in deserto: & alias civitates munitissimas ædificavit in Emath.

5 Extruxitque Bethoron superiorem, & Bethoron inferiorem, civitates muratas, habentes portas & vectes & seras:

6 Balaath etiam & omnes urbes firmissimas, quæ fuerunt Salomonis, cunctasque urbes quadrigarum, & urbes equitum, omnia quæcumque voluit Salomon atque disposuit, ædificavit in Jerusalem & in Libano, & in universa terra potestatis suæ.

7 Omnem populum, qui delectus fuerat de Hethæis, & Amorrhæis, & Pherezæis, & Hevæis, & Jebusæis, qui non erant de stirpe Israel.

8 De filiis eorum, & de posteris, quos non interfecerant filii Israel, subjugavit Salomon in tributarios, usque in diem hanc.

9 Porro de filiis Israel non posuit ut servirent operibus regis: ipsi enim erant viri bellatores, & duces primi, & principes quadrigarum & equitum ejus.

10 Omnes autem principes exercitus regis Salomonis fuerunt ducenti quinquaginta, qui erudiebant populum.

11 Filiam vero Pharaonis transtulit de civitate David, in domum quam ædificaverat ei. Dixit enim: Non habitabit uxor mea in domo David regis Israel, eo quod sanctificata sit: quia ingressa est in eam arca Domini.

12 Tunc obtulit Salomon holocausta Domino super altare Domini, quod extruxerat ante porticum.

13 Ut per singulos dies offerretur in eo juxta præceptum Moysi in sabbatis & in calendis, & in festis diebus, ter per annum, id est, in solemnitate azymorum, & in solemnitate hebdomadarum, & in solemnitate tabernaculorum.

14 Et constituit juxta dispositionem David patris sui officia sacerdotum in ministeriis suis: & Levitas in ordine suo, ut

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

laudarent, & ministrarent coram sacerdotibus, juxta ritum uniuscujusque diei: & janitores in divisionibus suis per portam & portam: sic enim præceperat David homo Dei.

15 Nec prætergressi sunt de mandatis regis, tam sacerdotes quam Levitæ, ex omnibus quæ præceperat, & in custodiis thesaurorum.

16 Omnes impensas præparatas habuit Salomon, ex eo die quo fundavit domum Domini, usque in diem quo perfecit eam.

17 Tunc abiit Salomon in Asiongaber, & in Ailath ad oram maris rubri, quæ est in terra Edom.

18 Misit autem ei Hiram per manus servorum suorum naves, & nautas gnaros maris, & abierunt cum servis Salomonis in Ophir, tulerunrque inde quadringenta quinquaginta talenta auri, & attulerunt ad regem Salomonem.

CAPUT IX.

Regina Saba Salomonis admirata sapientiam, datis acceptisque muneribus discessit: pondus auri quod Salomoni quotannis adferebatur: hastas, scuta, omniaque convivii vasa aurea, & solium eburneum auro vestitum extruxit: describitur quoque amplitudo divitiarum, sapientiæ & potestatis Salomonis, qui anno regni sui quadragesimo moritur, succedente filio Roboam.

1 † REgina quoque Saba, cum audisset famam Salomonis, venit ut tentaret eum in ænigmatibus in Ierusalem, cum magnis opibus, & camelis qui portabant aromata, & auri plurimum, gemmasque pretiosas. Cumque veniisset ad Salomonem, locuta est ei quæcumque erant in corde suo.

† 3. Regum 10. 1. Matth. 12. 42. Luc 11. 31.

2 Et exposuit ei Salomon omnia quæ proposuerat: nec quidquam fuit, quod non perspicuum ei fecerit.

3 Quæ postquam vidit, sapientiam scilicet Salomonis, & domum quam ædificaverat,

4 Necnon & cibaria mensæ ejus, & habitacula servorum, & officia ministrorum ejus, & vestimenta eorum, pincernas quoque & vestes eorum, & victimas quas immolabat in domo Domini: non erat præ stupore ultra in ea spiritus.

5 Dixitque ad regem: Verus est sermo, quem audieram in terra mea de virtutibus & sapientia tua.

6 Non credebam narrantibus, donec ipsa venissem, & vidissent oculi mei, & probassem vix medietatem sapientiæ tuæ mihi fuisse narratam: vicisti famam virtutibus tuis.

7 Beati viri tui, & beati servi tui, qui assistunt coram te omni tempore, & audiunt sapientiam tuam.

8 Sit Dominus Deus tuus benedictus, qui voluit te ordinare super thronum suum, regem Domini Dei tui. Quia diligit Deus Israel, & vult servare eum in æternum, idcirco posuit te super eum regem, ut facias judicia atque justitiam.

9 Dedit autem regi centum viginti talenta auri, & aromata multa nimis, & gemmas pretiosissimas: non fuerunt aromata talia ut hæc, quæ dedit regina Saba regi Salomoni.

10 Sed & servi Hiram cum servis Salomonis attulerunt aurum de Ophir, & ligna thyina & gemmas pretiosissimas:

11 De quibus fecit rex, de lignis scilicet thyinis, gradus in domo Domini, & in domo regia, citharas quoque & psalteria cantoribus: numquam visa sunt in terra Iuda ligna talia.

12 Rex autem Salomon dedit reginæ Saba cuncta quæ voluit, & quæ postulavit, & multò plura quam attulerat ad eum: quæ reversa abiit in terram suam cum servis suis.

13 Erat autem pondus auri, quod afferebatur Salomoni per singulos annos, sexcenta & sexaginta sex talenta auri:

14 Excepta ea summa, quam legati diversarum gentium, & negotiatores afferre consueverant: omnesque reges Arabiæ, & satrapæ terrarum, qui comportabant aurum & argentum Salomoni.

15 Fecit igitur rex Salomon ducentas hastas aureas de summa sexcentorum aureorum, qui in singulis hastis expendebantur.

16 Trecenta quoque scuta aurea trecentorum aureorum, quibus tegebantur singula scuta: posuitque ea rex in armamentario, quod erat consitum nemore.

17 Fecit quoque rex solium eburneum grande, & vestivit illud auro mundissimo.

18 Sex quoque gradus, quibus ascendebatur ad solium, & scabellum aureum, & brachiola duo altrinsecus: & duos leones stantes juxta brachiola.

19 Sed & alios duodecim leunculos stantes super sex gradus ex utraque parte: non fuit tale solium in universis regnis.

20 Omnia quoque vasa convivii regis erant aurea, & vasa domus saltus Libani ex auro purissimo. Argentum enim in diebus illis pro nihilo reputabatur.

21 Siquidem naves regis ibant in Tharsis cum servis Hiram, semel in annis tribus: & deferebant inde aurum & argentum, & ebur, & simias, & pavos.

† 22 Magnificatus est igitur Salomon super omnes reges terræ præ divitiis & gloria.

23 Omnesque reges terrarum desiderabant † videre faciem Salomonis, ut audirent sapientiam, quam dederat Deus in corde ejus:

24 Et deferebant ei munera, vasa argentea, & aurea, & vestes, & arma, & aromata, equos, & mulos, per singulos annos.

† 25 Habuit quoque Salomon quadraginta millia equorum in stabulis, & currum equitumque duodecim millia, constituitque eos in urbibus quadrigarum, & ubi erat rex in Ierusalem.

26 Exercuit etiam potestatem super cunctos reges, à flumine Euphrate usque ad terram Philisthinorum, & usque ad terminos Ægypti.

27 Tantamque copiam præbuit argenti in Ierusalem quasi lapidum: & cedrorum tantam multitudinem velut sycomororum, quæ gignuntur in campestribus

28 Adducebantur autem ei equi de Ægypto, cunctisque regionibus.

29 Reliqua autem operum Salomonis priorum & novissimorum, scripta sunt in verbis Nathan Prophetæ, & in libris Ahiæ Silonitis,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

Silonitis, in visione quoque Addo Videntis, contra Ieroboam filium Nabat.

30 Regnavit autem Salomon in Ierusalem super omnem Israël quadraginta annis.

31 Dormivitque cum patribus suis, & sepelierunt eum in civitate David regnavitque Roboam filius ejus pro eo.

CAPVT X.

Roboam, spreto seniorum consilio, juvenile secutus, scidit regnum in duo: ipse duabus, Ieroboam decem tribubus imperat.

† 1. Regum. 12. 1. 1 PRofectus † est autem Roboam in Sichem: illuc enim cunctus Israel convenerat ut constituerent eum regem.

2 Quod cum audisset Ieroboam filius Nabat, qui erat in Ægypto (fugerat quippe illuc ante Salomonem) statim reversus est.

3 Vocaverunt; eum, & venit cū universo Israël, & locuti sunt ad Roboam, dicentes:

4 Pater tuus durissimo jugo nos pressit, tu leviora impera patre tuo, qui nobis imposuit gravem servitutem, & paululum de onere subleva, ut serviamus tibi.

5 Qui ait: Post tres dies revertimini ad me. Cumque abiisset populus,

6 Iniit consilium cum senibus: qui steterant coram patre ejus Salomone dum adhuc viveret, dicens: Quid datis consilii ut respondeam populo?

7 Qui dixerunt ei: Si placueris populo huic, & leniveris eos verbis clementibus, servient tibi omni tempore.

8 At ille reliquit consilium senum, & cum juvenibus tractare cœpit, qui cum eo nutriti fuerant, & erant in comitatu illius.

9 Dixitque ad eos: Quid vobis videtur? vel respondere quid debeo populo huic, qui dixit mihi: Subleva jugum quod imposuit nobis pater tuus?

10 At illi responderunt ut juvenes, & nutriti cum eo in deliciis, atque dixerunt: Sic loqueris populo, qui dixit tibi: Pater tuus aggravavit jugum nostrum, tu subleva: & sic respondebis ei: Minimus digitus meus grossior est lumbis patris mei.

11 Pater meus imposuit vobis grave jugum, & ego majus pondus apponam: pater meus cecidit vos flagellis, ego vero cædam vos scorpionibus.

12 Venit ergo Ieroboam, & universus populus, ad Roboam die tertio, sicut præceperat eis.

13 Responditque rex dura, derelicto consilio seniorum:

14 Locutusque est juxta juvenum voluntatem: Pater meus grave vobis imposuit jugum quod ego gravius faciam: pater meus cecidit vos flagellis, ego vero cædam vos scorpionibus.

15 Et non acquievit populi precibus: erat enim voluntatis Dei, ut compleretur sermo ejus, † quem locutus fuerat per manum Ahiæ Silonitis ad Ieroboam filium Nabat.

† 3. Regum. 11. 29. 16 Populus autem universus, rege duriora dicente, sic locutus est ad eum: non est nobis pars in David: neque hereditas in filio Isai. Revertere in tabernacula tua Israël, tu autem pasce domum tuam David. Et abiit Israël in tabernacula sua.

17 Super filios autem Israël, qui habitabant in civitatibus Iuda, regnavit Roboam.

18 Misitque rex Roboam Aduram, qui præerat tributis, & lapidaverunt eum filii Israel, & mortuus est: porro rex Roboam currum festinavit ascendere, & fugit in Ierusalem.

19 Recessitque Israël à domo David, usque ad diem hanc.

CAPVT XI.

Roboam, dum vult armis integrum regnum paternum recuperare, per Semeiam præcipit Deus, ne pugnet contra Israël: extructis autem à Roboam multis civitatibus, confluunt ad eum Levitæ ac sacerdotes abjecti à Ieroboam, ceterique Dei cultores. Roboam autem multas duxit uxores ac concubinas.

† 3. Regum 12. 21. 1 † VEnit autem Roboam in Ierusalem, & convocavit universam domum Iuda & Benjamin, centum octoginta millia electorum atque bellantium, ut dimicaret contra Israël, & converteret ad se regnum suum.

2 Factusque est sermo Domini ad Semeiam hominem Dei, dicens:

3 Loquere ad Roboam filium Salomonis regem Iuda, & ad universum Israël, qui est in Iuda & Benjamin:

4 Hæc dicit Dominus: Non ascenderis, neque pugnabitis contra fratres vestros: revertatur unusquisque in domum suam, quia mea hoc gestum est voluntate. Qui cum audissent sermonem Domini, reversi sunt, nec perrexerunt contra Ieroboam.

5 Habitavit autem Roboam in Ierusalem, & ædificavit civitates muratas in Iuda.

6 Extruxitque Bethlehem, & Etam, & Thecue,

7 Bethsur quoque, & Socho, & Odollam,

8 Necnon & Geth, & Maresa, & Ziph,

9 Sed & Aduram, & Lachis, & Azeca,

10 Saraa quoque, & Aialon, & Hebron, quæ erant in Iuda & Beniamin, civitates munitissimas.

11 Cumque clausisset eas muris, posuit in eis principes, ciborumque horrea, hoc est, olei, & vini.

12 Sed & in singulis urbibus fecit armamentarium scutorum & hastarum, firmavitque eas summa diligentia, & imperavit super Iudam & Benjamain.

13 Sacerdotes autem & Levitæ, qui erant in universo Israël, venerunt ad eum cunctis sedibus suis,

14 Relinquentes suburbana & possessiones suas, & transeuntes ad Iudam, & Ierusalem: eo quod abjecisset eos Ieroboam, & posteri ejus, ne sacerdotio Domini fungerentur.

15 Qui constituit sibi sacerdotes excelsorum, & dæmoniorum, vitulorumque quos fecerat:

16 Sed & de cunctis tribubus Israël, quicumque dederant cor suum ut quærerent Dominum Deum Israël, venerunt in Ierusalem ad immolandum victimas suas coram Domino Deo patrum suorum.

17 Et roboraverunt regnum Iuda, & confirmaverunt Roboam filium Salomonis per tres annos: ambulaverunt enim in viis David & Salomonis, annis tantum tribus.

18 Duxit autem Roboam uxorem Mahalath, filiam Ierimoth, filii David:

a. ō sic legenda juxta Hebraica veritatem.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

Abihail quoque filiam Eliab filii Isai,

19 Quæ peperit ei filios, Iehus, & Somoriam, & Zoom.

20 Post hanc quoque accepit Maacha filiam Absalom, quæ peperit ei Abia, & Ethai, & Ziza, & Salomith.

21 Amavit autem Roboam Maacha filiam Absalom, super omnes uxores suas, & concubinas: nam uxores decem & octo duxerat, concubinas autem sexaginta: & genuit viginti octo filios, & sexaginta filias.

22 Constituit vero in capite, Abiam filium Maacha ducem super omnes fratres suos, ipsum enim regem facere cogitabat,

23 Quia sapientior fuit, & potentior super omnes filios ejus, & in cunctis finibus Iuda, & Beniamin, & in universis civitatibus muratis: præbuitque eis escas plurimas, & multas petivit uxores.

CAPVT XII.

Propter peccata Roboam ac populi Iudæ, quinto anno regni ejus tradit illos Deus Sesac regi Ægypti; qui captis munitissimis civitatibus Iuda; deripit Ierusalem, sublato regis ac templi thesauro, scutis quoque aureis & argenteis, pro quibus ænea fecit Roboam: quo mortuo, succedit filius Abia.

1 CVmque roboratum fuisset regnum Roboam & confortatum, dereliquit legem Domini, & omnis Israël cum eo,

2 Anno autem quinto regni Roboam, ascendit Sesac rex Ægypti in Ierusalem (quia peccaverant Domino,)

3 Cum mille ducentis curribus, & sexaginta millibus equitum; nec erat numerus vulgi quod venerat cum eo ex Ægypto, Libyes scilicet, & Troglodytæ, & Æthiopes.

4 Cepitque civitates munitissimas in Iuda, & venit usque in Ierusalem.

5 Semeias autem propheta ingressus est ad Roboam, & principes Iuda, qui congregati fuerant in Ierusalem, fugientes Sesac, dixitque ad eos: Hæc dicit Dominus: Vos dereliquistis me, & ego reliqui vos in manu Sesac.

6 Consternatique principes Israël & rex dixerunt: Iustus est Dominus.

7 Cumque vidisset Dominus, quod humiliari essent, factus est sermo Domini ad Semeiam, dicens: Quia humiliati sunt, non disperdam eos, daboque eis pauxillum auxilii, & non stillabit furor meus super Ierusalem per manum Sesac.

8 Verumtamen servient ei, ut sciant distantiam servitutis meæ, & servitutis regni terrarum.

9 Recessit itaque Sesac rex Ægypti ab Ierusalem, sublatis thesauris domus Domini, & domus regis, omniaque secum tulit, & clypeos aureos, quos fecerat Salomon,

10 Pro quibus fecit rex æneos, & tradidit illos principibus scutariorum, qui custodiebant vestibulum palatii.

11 Cumque introiret rex domum Domini, veniebant scutarii, & tollebant eos, retrorsumque referebant eos ad armamentarium suum.

12 Verumtamen quia humiliati sunt, aversa est ab eis ira Domini, nec deleti sunt penitus: siquidem & in Iuda inventa sunt opera bona.

13 Confortatus est ergo rex Roboam in Ierusalem, atque regnavit: quadraginta autem & unius anni erat cum regnare cœpisset, & decem & septem annis regnavit in Ierusalem, urbe, quam elegit Dominus, ut confirmaret nomen suum ibi, de cunctis tribubus Israël: nomen autem matris ejus Naama Ammanitis. † 3. Regum 14.21.

14 Fecit autem malum, & non præparavit cor suum ut quæreret Dominum

15 Opera vero Roboam prima & novissima, scripta sunt in libris Semeiæ prophetæ, & Addo Videntis, & diligenter exposita: pugnaveruntque adversum se Roboam & Ieroboam cunctis diebus.

16 Et dormivit Roboam cum patribus suis, sepultusque est in civitate David. Et regnavit Abia filius ejus pro eo.

CAPVT XIII.

Abia ad bellum contra Ieroboam accedens, dehortatur exercitum Ieroboam à bello contra se, quum Deum haberet ducem; quem illi abjecerant, & sperans in Domino victor evadit, ac diversas capit civitates, & ex 14. uxoribus procreat liberos 48.

1 ANno † octavodecimo regis Ieroboam, regnavit Abia super Iudam. † 3. Regum 15,2.

2 Tribus annis regnavit in Ierusalem, nomenque matris ejus Michaia, filia Vriel de Gabaa: & erat bellum inter Abiam & Ieroboam.

3 † Cumque iniisset Abia certamen, & haberet bellicosissimos viros, & electorum quadringenta millia: Ieroboam instruxit econtra aciem octingenta millia virorum, qui & ipsi electi erant, & ad bella fortissimi. † 3. Regum 15.7.

4 Stetit ergo Abia super montem Semeron, qui erat in Ephraim, & ait: Audi Ieroboam, & omnis Israël.

5 Num ignoratis quod Dominus Deus Israël dederit regnum David super Israël in sempiternum, ipsi & filiis ejus in pactum salis?

6 Et surrexit Ieroboam filius Nabat, servus Salomonis filii David: † & rebellavit contra dominum suum. † 3. Regum 11.26.

7 Congregatique sunt ad eum viri vanissimi, & filii Belial: & prævaluerunt contra Roboam filium Salomonis: porro Roboam erat rudis, & corde pavido, nec potuit resistere eis.

8 Nunc ergo vos dicitis quod resistere possitis regno Domini, quod possidet per filios David, habetisque grandem populi multitudinem, atque vitulos aureos, quos fecit vobis Ieroboam in deos.

9 † Et ejecistis sacerdotes Domini, filios Aaron, atque Levitas: & fecistis vobis sacerdotes sicut omnes populi terrarum: qui cumque venerit, & initiaverit manum suam in tauro de bobus, & in arietibus septem, fit sacerdos eorum qui non sunt dii. † 3. Regum 12.31.

10 Noster autem Dominus, Deus est, quem non relinquimus, sacerdotesque ministrant Domino de filiis Aaron, & Levitæ sunt in ordine suo:

11 Holocausta quoque offerunt Domino per singulos dies mane & vespere, & thymiama juxta legis præcepta confectum, & proponuntur panes in mensa mundissima, estque

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

estque apud nos candelabrum aureum, & lucernæ ejus, ut accendantur semper ad vesperam: nos quippe custodimus præcepta Domini Dei nostri, quem vos reliquistis.

12 Ergo in exercitu nostro dux Deus est, & sacerdotes ejus qui clangunt tubis, & resonant contra vos: filii Israël nolite pugnare contra Dominum Deum patrum vestrorum, quia non vobis expedit.

13 Hæc illo loquente, Ieroboam retro moliebatur insidias. Cumque ex adverso hostium staret, ignorantem Iudam suo ambiebat exercitu.

14 Respicientesque Iudas vidit instare bellum ex adverso & post tergum, & clamavit ad Dominum: ac sacerdotes tubis canere cœperunt.

15 Omnesque viri Iuda vociferati sunt: & ecce illis clamantibus, perterruit Deus Ieroboam, & omnem Israel qui stabat ex adverso Abia, & Iuda.

16 Fugeruntque filii Israel Iudam, & tradidit eos Deus in manu eorum.

17 Percussit ergo eos Abia, & populus ejus, plaga magna: & corruerunt vulnerati ex Israel quingenta millia virorum fortium.

18 Humiliatique sunt filii Israel in tempore illo, & vehementissime confortati filii Iuda, eo quod sperassent in Domino Deo patrum suorum.

19 Persecutus est autem Abia fugientem Ieroboam, & cepit civitates ejus, Bethel & filias ejus, & Iesana cum filiabus suis, Ephron quoque & filias ejus:

20 Nec valuit ultra resistere Ieroboam in diebus Abia: quem percussit Dominus, & mortuus est.

21 Igitur Abia, confortato imperio suo, accepit uxores quatuordecim: procreavitque viginti duos filios, & sedecim filias.

22 Reliqua autem sermonum Abia, viarumque & operum ejus, scripta sunt diligentissime in Libro Addo Prophetæ.

CAPVT XIV.

Abiæ succedit filius Asa, qui pace à Deo concessa idolorum cultum subvertit, & civitates Iudæ ædificat ac munit, Zaramque regem Æthiopum cum exercitu mille millium divino auxilio concidit ad internecionem.

3. Reg. 15. 8. 1 Dormivit autem Abia cum patribus suis, & sepelierunt eum in civitate David: regnavitque Asa filius ejus pro eo, in cujus diebus quievit terra annis decem.

2 Fecit autem Asa quod bonum & placitum erat in conspectu Dei sui, & subvertit altaria peregrini cultus, & excelsa,

3 Et confregit statuas lucosque succidit:

4 Et præcepit Iudæ ut quæreret Dominum Deum patrum suorum, & faceret legem, & universa mandata:

5 Et abstulit de cunctis urbibus Iuda aras, & fana, & regnavit in pace.

6 Ædificavit quoque urbes munitas in Iuda: quia quietus erat, & nulla temporibus ejus bella surrexerant, pacem Domino largiente.

7 Dixit autem Iudæ: Ædificemus civitates istas, & vallemus muris, & roboremus turribus, & portis, & seris, donec à bellis quieta sunt omnia, eo quod quæsierimus Dominum Deum patrum nostrorum, & dederit nobis pacem per gyrum. Ædificaverunt igitur, & nullum in extruendo impedimentum fuit.

8 Habuit autem Asa in exercitu suo portantium scuta & hastas de Iuda trecenta millia, de Benjamin vero scutariorum & sagittariorum ducenta octoginta millia, omnes isti viri fortissimi.

9 Egressus est autem contra eos Zara Æthiops cum exercitu suo, decies centena millia, & curribus trecentis: & venit usque Maresa.

10 Porro Asa perrexit obviam ei, & instruxit aciem ad bellum in valle Sephata, quæ est juxta Maresa:

11 Et invocavit Dominum Deum, & ait: Domine non est apud te ulla distantia, utrum in paucis auxilieris, an in pluribus: adjuva nos Domine Deus noster: in te enim, & in tuo nomine habentes fiduciam, venimus contra hanc multitudinem. Domine, Deus noster tu es, non prævaleat contra te homo. 1. Reg. 14. 6a

12 Exterruit itaque Dominus Æthiopes coram Asa & Iuda: fugeruntque Æthiopes.

13 Et persecutus est eos Asa, & populus qui cum eo erat, usque Gerara: & ruerunt Æthiopes usque ad internecionem, quia Domino cædente contriti sunt, & exercitu illius præliante. Tulerunt ergo spolia multa,

14 Et percusserunt civitates omnes per circuitum Geraræ: grandis quippe cunctos terror invaserat: & diripuerunt urbes, & multam prædam asportaverunt.

15 Sed & caulas ovium destruentes, rulerunt pecorum infinitam multitudinem, & camelorum: reversique sunt in Ierusalem.

CAPVT XV.

Azarias prophetat Israëlem futurum multo tempore absque Dei veri cultu, sacerdotio & lege, cujus prophetæ exhortatione confortatus Asa, aufert sordes idolorum suamque matrem idololatram imperio privat; populus autem jurat se Deo serviturum.

1 Azarias autem filius Obed, facto in se spiritu Dei,

2 Egressus est in occursum Asa, & dixit ei: Audite me Asa & omnis Iuda & Benjamin: Dominus vobiscum, quia fuistis cum eo. Si quæsieritis eum, invenietis: si autem dereliqueritis eum, derelinquet vos.

3 Transibunt autem multi dies in Israël absque Deo vero, & absque sacerdote doctore, & absque lege.

4 Cumque reversi fuerint in angustia sua ad Dominum Deum Israël, & quæsierint eum, reperient eum.

5 In tempore illo non erit pax egredienti, & ingredienti, sed terrores undique in cunctis habitatoribus terrarum,

6 Pugnabit enim gens contra gentem, & civitas contra civitatem, quia Dominus conturbabit eos in omni angustia.

7 Vos ergo confortamini, & non dissolvantur manus vestræ: erit enim merces operi vestro.

8 Quod cum audisset Asa, verba scilicet

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

& propheriam Azariæ filii Oded prophetæ, confortatus est, & abstulit idola de omni terra Iuda, & de Benjamin, & ex urbibus, quas ceperat, montis Ephraim, & dedicavit altare Domini quod erat ante porticum Domini.

9 Congregavitque universum Iudam & Benjamin, & advenas cum eis de Ephraim, & de Manasse, & de Simeon: plures enim ad eum confugerant ex Israël, videntes quod Dominus Deus illius esset cum eo.

10 Cumque venissent in Ierusalem mense tertio, anno decimoquinto regni Asa,

11 Immolaverunt Domino in die illa, de manubiis & præda quam adduxerant, boves septingentos, & arietes septem millia.

12 Et intravit ex more ad corroborandum fœdus, ut quærerent Dominum Deum patrum suorum in toto corde, & in tota anima sua.

13 Si quis autem, inquit, non quæsierit Dñm Deum Israël, moriatur, à minimo usq; ad maximum, à viro usque ad mulierem.

14 Iuraverunt que Domino voce magna in jubilo, & in clangore tubæ, & in sonitu buccinarum,

15 Omnes qui erant in Iuda cum execratione: in omni enim corde suo juravegunt, & in tota voluntate quæsierunt eum, & inveuerunt: præstititque eis Dominus requiem per circuitu.

16 Sed & Maacham matrem Asa regis ex augusto deposuit imperio, eo quod fecisset in luco simulacrum Priapi: quod omne contrivit, & in frusta comminuens combussit in torrente Cedron.

17 Excelsa autem derelicta sunt in Israel: attamen cor Asa erat perfectum cunctis diebus ejus.

18 Eaque quæ voverat pater suus, & ipse, intulit in domum Domini, argentum, & aurum, vasorumque diversam supellectilem.

19 Bellum vero non fuit usque ad trigesimum quintum annum regni Asa.

CAPVT XVI.

Pugnante Baasa rege Israel contra Asa, vocavit Asa Benadad regem Syriæ in auxilium, & Hanani prophetam, ipsum ob id increpantem, in nervum conjecit; ac dolore pedum cruciatus, in medicorum arte spem ponens, anno regni sui quadragesimo primo moritur.

1 ANno autem trigesimo sexto regni ejus, ascendit Baasa rex Israel in Iudam, & muro circumdabat Ramatha ut nullus aute posset egredi & ingredi de regno Asa.

2 Protulit ergo Asa argentum & aurum de thesauris domus Domini, & de thesauris regis, misitque ad Benadad regem Syriæ, qui habitabat in Damasco, dicens:

3 Fœdus inter me & te est, pater quoque meus & pater tuus habuere concordiam: quam ob rem misi tibi argentum & aurum, ut rupto fœdere, quod habes cum Baasa rege Israel, facias eum à me recedere.

4 Quo comperto, Benadad misit principes exercituum suorum ad urbes Israël: qui percusserunt Ahion, & Dan, & Abelmaim, & universas urbes Nephthali muratas.

5 Quod cum audisset Baasa, desiit ædificare Ramam, & intermisit opus suum.

6 Porro Asa rex assumpsit universum Iudam, & tulerunt lapides de Rama, & ligna quæ ædificationi præparaverat Baasa, ædificavitque ex eis Gabaa, & Maspha.

7 In tempore illo venit Hanani propheta ad Asa regem Iuda, & dixit ei: Quia habuisti fiduciam in rege Syriæ, & non in Domino Deo tuo, idcirco evasit Syriæ regis exercitus de manu tua.

8 † Nonne Æthiopes & Libyes multo plures erant, quadrigis & equitibus, & multitudine nimia: quos, cum Domino credidisses, tradidit in manu tua? † Supr. 14.9.

9 Oculi enim Domini contemplantur universam terram, & præbent fortitudinem his, qui corde perfecto credunt in eum. Stulte igitur egisti, & propter hoc ex præsenti tempore adversũ te bella consurgent.

10 Iratusque Asa adversus Videntem, jussit eum mitti in nervum: valde quippe super hoc fuerat indignatus: & interfecit de populo in tempore illo plurimos.

11 Opera autem Asa prima & novissima, scripta sunt in Libro regum Iuda & Israël.

12 Ægrotavit etiam Asa anno trigesimo nono regni sui, dolore pedum vehementissimo, & nec in infirmitate sua quæsivit Dominum, sed magis in medicorum arte confisus est.

13 Dormivitq; cum patribus suis: & mortuus est anno quadragesimo primo regni sui.

14 Et sepelierunt eum in sepulchro suo, quod foderat sibi in civitate David: posueruntque eum super lectum suum, plenum aromatibus & unguentis meretriciis, quæ erant pigmentariorum arte confecta, & combusserunt super eum ambitione nimia.

CAPVT XVII.

Pius Iosaphat patri Asa succedens divitiis potens & armis, mittit doctores legis Dei per universum Iudam; cujus principes recensentur cum numero subjectorum militum.

1 REgnavit autem Iosaphat filius ejus pro eo, & invaluit contra Israël.

2 Constituitque militum numeros in cunctis urbibus Iuda, quæ erant vallatæ muris. Præsidiaque disposuit in terra Iuda, & in civitatibus Ephraim, quas ceperat Asa pater ejus.

3 Et fuit Dominus cum Iosaphat, quia ambulavit in viis David patris sui primis: & non speravit in Baalim,

4 Sed in Deo patris sui, & perrexit in præceptis illius, & non juxta peccata Israel.

5 Confirmavitque Dominus regnum in manu ejus, & dedit omnis Iuda munera Iosaphat: factæque sunt ei infinitæ divitiæ: & multa gloria.

6 Cumque sumpsisset cor ejus audaciam propter vias Domini, etiam excelsa & lucos de Iuda abstulit.

7 Tertio autem anno regni sui, misit de principibus suis Benhail, & Obdiam, & Zachariam, & Nathanael, & Michæam, ut docerent in civitatibus Iuda:

8 Et cum eis Levitas, Semeiam, & Nathaniam, & Zabadiam, Asael quoque, & Semiramoth, & Ionathan, Adoniamque & Thobiam, & Thobadoniam, Levitas, & cum eis Elisama & Ioram & sacerdotes,

9 Docebant

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

9 Docebantq; populum in Iuda, habentes librum legis Domini, & circuibant cunctas urbes Iuda, atque erudiebant populum.

10 Iraque factus est pavor Domini super omnia regna terrarum, quæ erant per gyrum Iuda, nec audebant bellare contra Iosaphat.

11 Sed & Philisthæi Iosaphat munera deferebant, & vectigal argenti, Arabes quoque adducebant pecora, arietum septem millia septingenta, & hircorum totidem.

12 Crevit ergo Iosaphat, & magnificatus est usque in sublime: atque ædificavit in Iuda domos ad instar turrium, urbesque muratas.

13 Et multa opera paravit in urbibus Iuda: viri quoque bellatores, & robusti erant in Ierusalem,

14 Quorum iste numerus per domos atque familias singulorum: In Iuda principes exercitus, Ednas dux, & cum eo robustissimi viri trecenta millia.

15 Posthunc Iohanan princeps, & cum eo ducenta octoginta millia.

16 Post istum quoque Amasias filius Zechri, consecratus Domino, & cum eo ducenta millia virorum fortium.

17 Hunc sequebatur robustus ad prælia Eliada, & cum eo tenentium arcum & clypeum ducenta millia.

18 Post istum etiam Iozabad, & cum eo centum octoginta millia expeditorũ militũ.

19 Hi omnes erant ad manum regis, exceptis aliis, quos posuerat in urbibus muratis, in universo Iuda.

CAPVT XVIII.

Iosaphat impio Achab affinitate junctus, sumpta filio Ioram in uxorem filia Achabi; ascendit cum eo contra Rameth Galaad, 400 pseudoprophetis victoriam promittentibus: Michæas autem contrarium prophetans, incarceratur, sed Achab juxta Michææ prophetiam in bello occiditur

1 FVit ergo Iosaphat dives & inclytus nimium, & affinitate conjunctus est Achab.

2 Descenditque post annos ad eum in Samariam: ad cujus adventum mactavit Achab arietes & boves plurimos, ipsi, & populo qui venerat cum eo: persuasitque illi ut ascenderet in Ramoth Galaad.

3 Dixitque Achab rex Israël ad Iosaphat regem Iuda: Veni mecum in Ramoth Galaad. Cui ille respondit: Vt ego, & tu: sicut populus tuus, sic & populus meus: tecumque erimus in bello.

4 Dixitque Iosaphat ad regem Israel: Consule obsecro impræsentiarum sermonem Domini.

5 Congregavit igitur rex Israël prophetarum quadringentos viros, & dixit ad eos: In Ramoth Galaad ad bellandum ire debemus an quiescere? At illi: Ascende, inquiunt, & tradet Deus in manu regis.

6 Dixitque Iosaphat: Nunquid non est hic propheta Domini, ut ab illo etiam requiramus?

7 Et ait rex Israël ad Iosaphat: Est vir unus, à quo possimus quærere Domini voluntatem: sed ego odi eum, quia non prophetat mihi bonum, sed malum omni tempore: est autem Michæas filius Iemla. Dixitque Iosaphat: Ne loquaris rex hoc modo.

8 Vocavit ergo rex Israel unum de eunuchis, & dixit ei: Voca cito Michæam filium Iemla.

9 Porro rex Israel, & Iosaphat rex Iuda, uterque sedebant in solio suo, vestiti cultu regio: sedebant autem in area juxta portam Samariæ, omnesque prophetæ vaticinabantur coram eis.

10 Sedecias vero filius Chanaana fecit sibi cornua ferrea, & ait: Hæc dicit Dominus: His ventilabis Syriam, donec conteras eam.

11 Omnesque prophetæ similiter prophetabant, atque dicebant: Ascende in Ramoth Galaad, & prosperaberis, & tradet eos Dominus in manu regis.

12 Nuncius autem, qui ierat ad vocandum Michæam, ait illi: Ea verba omnium propheta rum uno ore bona regi annunciant: quæso ergo te ut & sermo tuus ab eis non dissentiat, loquarisque prospera.

13 Cui respondit Michæas: Vivit Dominus, quia quod unque dixerit mihi Deus meus, hoc loquar.

14 Venit ergo ad regem, Cui rex ait: Michæa, ire debemus in Ramoth Galaad ad bellandum, an quiescere? Cui ille respondit: Ascendite: cuncta enim prospera evenient & tradentur hostes in manus vestras.

15 Dixitque rex: Iterum atque iterum te adjuro, ut mihi non loquaris, nisi quod verum est, in nomine Domini.

16 At ille ait: Vidi universum Israel dispersum in montibus, sicut oves absque pastore: & dixit Dominus: Non habent isti dominos: revertatur unusquisque in domum suam in pace.

17 Et ait rex Israel ad Iosaphat: Nonne dixi tibi, quod non prophetaret iste mihi quidquam boni, sed ea quæ mala sunt?

18 At ille, Idcico, ait, audite verbum Domini: Vidi Dominum sedentem in solio suo, & omnem exercitum cæli assistentem ei à dextris & à sinistris.

19 Et dixit Dominus: Quis decipiet Achab regem Israël, ut ascendat & corruat in Ramoth Galaad? Cumque diceret unus hoc modo, & alter alio:

20 Processit spiritus, & stetit coram Domino, & ait: Ego decipiam eum, Cui Dominus, In quo inquit, decipies?

21 At ille respondit: Egrediar, & ero spiritus mendax in ore omnium prophetarum ejus. Dixitque Dominus: Decipies & prævalebis: egredere, & fac ita.

22 Nunc igitur, ecce Dominus dedit spiritum mendacii in ore omnium prophetarũ tuorum, & Dominus locutus est de te mala.

23 Accessit autem Sedecias filius Chanaana, & percussit Michææ maxillam, & ait: Per quam viam transivit Spiritus Domini à me, ut loqueretur tibi?

24 Dixitque Michæas: Tu ipse videbis in die illo, quando ingressus fueris cubiculum de cubiculo ut abscondaris.

25 Præcepit autem rex Israël, dicens: Tollite Michæam, & ducite eum ad Amon principem civitatis, & ad Ioas filium Amelech:

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

26 Et dicetis : Hæc dicit rex: Mittite hunc in carcerem, & date ei panis modicum, & aquæ pauxillum, donec revertar in pace.

27 Dixitque Michæas : Si reversus fueris in pace, non est locutus Dominus in me. Et ait : Audite omnes populi.

28 Igitur ascenderunt rex Israel & Iosaphat rex Iuda in Ramoth Galaad.

29 Dixitque rex Israel ad Iosaphat : Mutabo habitum, & sic ad pugnam vadam, tu autem induere vestibus tuis. Mutatoque rex Israel habitu, venit ad bellum.

30 Rex autem Syriæ præceperat ducibus equitatus sui, dicens : Ne pugnetis contra minimum, aut contra maximum, nisi contra solum regem Israël.

31 Itaque cum vidissent principes equitatus Iosaphat, dixerunt : Rex Israel est iste. Et circumdederunt eum dimicantes : at ille clamavit ad Dominum, & auxiliatus est ei, atque avertit eos ab illo.

32 Cum enim vidissent duces equitatus, quod non esset rex Israël, reliquerunt eum.

33 Accidit autem ut unus è populo sagittam in incertum jaceret, & percuteret regem Israel inter cervicem & scapulas; at ille aurigæ suo ait : Converte manum tuam, & educ me de acie, quia vulneratus sum.

34 Et finita est pugna in die illo : porro rex Israel stabat in curru suo contra Syros usque ad vesperam, & mortuus est occidente sole.

CAPUT XIX.

Iosaphat ex infelici prælio reversus, à Iehu propheta correptus de præstito auxilio Achab, constitutos à se judices admonet de servanda justitia, sacerdotes & Levitas de promovendo cultu divino, populoque rectè instituendo.

1 REversus est autem Iosaphat rex Iuda in domum suam pacifice in Ierusalem.

2 Cui occurrit Iehu filius Hanani Videns, & ait ad eum : Impio præbes auxilium, & his qui oderunt Dominum amicitia jungeris, & idcirco iram quidem Domini merebaris :

3 Sed bona opera inventa sunt in te, eo quod abstuleris lucos de terra Iuda, & præparaveris cor tuum ut requireres Dominum Deum patrum tuorum.

4 Habitavit ergo Iosaphat in Ierusalem : rursumque egressus est ad populum de Bersabee usque ad montem Ephraim, & revocavit eos ad Dominum Deum patrum suorum.

5 Constituitq; judices terræ in cunctis civitatibus Iuda munitis per singula loca,

6 Et præcipiens judicibus, Videte, ait, quid faciatis : non enim hominis exercetis judicium, sed Domini : & quodcumque judicaveritis, in vos redundabit.

7 Sit timor Domini vobiscum, & cum diligentia cuncta facite : non est enim † *Deut.* apud Dominum Deum nostrum iniquitas, † nec personarum acceptio, nec cupido munerum. *10.17. Rom.2. 11. Gal 2. 6. Ephes.*

8 In Ierusalem quoque constituit Iosaphat Levitas, & sacerdotes, & principes familiarum ex Israël, ut judicium & causam Domini judicarent habitatoribus ejus.

9 Præcepitque eis, dicens: Sic agetis in timore Domini fideliter & corde perfecto. *6.9. Coloss. 3. 23. Act. 10.34. 1. Petr. 1.17. Sap. 6. 8. Eccli. 35.15.*

10 Omnem causam, quæ venerit ad vos, fratrum vestrorum, qui habitant in urbibus suis inter cognationem & cognationem; ubicumque quæstio est de lege, de mandato, de ceremoniis, de justificationibus : ostendite eis, ut non peccent in Dñm, & ne veniat ira super vos & super fratres vestros : sic ergo agentes non peccabitis.

11 Amarias autem sacerdos & pontifex vester, in his, quæ ad Deum pertinent, præsidebit : porro Zabadias filius Ismael, qui est dux in domo Iuda, super ea opera erit, quæ ad regis officium pertinent : habetisque magistros Levitas coram vobis, confortamini, & agite diligenter, & erit Dominus vobiscum in bonis.

CAPUT XX.

Ammonitis, Moabitis, ac Syris contra Iosaphat insurgentibus, ipse prædicato jejunio una cum populo supplex ad Deum confugit, sicque ab eis se mutuo cædentibus liberatus spolia colligit : verum ob fœdus cum impio Ochozia initum à prophetæ corripitur, & punitur à Deo.

1 POst hæc congregati sunt filii Moab, & filii Ammon, & cum eis de Ammonitis ad Iosaphat, ut pugnarent contra eum.

2 Veneruntque nuncii, & indicaverunt Iosaphat, dicentes : Venit contra te multitudo magna, de his locis quæ trans mare sunt, & de Syria, & ecce consistunt in Asasonthamar, quæ est Engaddi.

3 Iosaphat autem timore perterritus, totum se contulit ad rogandum Dominum, & prædicavit jejenium universo Iuda.

4 Congregatusque est Iudas ad deprecandum Dominum : sed & omnes de urbibus suis venerunt ad obsecrandum eum.

5 Cumque stetisset Iosaphat in medio cœtu Iuda, & Ierusalem, in domo Domini ante atrium novum,

6 Ait : Domine Deus patrum nostrorum, tu es Deus in cælo, & dominaris cunctis regnis gentium, in manu tua est fortitudo & potentia, nec quisquam tibi potest resistere.

7 Nonne tu Deus noster interfeciste omnes habitatores terræ hujus coram populo tuo Israël, & dediste eam semini Abraham amici tui in sempiternum ?

8 Habitaveruntque in ea, & extruxerunt in illa sanctuarium nomini tuo, dicentes :

9 Si irruerint super nos mala, gladius judicii, pestilentia & fames, stabimus coram domo hac in conspectu tuo, in qua invocatum est nomen tuum : & clamabimus ad te in tribulationibus nostris, & exaudies, salvosque facies.

10 Nunc igitur ecce filii Ammon, & Moab, & mons Seir, † per quos non concessisti Israël ut transirent quando egrediebantur de Ægypto, sed declinaverunt ab eis, & non interfecerunt illos : † *Deut. 2.1.*

11 Econtrario agunt, & nituntur ejicere nos de possessione, quam tradidisti nobis.

12 Deus noster, ergo non judicabis eos ? In nobis quidem non est tanta fortitudo, ut possimus huic multitudini resistere, quæ irruit super nos. Sed cum ignoremus quid agere

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

zgere debeamus, hoc solum habemus resi-
dui, ut oculos nostros dirigamus ad te.

13 Omnis vero Iuda stabat coram Dño, cum parvulis, & uxoribus, & liberis suis.

14 Erat autem Iahaziel filius Zachariæ, filij Banaiæ, filij Iehiel, filij Mathaniæ, Levites de filiis Asaph, super quem factus est Spiritus Domini in medio turbæ.

15 Et ait: Attendite omnis Iuda, & qui habitatis Ierusalem, & tu rex Iosaphat: Hæc dicit Dominus vobis: Nolite timere, nec paveatis hanc multitudinem: non est enim vestra pugna, sed Dei.

16 Cras descendetis contra eos: ascensuri enim sunt per clivum nomine Sis, & invenietis illos in summitate torrentis, qui est contra solitudinem Ieruel.

17 Non eritis vos qui dimicabitis, sed tantummodo confidenter state, & videbitis auxilium Domini super vos, ô Iuda, & Ierusalem: nolite timere, nec paveatis: cras egrediemini contra eos, & Dominus erit vobiscum.

18 Iosaphat ergo, & Iuda, & omnes habitatores Ierusalem, ceciderunt proni in terram coram Domino, & adoraverunt eum.

19 Porro Levitæ de filiis Caath, & de filiis Core, laudabant Dominum Deum Israël voce magna, in excelsum.

20 Cumque mane surrexissent, egressi sunt per desertum Thecue: profectisque eis, stans Iosaphat in medio eorum, dixit: Audite me viri Iuda, & omnes habitatores Ierusalem: credite in Domino Deo vestro, & securi eritis: credite prophetis ejus, & cuncta evenient prospera.

21 Deditque consilium populo, & statuit cantores Domini, ut laudarent eum in turmis suis, & antecederent exercitum, ac
† *Psal.* 135.1. voce consona dicerent: † Confitemini Domino, quoniam in æternum misericordia ejus.

22 Cumque cœpissent laudes canere, vertit Dominus insidias eorum in semetipsos, filiorum scilicet Ammon, & Moab, & montis Seir, qui egressi fuerant ut pugnarent contra Iudam, & percussi sunt.

23 Namque filij Ammon, & Moab, consurrexerunt adversum habitatores montis Seir ut interficerent & delerent eos: cumque hoc opere perpetrassent, etiam in semetipsos versi, mutuis concidere vulneribus.

24 Porro Iuda cum venisset ad speculam, quæ respicit solitudinem, vidit procul omnem late regionem plenam cadaveribus, nec superesse quemquam, qui necem potuisset evadere.

25 Venit ergo Iosaphat, & omnis populus cum eo, ad detrahenda spolia morruorum: invenerunque inter cadavera variam supellectilem, vestes quoque, & vasa pretiosissima, & diripuerunt, ita ut omnia portare non possent, nec per tres dies spolia auferre præ prædæ magnitudine.

26 Die autem quarto congregati sunt in valle Benedictionis: etenim quoniam ibi benedixerant Domino, vocaverunt locum illum vallis Benedictionis usque in præsentem diem.

27 Reversusque est omnis vir Iuda; & habitatores Ierusalem, & Iosaphat ante eos, in Ierusalem cum lætitia magna, eo quod dedisset eis Dominus gaudium de inimicis suis.

28 Ingressique sunt in Ierusalem cum psalteriis, & citharis, & tubis, in domum Domini.

29 Irruit autem pavor Domini super universa regna terrrarum, cum audissent quod pugnasset Dominus contra inimicos Israël.

30 Quievitque regnum Iosaphat, & præbuit ei Deus pacem per circuitum.

31 Regnavit igitur Iosaphat super Iudam, & erat trigenta quinque annorum cum regnare cœpisset: viginti autem & quinque annis regnavit in Ierusalem, & nomen matris ejus Azuba filia Selahi.

32 Et ambulavit in via patris sui Asa, nec declinavit ab ea, faciens quæ placita erant coram Domino.

33 Verumtamen excelsa non abstulit, & adhuc populus non direxerat cor suum ad Dominum Deum patrum suorum.

34 Reliqua autem gestorum Iosaphat priorum & novissimorum; scripta sunt in † verbis Iehu filij Hanani: quæ digessit in Libros regum Israël.

35 Post hæc iniit amicitias Iosaphat rex Iuda cum Ochozia rege Israël, cujus opera fuerunt impissima.

36 Et particeps fuit ut facerent naves, quæ irent in Tharsis: feceruntque classem in Asiongaber.

37 Prophetavit autem Eliezer filius Dodau de Maresa ad Iosaphat, dicens: Quia habuisti fœdus cum Ochozia, percussit Dominus opera tua, contritæque sunt naves, nec potuerunt ire in Tharsis.

CAPUT XXI.

Impius Ioram filius Iosaphat occidit fratres suos, & quosdam principes Iuda; cui Elias per literas pessimam ægritudinem, ac mortem, & domus suæ ac regni direptionem prædicit, quæ tandem subsecuta sunt.

1 DOrmivit autem Iosaphat cum patribus suis, & sepultus est cum eis in civitate David: regnavitque Ioram filius ejus pro eo. *3. Reg.* 22.51.

2 Qui habuit fratres, filios Iosaphat, Azariam, & Iahiel, & Zachariam, & Azariam, & Michael, & Saphatiam; omnes hi, filij Iosaphat regis Iuda.

3 Deditque eis pater suus multa munera argenti & auri, & pensiones, cum civitatibus munitissimis in Iuda: regnum autem tradidit Ioram, eo quod esset primogenitus.

4 Surrexit ergo Ioram super regnum patris sui: cumque se confirmasset, occidit † omnes fratres suos gladio, & quosdam de principibus Israël.

5 Triginta duorum annorum erat Ioram cum regnare cœpisset: & octo annis regnavit in Ierusalem.

6 Ambulavitque in viis regum Israël, sicut egerat domus Achab: filia quippe Achab erat uxor ejus, & fecit malum in conspectu Domini.

7 Noluit autem Dominus disperdere domum David, propter pactum quod inierat

cum

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

cum eo : & quia promiserat ut daret ei lucernam , & filiis ejus omni tempore.

8 In diebus illis rebellavit Edom, ne esset subditus Judæ & constituit sibi regem.

9 Cumq; transisset Joram cum principibus suis, & cuncto equitatu qui erat secum, surrexit nocte,& percussit Edom qui se circumdederat & omnes duces equitatus ejus.

10 Attamen rebellavit Edom , ne esset sub ditione Juda, usque ad hanc diem : eo tempore & Lobna recessit, ne esset sub manu illius. Dereliquerat enim Dominum Deum patrum suorum.

11 Insuper & excelsa fabricatus est in urbibus, Juda & fornicari fecit habitatores Jerusalem , & prævaricari Judam.

12 Allatæ sunt autem ei literæ ab Elia prophetа, in quibus scriptum erat : Hæc dicit Dominus Deus David patris tui : Quoniam non ambulasti in viis Josaphat patris tui , & in viis Asa regis Juda ,

13 Sed incessisti per iter regum Israël , & fornicari fecisti Judam, & habitatores Jerusalem , imitatus fornicationem domus Achab , insuper & fratres tuos , domum patris tui , meliores te , occidisti ;

14 Ecce Dominus percutiet te plaga magna cum populo tuo & filiis , & uxoribus tuis , universaque substantia tua

15 Tu autem ægrotabis pessimo languore uteri tui donec egrediantur vitalia tua paulatim per singulos dies ,

16 Suscitavit ergo Dominus contra Joram spiritum Philisthinorum , & Arabum , qui confines sunt Æthiopibus.

17 Et ascenderunt in terram Juda,& vastaverunt eam, diripuerunt q; cunctam substantiam, quæ inventa est in domo regis, insuper & filios ejus , & uxores: nec remansit ei filius , nisi Joachaz, qui minimus natu erat.

18 Et super hæc omnia percussit eum Dominus alvi languore insanabili.

19 Cumque diei succederet dies, & temporum spatia volverentur , duorum annorum expletus est circulus : & sic longa consumptus tabe , ita ut egereret etiam viscera sua,languore pariter & vita caruit.Mortuusque est in infirmitate pessima , & non fecit ei populus secundum morem combustionis, exequias , sicut fecerat majoribus ejus.

20 Trigintaduorum annorum fuit , cum regnare cœpisset , & octo annis regnavit in Jerusalem. Ambulavitque non rectè , & sepelierunt eum in civitate David : veruntamen non in sepulchro regum.

CAPUT XXII.

Impium Ochoziam filium Joram regem Juda occidit Jehu, simul & Joram regem Israël ; cum occideret autem Athalia filios regis , servavit Josabeth Joas natu minimum.

4. Reg. 8. 25.

1 Constituerunt autem habitatores Jerusalem Ochoziam filium ejus minimum , regem pro eo : omnes enim majores natu, qui ante eum fuerant, interfecerant latrones Arabum, qui irruerant in castra : regnavitque Ochozias filius Joram regis Juda.

2 Quadraginta duorum annorum erat Ochozias cum regnare cœpisset , & uno anno regnavit in Jerusalem, & nomen matris ejus Athalia filia Amri.

3 Sed & ipse ingressus est per vias domus Achab : mater enim ejus impulit eum ut impie ageret.

4 Fecit igitur malum in conspectu Domini , sicut domus Achab : ipsi enim fuerunt ei consiliarij post mortem patris sui , in interitum ejus.

5 Ambulavitque in consiliis eorum. Et perrexit cum Joram filio Achab rege Israël, in bellum contra Hazael regem Syriæ in Ramoth Galaad : vulneraveruntque Syri Joram.

6 Qui reversus est ut curaretur in Jezrahel ; multas enim plagas acceperat in supradicto certamine. Igitur Ochozias filius Joram , rex Juda , descendit ut inviseret Joram filium Achab in Jezrahel ægrotantem.

7 Voluntatis quippe fuit Dei adversus Ochoziam , ut veniret ad Joram : & cum venisset , & egrederetur cum eo adversum Jehu filium Namsi , quem unxit Dominus ut deleret domum Achab.

8 Cum ergo everteret Jehu domum Achab , invenit principes Juda , & filios fratrum Ochoziæ , qui ministrabant ei , & interfecit illos.

9 Ipsum quoque perquirens Ochoziam comprehendit latitantem in Samaria : adductumque ad se occidit , & sepelierunt eum : eo quod esset filius Josaphat , qui quæsierat Dominum toto corde suo nec erat ultra spes aliqua , ut de stirpe quis regnaret Ochoziæ.

10 † Siquidem Athalia mater ejus, videns quod mortuus esset filius suus , surrexit , & interfecit omnem stirpem regiam domus Joram. † 4. Reg. 11. 1.

11 Porro Josabeth filia regis tulit Joas filium Ochoziæ , & furata est eum de medio filiorum regis,cum interficerentur : absconditque eum cum nutrice sua in cubiculo lectulorum : Josabeth autem , quæ absconderat eum , erat filia regis Joram , uxor Joiadæ pontificis , soror Ochoziæ , & idcirco Athalia non interfecit eum.

12 Fuit ergo cum eis in domo Dei absconditus sex annis, quibus regnavit Athalia super terram.

CAPUT XXIII.

Joiada pontifex unxit Joas septennem in regem Juda , curavitque ut Athalia occideretur , & cultus Dei restitueretur ; populus autem destruit domum , altaria ac simulacra Baal.

4. Reg. 11. 5.

1 Anno autem septimo confortatus Joiada , assumpsit centuriones , Azariam videlicet filium Jerohaim , & Ismahel filium Johanan , Azariam quoque filium Obed,& Maasiam filium Adaiæ, & Elisaphat filium Zechri : & iniit cum eis fœdus.

2 Qui circumeuntes Judam congregaverunt Levitas de cunctis urbibus Juda , & principes familiarum Israël , veneruntque in Jerusalem.

3 Iniit ergo omnis multitudo pactum in domo Dei cum rege : dixitque ad eos Joiada: Ecce filius regis regnabit , sicut locutus est Dominus super filios David

4 Iste est ergo sermo quem facietis :

5 Tertia pars vestrum qui veniunt ad sabbatum , sacerdotum , & Levitarum , & janitorum,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

ſanitorum, erit in portis: tertia vero pars ad domum regis: & tertia ad portam, quæ appellatur Fundamenti: omne vero reliquum vulgus ſit in atriis domus Domini.

6 Nec quiſpiam alius ingrediatur domum Domini, niſi ſacerdotes, & qui miniſtrant de Levitis: ipſi tantummodo ingrediantur, quia ſanctificati ſunt: & omne reliquum vulgus obſervet cuſtodias Domini.

7 Levitæ autem circumdent regem, habentes ſinguli arma ſua: (& ſi quis alius ingreſſus fuerit templum, interficiatur) ſintque cum rege & intrante & egrediente.

8 Fecerunt ergo Levitæ, & univerſus Iuda, juxta omnia quæ præceperat Ioiada pontifex: & aſſumpſerunt ſinguli viros qui ſub ſe erant, & veniebant per ordinem ſabbati, cum his qui impleverant ſabbatum, & egreſſuri erant: ſiquidem Ioida pontifex non dimiſerat abire turmas, quæ ſibi per ſingulas hebdomadas ſuccedere conſueverant.

9 Deditque Ioiada ſacerdos centurionibus lanceas, clypeoſque & peltas regis David, quas conſecraverat in domo Domini.

10 Conſtituitque omnem populum tenentium pugiones, à parte templi dextra, uſque ad partem templi ſiniſtram, coram altari, & templo, per circuitum regis.

11 Et adduxerunt filium regis, & impoſuerunt ei diadema: & teſtimonium, dederuntque in manu ejus tenendam legem: & conſtituerunt eum regem, unxit quoque illum Ioiada pontifex, & filii ejus: imprecatique ſunt ei, atque dixerunt: Vivat rex.

12 Quod cum audiſſet Athalia, vocem ſcilicet currentium atque laudantium regem, ingreſſa eſt ad populum in templum Domini.

13 Cumque vidiſſet regem ſtantem ſuper gradum in introitu, & principes, turmaſque circa eum, omnemque populum terræ gaudentem atque clangentem tubis, & diverſi generis organis concinentem, vocemque laudantium, ſcidit veſtimenta ſua, & ait: Inſidiæ, inſidiæ.

14 Egreſſus autem Ioiada pontifex ad centuriones, & principes exercitus, dixit eis: Educite illam extra ſepta templi, & interficiatur foris gladio. Præcepitque ſacerdos ne occideretur in domo Domini.

15 Et impoſuerunt cervicibus ejus manus: dumque intraſſet portam equorum domus regis, interfecerunt eam ibi.

16 Pepigit autem Ioiada fœdus inter ſe, univerſumque populum, & regem, ut eſſet populus Domini.

17 Itaque ingreſſus eſt omnis populus domum Baal, & deſtruxerunt eam: & altaria ac ſimulacra illius confregerunt. Mathan quoque ſacerdotem Baal interfecerunt ante aras.

18 Conſtituit autem Ioiada præpoſitos in domo Domini, ſub manibus ſacerdotum, & Levitarum, quos diſtribuit David in domo Domini: ut offerrent holocauſta Domino, ſicut ſcriptum eſt in lege Moyſi, in gaudio & canticis, juxta diſpoſitionem David.

19 Conſtituit quoque janitores in portis domus Domini, ut non ingrederetur eam immundus in omni re.

20 Aſſumpſitque centuriones, & fortiſſimos viros ac principes populi, & omne vulgus terræ, & fecerunt deſcendere regem de domo Domini, & introire per medium portæ ſuperioris in domum regis & collocaverunt eum in ſolio regali.

21 Lætatuſque eſt omnis populus terræ, & urbs quievit: porro Athalia interfecta eſt gladio.

CAPVT XXIV.

Ioas vivente Ioiada bonus ac pius, juſſu ad ſartatecta templi congregari pecuniam: deinde, eo mortuo, factus impius, jubet occidi Zachariam filium Ioiada: anno ſequenti Iuda & Ieruſalem à Syris diripiuntur & Ioas à ſervis occiditur.

1 SEptem annorum erat Ioas cum regnare cœpiſſet; & quadraginta annis regnavit in Ieruſalem, nomen matris ejus Sebia de Berſabee. 4. Reg. 11. 21. 12. 1.

2 Fecitque quod bonum eſt coram Domino cunctis diebus Ioiadæ ſacerdotis.

3 Accepit autem ei Ioiada uxores duas, è quibus genuit filios & filias.

4 Poſt quæ placuit Ioas ut inſtauraret Domum Domini.

5 Congregavitque ſacerdotes, & Levitas, & dixit eis: Egredimini ad civitates Iuda, & colligite de univerſo Iſrael pecuniam ad ſartatecta templi Dei veſtri, per ſingulos annos, feſtinatoque hoc facite: porro Levitæ egere negligentius.

6 Vocavitque rex Ioiadam principem, & dixit ei: Quare tibi non fuit curæ, ut cogeres Levitas inferre de Iuda & de Ieruſalem pecuniam, quæ conſtituta eſt à Moyſe ſervo Domini, ut inferret eam omnis multitudo Iſrael in tabernaculum teſtimonii?

7 Athalia enim impiiſſima, & filii ejus, deſtruxerunt domum Dei, & de univerſis, quæ ſanctificata fuerant in templo Domini, ornaverunt fanum Baalim.

8 Præcepit ergo rex, & fecerunt arcam poſuerunteque eam juxta portam domus Domini forinſecus.

9 Et prædicatum eſt in Iuda & Ieruſalem, ut deferrent ſinguli pretium Domino, † quod conſtituit Moyſes ſervus Dei ſuper omnem Iſrael in deſerto. † Exod. 30. 12.

10 Lætatique ſunt cuncti principes, & omnis populus: & ingreſſi contulerunt in arcam Domini, atque miſerunt ita ut impleretur.

11 Cumque tempus eſſet ut deferrent arcam coram rege per manus Levitarum (videbant enim multam pecuniam) ingrediebatur ſcriba regis, & quem primus ſacerdos conſtituerat: effundebantque pecuniam quæ erat in arca: porro arcam reportabant ad locum ſuum: ſicque faciebant per ſingulos dies, & congregata eſt infinita pecunia.

12 Quam dederunt rex & Ioiada his, qui præerant operibus domus Domini, at illi conducebant ex ea cæſores lapidum, & artifices operum ſingulorum, ut inſtaurarent domum Domini: fabros quoque ferri & æris, ut quod cadere cœperat, fulciretur.

13 Egeruntque hi qui operabantur induſtrie,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

strie, & obducebatur parietum cicatrix per manus eorum, ac fuscitaverunt domum Domini in statum pristinum, & firmiter eam stare fecerunt.

14 Cumque complessent omnia opera, detulerunt coram rege & Ioiada reliquam partem pecuniæ: de qua facta sunt vasa templi in ministerium, & ad holocausta, phialæ quoque, & cetera vasa aurea & argentea: & offerebantur holocausta in domo Domini jugiter cunctis diebus Ioiadæ.

15 Senuit autem Ioiada plenus dierum, & mortuus est cum esset centum triginta annorum.

16 Sepelieruntque eum in civitate David cum regibus, eo quod fecisset bonum cum Israel, & cum domo ejus.

17 Postquam autem obiit Ioiada, ingressi sunt principes Iuda, & adoraverunt regem; qui delinitus obsequiis eorum, acquievit eis.

18 Et dereliquerunt templum Domini Dei patrum suorum, servieruntque lucis & sculptilibus, & facta est ira contra Iudam & Ierusalem propter hoc peccatum.

19 Mittebatque eis prophetas ut reverterentur ad Dominum, quos protestantes, illi audire nolebant.

20 Spiritus itaque Dei induit Zachariam filium Ioiadæ sacerdotem, & stetit in conspectu populi, & dixit eis: Hæc dicit Dominus Deus: Quare transgredimini præceptum Domini, quod vobis non proderit, & dereliquistis Dominum ut derelinqueret vos?

21 Qui congregati adversus eum, miserunt lapides juxta regis imperium in atrio domus Domini.

22 Et non est recordatus Ioas rex misericordiæ, quam fecerat Ioiada pater illius secum, † sed interfecit filium ejus Qui cum moreretur, ait: Videat Dominus, & requirat.

† Matt. 23. 35.

23 Cumque evolutus esset annus, ascendit contra eum exercitus Syriæ: venitque in Iudam & Ierusalem, & interfecit cunctos principes populi, atque universam prædam miserunt regi in Damascum

24 Et certe cum permodicus veniisset numerus Syrorum, tradidit Dominus in manibus eorum infinitam multitudinem, eo quod dereliquissent Dominum Deum patrum suorum: in Ioas quoque ignominiosa exercuere judicia.

25 Et abeuntes dimiserunt eum in languoribus magnis: surrexerunt autem contra eum servi sui, in ultionem sanguinis filii Ioiadæ sacerdotis, & occiderunt eum in lectulo suo, & mortuus est: sepelieruntque eum in civitate David, sed non in sepulchris regum.

26 Insidiati vero sunt ei, Zabad filius Semmaath Ammanitidis, & Iozabad filius Semarith Moabitidis.

27 Porro filii ejus, ac summa pecuniæ quæ adunata fuerat sub eo, & instauratio domus Dei, scripta sunt diligentius in Libro regum: regnavit autem Amasias filius ejus pro eo.

CAPUT XXV.

Amasias patri Ioas succedens interfecit eos qui patrem occiderant; & post habitam de Idumæis victoriam, adoravit deos illorum, & ob id capitur à Ioas rege Israel, quem ad prælium provocaverat; ac Ierusalem diripitur; tandemque in Lachis fugiens occiditur.

1 Viginti quinque annorum erat Amasias cum regnare cœpisset, & viginti novem annis regnavit in Ierusalem, nomen matris ejus Ioadan de Ierusalem. 4. Reg. 14. 2.

2 Feciique bonum in conspectu Domini: veruntamen non in corde perfecto.

3 Cumque roboratum sibi videret imperium, jugulavit servos, qui occiderant regem patrem suum.

4 Sed filios eorum non interfecit, sicut scriptum est in Libro legis Moysi: ubi præcepit Dominus, dicens: † Non occidentur patres pro filiis, neque filii pro patribus suis, sed unusquisque in suo peccato morietur.

† Deut. 24. 16. 4. Reg. 14. 6. Ezech. 18. 20.

5 Congregavit igitur Amasias Iudam, & constituit eos per familias, tribunosque & centuriones in universo Iuda & Benjamin: & recensuit à viginti annis supra, invenitque trecenta millia juvenum, qui egrederentur ad pugnam, & tenerent hastam & clypeum.

6 Mercede quoque conduxit de Israel centum millia robustorum, centum talentis argenti.

7 Venit autem homo Dei ad illum, & ait: O rex, ne egrediatur tecum exercitus Israel: non est enim Dominus cum Israel, & cunctis filiis Ephraim:

8 Quod si putas in robore exercitus bella consistere, superari te faciet Deus ab hostibus: Dei quippe est adjuvare, & in fugam convertere.

9 Dixitque Amasias ad hominem Dei: Quid ergo fiet de centum talentis, quæ dedi militibus Israel? & respondit ei homo Dei: Habet Dominus unde tibi dare possit multo his plura.

10 Separavit itaque Amasias exercitum, qui venerat ad eum ex Ephraim, ut reverteretur in locum suum: at illi contra Iudam vehementer irati reversi sunt in regionem suam.

11 Porro Amasias confidenter eduxit populum suum, & abiit in vallem Salinarum, percussitque filios Seir decem millia.

12 Et alia decem millia virorum ceperunt filii Iuda, & adduxerunt ad præruptum cujusdam petræ, præcipitaveruntque eos de summo in præceps, qui universi crepuerunt.

13 At ille exercitus, quem remiserat Amasias ne secum iret ad prælium, diffusus est in civitatibus Iuda, à Samaria usque ad Bethoron, & interfectis tribus millibus, diripuit prædam magnam.

14 Amasias vero post cædem Idumæorum, & allatos deos filiorum Seir; statuit illos in deos sibi, & adorabat eos, & illis adolebat incensum.

15 Quamobrem iratus Dominus contra Amasiam, misit ad illum prophetam, qui diceret ei: Cur adorasti deos, qui non libera

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

liberaverunt populum suum de manu tua?
16 Cumque hæc ille loqueretur, respondit ei. Num consiliarius regis es? quiesce, ne interficiam te. Discedensque propheta, Scio, inquit, quod cogitaverit Deus occidere te, quia fecisti hoc malum, & insuper non acquievisti consilio meo.
17 Igitur Amasias rex Iuda, inito pessimo consilio, misit ad Ioas filium Ioachaz filii Iehu, regem Israel, dicens: Veni, videamus nos mutuo.
18 At ille remisit nuncios, dicens: Carduus, qui est in Libano, misit ad cedrum Libani, dicens: Da filiam tuam filio meo uxorem: & ecce bestiæ, quæ erant in silva Libani, transierunt & conculcaverunt carduum.
19 Dixisti: Percussi Edom, & idcirco erigitur cor tuum in superbiam: sede in domo tua, cur malum adversum te provocas, ut cadas & tu, & Iuda tecum?
20 Noluit audire Amasias, eo quod Domini esset voluntas ut traderetur in manus hostium propter deos Edom.
21 Ascendit igitur Ioas rex Israël, & mutuos sibi præbuere conspectus: Amasias autem rex Iuda erat in Bethsames Iuda:
22 Corruitque Iuda coram Israel: & fugit in tabernacula sua.
23 Porro Amasiam regem Iuda, filium Ioas filii Ioachaz, cepit Ioas rex Israël in Bethsames, & adduxit in Ierusalem: destruxitque murum ejus à porta Ephraim usque ad portam anguli, quadringentis cubitis.
24 Omne quoque aurum, & argentum, & universa vasa, quæ repererat in domo Dei, & apud Obededom, in thesauris etiam domus regiæ, necnon & filios obsidum, reduxit in Samariam.
25 Vixit autem Amasias filius Ioas rex Iuda, postquam mortuus est Ioas filius Ioachaz rex Israel, quindecim annis.
26 Reliqua autem sermonum Amasiæ priorum & novissimorum, scripta sunt in Libro regum Iuda & Israel.
27 Qui postquam recessit à Domino, tetenderunt ei insidias in Ierusalem. Cumque fugisset in Lachis, miserunt, & interfecerunt eum ibi.
28 Reportantesque super equos sepelierunt eum cũ patribus suis in civitate David.

CAPVT XXVI.

Ozia seu Azariæ filii Amasiæ pietas commendatur: de Philisthiim, Arabibus & Ammonitis triumphat, multasque extruit civitates: ac postmodum ob nimiam fœlicitatem elatus præsumpsit incensum adolere; quamobrem ad diem usque mortis à Domino lepra percussus est, gubernante regnum filio Ioatham, qui successit in regnum.

4. Reg. 14. 21. 1 OMnis autem populus Iuda, filium ejus Oziam annorum sedecim, constituit regem pro Amasia patre suo.
2 Ipse ædificavit Ailath, & restituit eam ditioni Iuda, postquam dormivit rex cum patribus suis.
3 Sedecim annorum erat Ozias cum regnare cœpisset, & quinquaginta duobus annis regnavit in Ierusalem, nomen matris ejus Iechelia de Ierusalem.
4 Fecitque quod erat rectum in oculis Domini, juxta omnia, quæ fecerat Amasias pater ejus.
5 Et exquisivit Dominum in diebus Zachariæ intelligentis & videntis Deum: cumque requireret Dominum, direxit eum in omnibus.
6 Denique egressus est, & pugnavit contra Philisthiim, & destruxit murum Geth, & murum Iabniæ, murumque Azoti: ædificavit quoque oppida in Azoto, & in Philisthiim.
7 Et adjuvit eum Deus contra Philisthiim, & contra Arabes, qui habitabant in Gurbaal & contra Ammonitas.
8 Appendebantque Ammonitæ munera Oziæ: & divulgatum est nomen ejus usque ad introitum Ægypti propter crebras victorias.
9 Ædificavitque Ozias turres in Ierusalem super portam anguli, & super portam vallis, & reliquas in eodem muri latere, firmavitque eas.
10 Extruxit etiam turres in solitudine, & effodit cisternas plurimas, eo quod haberet multa pecora, tam in campestribus, quam in eremi vastitate, vineas quoque habuit & vinitores in montibus, & in Carmelo: erat quippe homo agriculturæ deditus.
11 Fuit autem exercitus bellatorum ejus, qui procedebant ad prælia, sub manu Iehiel scribæ: Maasiæque doctoris, & sub manu Hananiæ, qui erat de ducibus regis.
12 Omnisque numerus principum per familias virorum fortium, duorum millium sexcentorum.
13 Et sub eis universus exercitus trecentorum & septem millium quingentorum: qui erant apti ad bella, & pro rege contra adversarios dimicabant.
14 Præparavit quoque eis Ozias, id est, cuncto exercitui, clypeos, & hastas, & galeas, & loricas, arcusque & fundas ad jaciendos lapides.
15 Et fecit in Ierusalem diversi generis machinas, quas in turribus collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia: egressumque est nomen ejus procul, eo quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset illum.
16 Sed cum roboratus esset, elevatum est cor ejus in interitum suum, & neglexit Dominum Deum suum: ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis.
17 Statimque ingressus post eum Azarias sacerdos, & cum eo sacerdotes Domini octoginta, viri fortissimi.
18 Restitueruntque regi, atque dixerunt: Non est tui officii Ozia, ut adoleas incensum Domino, sed sacerdotum, hoc est, filiorum Aaron, qui consecrati sunt ad hujusce modi ministerium: egredere de sanctuario, ne contempseris: quia non reputabitur tibi in gloriam hoc à Domino Deo.
19 Iratusque Ozias, tenens in manu thuribulum, ut adoleret incensum, minabatur sacerdotibus. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus, in domo

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

domo Domini ſuper Altare thymiamatis.

20 Cumque reſpexiſſet eum Azarias pontifex, & omnes reliqui ſacerdotes, viderunt lepram in fronte ejus, & feſtinato expulerunt eum. Sed & ipſe perterritus, acceleravit egredi, eo quod ſenſiſſet illico plagam Domini.

21 † Fuit igitur Ozias rex leproſus uſque
† 4. Reg. 15. 5. ad diem mortis ſuæ: & habitavit in domo ſeparata, plenus lepra, ob quam ejectus fuerat de domo Domini. Porro Ioatham filius ejus rexit domum regis, & judicabat populum terræ.

22 Reliqua autem ſermonum Oziæ priorum & noviſſimorum, ſcripſit Iſaias filius Amos propheta.

23 Dormivitque Ozias cum patribus ſuis, & ſepelierunt eum in agro regalium ſepulchrorum eo quod eſſet leproſus: regnavitque Ioatham filius ejus pro eo.

CAPVT XXVII.

Ioatham pietas commendatur, qui devicto rege Ammon magnam ab eo mulctam accepit; cui ſuccedit impius filius Achaz.

4. Reg. 15. 33. 1 VIginti quinque annorum erat Ioatham cum regnare cœpiſſet, & ſedecim annis regnavit in Ieruſalem: nomen matris ejus Ieruſa filia Sadoc.

2 Fecitque quod rectum erat coram Domino, juxta omnia quæ fecerat Ozias pater ſuus, excepto quod non eſt ingreſſus templum Dñi, & adhuc populus delinquebat.

3 Ipſe ædificavit portam domus Domini excelſam, & in muro Ophel multa conſtruxit.

4 Vrbes quoque ædificavit in montibus Iuda & in ſaltibus caſtella & turres.

5 Ipſe pugnavit contra regem filiorum Ammon, & vicit eos, dederuntque ei filii Ammon in tempore illo centum talenta argenti, & decem millia coros tritici, ac totidem coros hordei: hæc ei præbuerunt filii Ammon, in anno ſecundo & tertio.

6 Corroboratuſque eſt Ioatham, eo quod direxiſſet vias ſuas coram Domino Deo ſuo.

7 Reliqua autem ſermonum Ioatham, & omnes pugnæ ejus, & opera ſcripta ſunt in Libro regum Iſrael & Iuda.

8 Vigintiquinque annorum erat cum regnare cœpiſſet, & ſedecim annis regnavit in Ieruſalem.

9 Dormivitque Ioatham cum patribus ſuis & ſepelierunt eum in civitate David: & regnavit Achaz filius ejus pro eo.

CAPVT XXVIII.

Propter ſcelera Achaz multipliciter affligitur Iuda, primum ab Aſſyriis, deinde à filiis Iſrael (qui ob id crudelitatis argenti à Propheta, remittunt Iudæos captivos cum præda) rurſum etiam ab Idumæis & Philiſthæis: Achaz tamen poſt omnem plagam adhuc auget impietatem; cui pius ſuccedit filius Ezechias.

4. Reg. 16. 2. 1 VIginti annorum erat Achaz cum regnare cœpiſſet: & ſedecim annis regnavit in Ieruſalem: non fecit rectum in conſpectu Domini ſicut David pater ejus:

2 Sed Ambulavit in viis regum Iſrael, inſuper & ſtatuas fudit Baalim.

3 Ipſe eſt, qui adolevit incenſum in Valle benennom, & luſtravit filios ſuos in igne, juxta ritum gentium: quas interfecit Dominus in adventu filiorum Iſrael.

4 Sacrificabat quoque & thymiama ſuccendebat in excelſis, & in collibus, & ſub omni ligno frondoſo.

† 5 Tradiditque eũ Dñs Deus ejus in manu regis Syriæ, qui percuſſit eum, magnamque prædam cœpit de ejus imperio, & adduxit in Damaſcum: manibus quoque regis Iſrael traditus eſt, & percuſſus plaga grandi.

6 Occiditque Phacee filius Romeliæ, de Iuda centum viginti millia in die uno, omnes viros bellatores: eo quod reliquiſſent Dominum Deum patrum ſuorum.

7 Eodem tempore occidit Zechri, vir potens ex Ephraim, Maaſiam filium regis, & Ezricam ducem domus ejus, Elcanam quoque ſecundum à rege.

8 Ceperuntque filii Iſrael de fratribus ſuis ducenta millia mulierum, puerorum, & puellarum, & infinitam prædam: pertuleruntque eam in Samariam.

9 Ea tempeſtate erat ibi propheta Domini, nomine Oded: qui egreſſus obviam exercitui venienti in Samariam, dixit eis: Ecce iratus Dominus Deus patrum veſtrorum contra Iuda, tradidit eos in manibus veſtris, & occidiſtis eos atrociter, ita ut ad cælum perringeret veſtra crudelitas.

10 Inſuper filios Iuda & Ieruſalem vultis vobis ſubjicere in ſervos & ancillas, quod nequaquam facto opus eſt: peccaſtis enim ſuper hoc Domino Deo veſtro.

11 Sed audite conſilium meum, & reducite captivos, quos adduxiſtis de fratribus veſtris, quia magnus furor Dñi imminet vobis.

12 Steterunt itaque viri de principibus filiorum Ephraim, Azarias filius Iohanan, Barachias filius Moſollamoth, Ezechias filius Sellum, & Amſoa filius Adali, contra eos qui veniebant de prælio,

13 Et dixerunt eis: non introducetis huc captivos, ne peccemus Dño. Quare vultis adjicere ſuper peccata noſtra, & vetera cumulare delicta? grande quippe peccatum eſt, & ira furoris Domini imminet ſuper Iſrael.

14 Dimiſeruntque viri bellatores prædam, & univerſa quæ ceperant, coram principibus, & omni multitudine.

15 Steteruntque viri, quos ſupra memoravimus, & apprehendentes captivos, omneſque qui nudi erant, veſtierunt de ſpoliis: cumque veſtiſſent eos, & calceaſſent, & refeciſſent cibo ac potu, unxiſſentque propter laborem, & adhibuiſſent eis curam: quicumque ambulare non poterant, & erant imbecillo corpore, impoſuerunt eos jumentis, & adduxerunt Iericho civitatem palmarum ad fratres eorum, ipſique reverſi ſunt in Samariam,

16 Tempore illo miſit rex Achaz ad regem Aſſyriorum poſtulans auxilium.

17 Veneruntque Idumæi, & percuſſerunt multos ex Iuda, & ceperunt prædam magnã.

18 Philiſthiim quoque diffuſi ſunt per urbes campeſtres, & ad meridiem Iuda: ceperuntque Bethſames, & Aialon, & Gaderoth, Socho quoque, & Thamnan, & Gamzo, cum viculis ſuis, & habitaverunt in eis.

19 Humiliaverat enim Dominus Iudam

propter

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

propter Achaz regem Iuda, eo quod nutlaſſet eum auxilio, & contemptui habuiſſet Dominum.

20 Adduxitque contra eum Thelgathphalnaſar regem Aſſyriorum, qui & afflixit eum, & nullo reſiſtente vaſtavit.

21 Igitur Achaz, ſpoliata domo Domini, & domo regum ac principum, dedit regi Aſſyriorum munera, & tamen nihil ei profuit.

22 Inſuper & tempore anguſtiæ ſuæ auxit contemptum in Dominum, ipſe per ſe rex Achaz,

23 Immolávit diis Damaſci victimas percuſſoribus ſuis, & dixit: Dii regum Syriæ auxiliantur eis, quos ego placabo hoſtiis, & aderunt mihi, cum econtrario ipſi fuerint ruinæ ei, & univerſo Iſraël.

24 Direptis itaque Achaz omnibus vaſis domus Dei, atque confractis, clauſit januas templi Dei, & fecit ſibi altaria in univerſis angulis Ieruſalem.

25 In omnibus quoque tribus Iuda extruxit aras ad cremandum thus, atque ad iracundiam provocavit Dominum Deum patrum ſuorum.

26 Reliqua autem ſermonum ejus, & omnium operum ſuorum priorum & noviſſimorum, ſcripta ſunt in Libro regum Iuda & Iſraël.

27 Dormivitque Achaz cum patribus ſuis, & ſepelierunt eum in civitate Ieruſalem: neque receperunt eum in ſepulchra regum Iſraël Regnavitque Ezechias filius ejus pro eo.

CAPVT XXIX.

Ezechias abolitum Dei cultum, aperto templo, reſtitutiſque ſacerdotibus, Levitis & cantoribus, inſtaurat; oblatis plurimis holocauſtis & ſacrificiis cum ingenti lætitia.

† 4. Re. 28. 2.

1 IGitur † Ezechias regnare cœpit: cum viginti quinque eſſet annorum, & viginti novem annis regnavit in Ieruſalem: nomen matris ejus Abia filia Zachariæ.

2 Fecitque quod erat placitum in conſpectu Domini, juxta omnia quæ fecerat David pater ejus.

3 Ipſe anno & menſe primo regni ſui, aperuit vulvas domus Dñi, & inſtaũravit eas.

4 Adduxitque ſacerdotes atque Levitas, & congregavit eos in plateam orientalem.

5 Dixitque ad eos: Audite me Levitæ, & ſanctificamini, mundate domum Domini Dei patrum veſtrorum, & auferte omnem immunditiam de ſanctuario.

6 Peccaverunt patres noſtri, & fecerunt malum in conſpectu Domini Dei noſtri, derelinquentes eum: averterunt facies ſuas à tabernaculo Domini, & præbuerunt dorſum.

7 Clauſerunt oſtia, quæ erant in porticu, & extinxerunt lucernas, incenſumque non adoleverunt, & holocauſta non obtulerunt in ſanctuario Deo Iſraël.

8 Concitatus eſt itaque furor Domini ſuper Iudam & Ieruſalem, tradiditque eos in commorionem, & in interitum, & in ſibilum, ſicut ipſi cernitis oculis veſtris.

9 En, corruerunt patres noſtri gladiis; filii noſtri, & filiæ noſtræ, & conjuges captivæ ductæ ſunt, propter hoc ſcelus.

10 Nunc ergo placet mihi ut ineamus fœdus cum Domino Deo Iſraël, & avertet à nobis furorem iræ ſuæ.

11 Filii mei nolite negligere: vos elegit Dominus ut ſtetis coram eo, & miniſtretis illi, colatiſque eum, & cremetis ei incenſum. †

12 Surrexerunt ergo Levitæ: Mahath filius Amaſai, & Ioel filius Azariæ, de filiis Caath: Porro de filiis Merari, Cis filius Abdi, & Azarias filius Ialaleel. De filiis autem Gerſom, Ioah filius Zemma, & Eden filius Ioah.

13 At vero de filiis Eliſaphan, Samri, & Iahiel. De filiis quoque Aſaph, Zacharias, & Mathanias:

14 Necnon de filiis Heman, Iahiel, & Semei: Sed & de filiis Idithun, Semeias, & Oziel.

15 Congregaveruntque fratres ſuos, & ſanctificati ſunt, & ingreſſi ſunt juxta mandatum regis & imperium Domini, ut expiarent Domum Dei.

16 Sacerdotes quoque ingreſſi templum Domini ut ſanctificarent illud, extulerunt omnem immunditiam, quam intro repererant in veſtibulo domus Domini, quam tulerunt Levitæ, & aſportaverunt ad torrentem Cedron foras.

17 Cœperunt autem prima die menſis primi mundare, & in die octavo ejuſdem menſis ingreſſi ſunt porticum templi Domini, expiaveruntque templum diebus octo, & in die ſextadecima menſis ejuſdem, quod cœperant impleverunt.

18 Ingreſſi quoque ſunt ad Ezechiam regem, & dixerunt ei: Sanctificavimus omnem domum Domini, & altare holocauſti, vaſaque ejus, necnon & menſam propoſitionis cum omnibus vaſis ſuis,

19 Cunctamque templi ſupellectilem, quam polluerat rex Achaz in regno ſuo, poſtquam prævaricatus eſt: & ecce expoſita ſunt omnia coram altare Domini.

20 Conſurgenſque diluculo Ezechias rex, adunavit omnes principes civitatis, & aſcendit in domum Domini:

21 Obtuleruntque ſimul tauros ſeptem, & arietes ſeptem, agnos ſeptem, & hircos ſeptem, pro peccato, pro regno, pro ſanctuario, pro Iuda, dixitque ſacerdotibus filiis Aaron ut offerrent ſuper altare Domini.

22 Mactaverunt igitur tauros, & ſuſceperunt ſanguinem ſacerdotes, & fuderunt illum ſuper altare, mactaverunt etiam arietes, & illorum ſanguinem ſuper altare fuderunt, immolaveruntque agnos, & fuderunt ſuper altare ſanguinem,

23 Applicaverunt hircos pro peccato, coram rege & univerſa multitudine, impoſuerunt que manus ſuas ſuper eos.

24 Et immolaverunt illos ſacerdotes, & aſperſerunt ſanguinem eorum coram altare pro piaculo univerſi Iſraëlis: pro omni quippe Iſrael præceperat rex ut holocauſtum fieret, & pro peccato.

25 Conſtituit quoque Levitas in domo Domini, cum cymbalis, & pſalteriis, & citharis, ſecundum diſpoſitionem David regis & Gad Videntis, & Nathan prophetæ;

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

transtulerat Nabuchodonosor rex Babylonis in Babylonem, & reversi sunt in Ierusalem & Iudam, unusquisque in civitatem suam.

2 Qui venerunt cum Zorobabel, Iosue, Nehemia, Saraia, Rahelaia, Mardochai, Belsan, Mesphar, Beguai, Rehum, Baana. Numerus virorum populi Israël:

3 Filii Pharos, duo millia centum septuaginta duo.

4 Filii Sephatia, trecenti septuaginta duo.

5 Filii Area, septingenti septuaginta quinque.

6 Filii Phahath Moab, filiorum Iosue: Ioab, duo millia octingenti duodecim.

7 Filii Ælam, mille ducenti quinquaginta quatuor.

8 Filii Zethua, nongenti quadraginta quinque.

9 Filii Zachai, septingenti sexaginta.

10 Filii Bani, sexcenti quadraginta duo.

11 Filii Bebai, sexcenti viginti tres.

12 Filii Azgad, mille ducenti viginti duo.

13 Filii Adonicam, sexcenti sexaginta sex.

14 Filii Beguai, duo millia quinquaginta sex

15 Filii Adin, quadringenti quinquaginta quatuor.

16 Filii Ather, qui erant ex Ezechia, nonaginta octo.

17 Filii Besai, trecenti viginti tres.

18 Filii Iora, centum duodecim.

19 Filii Hasum, ducenti viginti tres.

20 Filii Gebbar, nonaginta quinque.

21 Filii Bethlehem, centum viginti tres.

22 Viri Netupha, quinquaginta sex.

23 Viri Anathoth, centum viginti octo.

24 Filii Azmaveth, quadraginta duo.

25 Filii Cariathiarim, Cephira, & Beroth, septingenti quadraginta tres.

26 Filii Rama & Gabaa, sexcenti viginti unus.

27 Viri Machmas, centum viginti duo.

28 Viri Bethel & Hai ducenti viginti tres.

29 Filii Nebo, quinquaginta duo.

30 Filii Megbis, centum quinquaginta sex.

31 Filii Ælam alterius, mille ducenti quinquaginta quatuor,

32 Filii Harim, trecenti viginti.

33 Filii Lod, Hadid, & Ono, septingenti viginti quinque.

34 Filii Iericho, trecenti quadraginta quinque.

35 Filii Senaa, tria millia sexcenti triginta.

36 Sacerdotes: Filii Iadaia in domo Iosue, nongenti septuaginta tres.

37 Filii Emmer, mille quinquaginta duo.

38 Filii Phashur, mille ducenti quadraginta septem.

39 Filii Harim, mille decem & septem.

40 Leviæ: Filii Iosue & Cedmihel filiorum Odoviæ, septuaginta quatuor.

41 Cantores: Filii Asaph, centum viginti octo.

42 Filii Ianitorum, filii Sellum, filii Ater, filii Telmon, filii Accub, filii Hatita, filii Sobai: universi centum triginta novem.

43 Nathinæi: filii Siha filii Hasupha, filii Tabbaoth.

44 Filii Ceros, filii Siaa, filii Phadon.

45 Filii Lebana, filii Hagaba, filii Accub,

46 Filii Hagab, filii Semlai, filii Hanan,

47 Filii Gaddel, filii Gaher, filii Raaia,

48 Filii Rasin, filii Necoda, filii Gazam,

49 Filii Aza, filii Phasea, filii Besee,

50 Filii Asena, filii Munim, filii Nephusim,

51 Filii Bachuc, filii Hacupha, filii Harhur,

52 Filii Basluth, filii Mahida, filii Harsa,

53 Filii Bercos, filii Sisara, filii Thema,

54 Filii Nasia, filii Hatipha,

55 Filii servorum Salomonis, filii Sotai, filii Sopheret, filii Pharuda,

56 Filii Iala, filii Dercon, filii Geddel,

57 Filii Saphatia, filii Hatil, filii Phocereth, qui erant de Asebaim, filii Ami.

58 Omnes Nathinæi, & filii servorum Salomonis, trecenti nonaginta duo.

59 Et hi qui ascenderunt de Thelmala, Theharsa, Cherub, & Adon, & Emer: & non potuerunt indicare domum patrum suorum & semen suum, utrum ex Israël essent.

60 Filii Dalaia, filii Tobia, filii Necoda, sexcenti quinquaginta duo.

61 Et de filiis sacerdotum: filii Hobia, filii Accos, filii Berzellai qui accepit de filiabus Berzellai, Galaaditis, uxorem, & vocatus est nomine eorum:

62 Hi quæsierunt scripturam genealogiæ suæ, & non invenerunt, & ejecti sunt de sacerdotio.

63 Et dixit Athersatha eis, ut non comederent de Sancto sanctorum donec surgeret sacerdos doctus atque perfectus.

64 Omnis multitudo quasi unus, quadraginta duo millia trecenti sexaginta:

65 Exceptis servis eorũ, & ancillis, qui erãt septem millia trecenti triginta septem: & in ipsis cantores atque cantatrices ducenti.

66 Equi eorum septingenti triginta sex, muli eorum, ducenti quadraginta quinque,

67 Cameli eorum, quadringenti triginta quinque, asini eorum, sex millia septingenti viginti.

68 Et de principibus patrum, cum ingrederentur templum Domini, quod est in Ierusalem, sponte obtulerunt in domum Dei ad extruendam eam in loco suo.

69 Secundum vires suas dederunt impensas operis, auri solidos sexaginta millia, & mille, argenti minas quinque millia, & vestes sacerdotales centum.

70 Habitaverunt ergo sacerdotes, & Levitæ, & de populo, & cantores, & janitores, & Nathinæi, in urbibus suis, universusque Israël in civitatibus suis.

CAPUT III.

Convocato populo in Ierusalem extruitur altare, super quo victima offeruntur; celebratur quoque septem diebus festum tabernaculorum; & secundo reversionis anno templum fundatur, populo vociferante partim ex gaudio, partim ex fletu.

1 IAmque venerat mensis septimus, & erant filii Israel in civitatibus suis: congregatus est ergo populus quasi vir unus in Ierusalem:

2 Et surrexit Iosue filius Iosedec, & fratres ejus sacerdotes, & Zorobabel filius Salathiel, & fratres ejus, & ædificaverunt altare Dei Israel, ut offerrent in eo holo-

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

tæ quoque & sacerdotes, per organa, quæ suo officio congruebant.

22 Et locutus est Ezechias ad cor omnium Lecitarum, qui habebant intelligentiam bonam super Domino, & comederunt septem diebus solemnitatis, immolantes victimas pacificorum, & laudantes Dominum Deum patrum suorum.

23 Placuitque universæ multitudini ut celebrarent etiam alios dies septem: quod & fecerunt cum ingenti gaudio.

24 Ezechias enim rex Iuda præbuerat multitudini mille tauros, & septem millia ovium: principes vero dederant populo tauros mille, & oves decem millia: sanctificata est ergo sacerdotũ plurima multitudo.

25 Et hilaritate perfusa omnis turba Iuda tam sacerdotum & Levitarum, quam universæ frequentiæ, quæ venerat ex Israel: proselytorum quoque de terra Israël, & habitantium in Iuda.

26 Factaque est grandis celebritas in Ierusalem, qualis à diebus Salomonis filii David regis Israël in ea urbe non fuerat.

27 Surrexerunt autem sacerdotes atque Levitæ benedicentes populo: & exaudita est vox eorum, pervenitque oratio in habitaculum sanctum cæli.

CAPVT XXXI.

Populus idola lucosque in Iuda & Ephraim demolitur; Ezechias sacerdotes & Levitas componit in ordinem ministerii: populo autem abundantissime offerente constituuntur, factis horreis, qui servarent ac distribuerent Levitico generi quæ oblata erant.

1 CVmque hæc fuissent rite celebrata, egressus est omnis Israël, qui inventus fuerat in urbibus Iuda; & fregerunt simulacra, succiderunt lucos, demoliti sunt excelsa, & altaria destruxerunt, non solum de universo Iuda & Benjamin, sed & de Ephraim quoque & Manasse, donec penitus everterent: reversique sunt omnes filii Israël in possessiones & civitates suas.

2 Ezechias autem constituit turmas sacerdotales & Leviticas per divisiones suas, unumquemque in officio proprio, tam sacerdotum videlicet quam Levitarum, ad holocausta & pacifica ut ministrarent & confiterentur, canerentque in portis castrorum Domini.

3 Pars autem regis erat ut de propria ejus substantia offerretur holocaustum, mane semper & vespere, Sabbatis quoque, & calendis, & solemnitatibus ceteris, sicut scriptum est in lege Moysi.

4 Præcepit etiam populo habitantium Ierusalem, ut darent partes sacerdotibus, & Levitis, ut possent vacare legi Domini.

5 Quod cum percrebruisset in auribus multitudinis, plurimas obtulere primitias filii Israël frumenti, vini, & olei, mellis quoque: & omnium, quæ gignit humus, decimas obtulerunt.

6 Sed & filii Israël & Iuda, qui habitabant in urbibus Iuda, obtulerunt decimas boum & ovium, decimasque sanctorum, quæ voverant Domino Deo suo: atque universa portantes, fecerunt acervos plurimos.

7 Mense tertio cœperunt acervorum jacere fundamenta, & mense septimo compleverunt eos.

8 Cumque ingressi fuissent Ezechias & principes ejus, viderunt acervos, & benedixerunt Domino ac populo Israël.

9 Interrogavitque Ezechias sacerdotes & Levitas, cur ita jacerent acervi.

10 Respondit illi Azarias sacerdos primus de stirpe Sadoc, dicens: Ex quo cœperunt offerri primitiæ in domo Domini, comedimus, & saturati sumus, & remanserunt plurima, eo quod benedixerit Dominus populo suo: reliquiarum autem copia est ista, quam cernis.

11 Præcepit igitur Ezechias ut præpararent horrea in domo Domini. Quod cum fecissent,

12 Intulerunt tam primitias, quam decimas, & quæcumque voverant, fideliter. Fuit autem præfectus eorum Chonenias Levita, & Semei frater ejus, secundus.

13 Post quem Iahiel, & Azarias, & Nahath, & Asael, & Ierimoth, Iozabad quoque, & Eliel, & Ismachias, & Mahath, & Banaias, præpositi sub manibus Choneniæ, & Semei fratris ejus, ex imperio Ezechiæ regis & Azariæ pontificis domus Dei, ad quos omnia pertinebant.

14 Core vero filius Iemna Levites & janitor orientalis portæ, præpositus erat iis quæ sponte offerebantur Domino, primitiisque & consecratis in Sancta sanctorum.

15 Et sub cura ejus Eden, & Benjamin, Iosue, & Semeias, Amarias quoque & Sechenias, in civitatibus sacerdotum, ut fideliter distribuerent fratribus suis partes, minoribus atque majoribus:

16 Exceptis maribus ab annis tribus & supra, cunctis qui ingrediebantur templum Domini, & quidquid per singulos dies conducebant in ministerio, atque observationibus juxta divisiones suas.

17 Sacerdotibus per familias, & Leviris a vigesimo anno & supra, per ordines & turmas suas,

18 Vniversæque multitudini, tam uxoribus, quam liberis eorum utriusque sexus, fideliter cibi, de his quæ sanctificata fuerant, præbebantur.

19 Sed & filiorum Aaron per agros, & suburbana urbium singularum, dispositi erant viri, qui partes distribuerent universo sexui masculino de sacerdotibus & Levitis.

20 Fecit ergo Ezechias universa quæ diximus in omni Iuda: operatusque est bonum & rectum & verum, coram Domino Deo suo,

21 In universa cultura ministerii domus Domini juxta legem & ceremonias, volens requirere Deum suum in toto corde suo: fecitque & prosperatus est.

CAPVT XXXII.

Sennacherib Iudam invadente & Deum coelo blasphemante, Ezechias populum hortatur fidere in Domino, à quo ille minis & blasphemiis nititur eum avertere: omnibus autem Ezechiæ & Isaiæ angelus dissipat exercitum Sennacheribi, qui fugiens a filiis occiditur; porro Ezechias nimia felicitate elatus, Deum offendit, cui impius filius Manasses succedit.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

† 4. *Regum* 18.13. *Isai.* 36.1. *Eccli.* 48.20.

1 Post quæ & hujuscemodi veritatem, venit † Sennacherib rex Assyriorum, & ingressus Iudam, obsedit civitates munitas, volens eas capere.

2 Quod cum vidisset Ezechias, venisse scilicet Sennacherib, & totum belli impetum verti contra Ieruſalem,

3 Inito cum principibus consilio, virisque fortissimis, ut obturarent capita fontium, qui erant extra urbem: & hoc omnium decernente sententia,

4 Congregavit plurimam multitudinem, & obturaverunt cunctos fontes, & rivum qui fluebat in medio terræ, dicentes: Ne veniant reges Assyriorum, & inveniant aquarum abundantiam.

5 Ædificavit quoque, agens industriè, omnem murum, qui fuerat dissipatus, & extruxit turres desuper, & forinsecus alterum murum: Instauravitque Mello in civitate David, & fecit universi generis armaturam & clypeos.

6 Constituitque principes bellatorum in exercitu: & convocavit universos in platea portæ civitatis, ac locutus est ad cor eorum dicens:

7 Viriliter agite, & confortamini: nolite timere, nec paveatis regem Assyriorum, & universam multitudinem quæ est cum eo: multo enim plures nobiscum sunt, quam cum illo.

8 Cum illo enim est brachium carneum: nobiscum Dominus Deus noster, qui auxiliator est noster, pugnatque pro nobis. Confortatusque est populus, hujuscemodi verbis Ezechiæ regis Iuda.

9 Quæ postquam gesta sunt, misit Sennacherib rex assyriorum servos suos in Ieruſalem (ipse enim cum universo exercitu obsidebat Lachis) ad Ezechiam regem Iuda, & ad omnem populum qui erat in urbe, dicens.

10 Hæc dicit Sennacherib rex Assyriorum: In quo habentes fiduciam sedetis obsessi in Ieruſalem?

11 Num Ezechias decipit vos, ut tradat morti in fame & siti, affirmans quod Dominus Deus vester liberet vos de manu regis Assyriorum?

12 Nimquid non est iste Ezechias, qui destruxit excelsa illius, & altaria, & præcepit Iuda & Ieruſalem, dicens: Coram altari uno adorabitis, & in ipso comburetis incensum?

13 An ignoratis quæ ego fecerim, & patres mei, cunctis terrarum populis? numquid prævaluerunt dii gentium, omniumque terrarum, liberare regionem suam de manu mea?

14 Quis est de universis diis gentium quas vastaverunt patres mei, qui potuerit eruere populum suum de manu mea, ut possit etiam Deus vester eruere vos de hac manu?

15 Non vos ergo decipiat Ezechias, nec vana persuasione deludat, neque credatis ei. Si enim nullus potuit deus cunctarum gentium atque regnorum liberare populum suum de manu mea, & de manu patrum meorum, consequenter nec Deus vester poterit eruere vos de manu mea.

16 Sed & alia multa locuti sunt servi ejus contra Dominum Deum, & contra Ezechiam servum ejus.

17 Epistolas quoque scripsit plenas blasphemiæ in Dominum Deum Israël, & locutus est adversus eum: Sicut dii gentium ceterarum non potuerunt liberare populum suum de manu mea, sic & Deus Ezechiæ eruere non poterit populum suum de manu ista.

18 Insuper & clamore magno, lingua Iudaica, contra populum qui sedebat in muris Ieruſalem, personabat, ut terreret eos, & caperet civitatem.

19 Locutusque est contra Deum Ieruſalem, sicut adversum deos populorum terræ, opera manuum hominum.

20 Oraverunt igitur, Ezechias rex, & Isaias filius Amos propheres, adversum hanc blasphemiam, ac vociferati sunt usque in cælum.

† 21 † Et misit Dominus angelum, qui percussit omnem virum robustum, & bellatorem, & principem exercitus regis Assyriorum: reversusque est cum ignominia in terram suam. Cumque ingressus esset domum dei sui, filii qui egressi fuerant de utero ejus, interfecerunt eum gladio. † *Tobo* 2.22.

22 Salvavitque Dominus Ezechiam & habitatores Ieruſalem de manu Sennacherib regis Assyriorum & de manu omnium: & præstitit eis quietem per circuitum,

23 Multi etiam deferebant hostias & sacrificia Domino in Ieruſalem, & munera Ezechiæ regi Iuda: qui exaltatus est post hæc coram cunctis gentibus.

† 24 † In diebus illis ægrotavit Ezechias usque ad mortem, & oravit Dominum exaudivitque eum, & dedit ei signum. † 4. *Regum* 20.8. *Isai.* 38.8.

25 Sed non juxta beneficia, quæ acceperat, retribuit, quia elevatum est cor ejus: & facta est contra eum ira, & contra Iudam & Ieruſalem.

26 Humiliatusque est postea, eo quod exaltatum fuisset cor ejus, tam ipse quam habitatores Ieruſalem: & idcirco non venit super eos ira Domini in diebus Ezechiæ.

27 Fuit autem Ezechias dives, & inclytus valde, & thesauros sibi plurimos congregavit argenti & auri & lapidis pretiosi, aromatum, & armorum universi generis, & vasorum magni pretii.

28 Apothecas quoque frumenti, vini, & olei, & præsepia omnium jumentorum, caulasque pecorum,

29 Et urbes ædificavit sibi: habebat quippe greges ovium & armentorum innumerabiles, eo quod dedisset ei Dominus substantiam multam nimis.

30 Ipse est Ezechias, qui obturavit superiorem fontem aquarum Gihon, & avertit eas subter ad occidentem urbis David: in omnibus operibus suis fecit prospere quæ voluit.

31 Attamen in legatione principum Babylonis, qui missi fuerant ad eum, ut interrogarent de portento, quod acciderat super terram, dereliquit eum Deus, ut tentaretur

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

taretur, & nota fierent omnia quæ erant in corde ejus.

32 Reliqua autem sermonum Ezechiæ, & & misericordiarum ejus, scripta sunt in visione Isaiæ filii Amos prophetæ, & in Libro regum Iuda & Israël.

33 Dormivitque Ezechias cum patribus suis, & sepelierunt eum super sepulchra filiorum David: & celebravit ejus exequias universus Iuda, & omnes habitatores Ierusalem: regnavitque Manasses filius ejus pro eo.

CAPVT XXXIII.

Manasses ob suas impietates captivus in Babylonem ducitur, in qua afflictione ad Deum conversus, suo regno constituitur, & idolis abjectis Dei cultum restaurat; cui impius filius Amon succedit: & hoc à suis interfecto, regnat pius ejus filius Iosias.

† 4. Regum 21. 1. 1 DVodecim † annorum erat Manasses cum regnare cœpisset, & quinquaginta quinque annis regnavit in Ierusalem.

2 Fecit autem malum coram Domino, juxta abominationes gentium, quas subvertit Dominus coram filiis Israël.

3 Et conversus instauravit excelsa, quæ demolitus fuerat Ezechias pater ejus: construxitque aras Baalim, & fecit lucos, & adoravit omnem militiam cæli, & coluit eam.

† 2. Regum 7. 10. 4 Ædificavit quoque altaria in domo Domini, de qua dixerat Dominus: † In Ierusalem erit nomen meum in æternum.

5 Ædificavit autem ea cuncto exercitui cæli, in duobus atriis domus Domini.

6 Transireque fecit filios suos per ignem in Vallebenennom: observabat somnia, sectabatur auguria, maleficis artibus inserviebat, habebat secum magos, & incantatores: multaque mala operatus est coram Domino, ut irritaret eum:

† 3. Regum 8. 18. 7 Sculptile quoque & conflatile signum posuit in domo Dei, † de qua locutus est Deus ad David, & ad Salomonem filium ejus, dicens: In domo hac & in Ierusalem, quam elegi de cunctis tribubus Israël, ponam nomen meum in sempiternum.

8 Et moveri non faciam pedem Israël de terra, quam tradidi patribus eorum: ita dumtaxat si custodierint facere quæ præcepi eis, cunctamque legem & cæremonias, atque judicia per manum Moysi.

9 Igitur Manasses seduxit Iudam, & habitatores Ierusalem, ut facerent malum super omnes gentes, quas subverterat Dominus à facie filiorum Israël.

10 Locutusque est Dominus ad eum, & ad populum illius, & attendere noluerunt.

11 Idcirco superinduxit eis principes exercitus regis Assyriorum: ceperuntque Manassem, & vinctum catenis atque compedibus duxerunt in Babylonem.

12 Qui postquam coangustatus est, oravit Dominum Deum suum: & egit pœnitentiam valde coram Deo patrum suorum.

13 Deprecatusque est eum, & obsecravit intente: & exaudivit orationem ejus, reduxitque eum Ierusalem in regnum suum, & cognovit Manasses quod Dominus ipse esset Deus.

14 Post hæc ædificavit murum extra civitatem David, ad occidentem Gihon in convalle, ab introitu portæ piscium per circuitum usque ad Ophel, & exaltavit illum vehementer; constituitque principes exercitus in cunctis civitatibus Iuda munitis:

15 Et abstulit deos alienos, & simulacrum de domo Domini, aras quoque, quas fecerat in monte domus Domini, & in Ierusalem, & projecit omnia extra urbem.

16 Porro instauravit altare Domini, & immolavit super illud victimas, & pacifica, & laudem: præcepitque Iudæ ut serviret Domino Deo Israël.

17 Attamen adhuc populus immolabat in excelsis Domino Deo suo.

18 Reliqua autem gestorum Manasse: & obsecratio ejus ad Deum suum: verba quoque Videntium, qui loquebantur ad eum in nomine Domini Israël, continentur in sermonibus regum Israël.

19 Oratio quoque ejus & exauditio, & cuncta peccata atque contemptus, loca etiam in quibus ædificavit excelsa, & fecit lucos & statuas, antequam ageret pœnitentiam, scripta sunt in sermonibus Hozai.

20 Dormivit ergo Manasses cum patribus suis, & sepelierunt eum in domo sua: regnavitque pro eo filius ejus Amon.

21 Viginti duorum annorum erat Amon cum regnare cœpisset, & duobus annis regnavit in Ierusalem.

22 Fecitque malum in conspectu Domini, sicut fecerat Manasses pater ejus: & cunctis idolis, quæ Manasses fuerat fabricatus, immolavit atque servivit.

23 Et non est reveritus faciem Domini, sicut reveritus est Manasses, pater ejus: & multo majora deliquit.

24 Cumque conjurassent adversus eum servi sui, interfecerunt eum in domo sua.

25 Porro reliqua populi multitudo, cæsis iis, qui Amon percusserant, constituit regem Iosiam filium ejus pro eo.

CAPVT XXXIV.

Iosias idolorum cultu sublato, templum instaurat repertoque legis libro conterritus est, ex illius præscripto omnia constituit, & convocato populo lectoque libro, fœdus cum Domino percussit.

† 4. Regum 22. 1. 1 OCto † annorum erat Iosias cum regnare cœpisset, & triginta & uno anno regnavit in Ierusalem.

2 Fecitque quod erat rectum in conspectu Domini, & ambulavit in viis David patris sui: non declinavit neque ad dexteram, neque ad sinistram.

3 Octavo autem anno regni sui, cum adhuc esset puer, cœpit quærere Deum patris sui David: & duodecimo anno postquam regnare cœperat, mundavit Iudam & Ierusalem ab excelsis, & lucis, simulacrisque & sculptilibus.

4 Destruxeruntque coram eo aras Baalim: & simulacra, quæ superposita fuerant, demoliti sunt: lucos etiam, & sculptilia succidit atque comminuit: & super tumulos eorum, qui eis immolare consueverant, fragmenta dispersit.

5 Ossa præterea sacerdotum cumbussit in altaribus idolorum, mundavitque Iudam & Ierusalem.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

6 Sed & in urbibus Manasse, & Ephraim, & Simeon, usque Nephthali, cuncta subvertit.

7 Cumque altaria dissipasset, & lucos & sculptilia contrivisset in frusta, cunctaque delubra demolitus esset de universa terra Israël, reversus est in Ierusalem.

8 Igitur anno octavodecimo regni sui, mundata jam terra, & templo Domini, misit Saphan filium Eseliæ, & Maasiam principem civitatis, & Ioha filium Ioachaz à commentariis, ut instaurarent domum Domini Dei sui.

9 Qui venerunt ad Helciam sacerdotem magnum: acceptamque ab eo pecuniam, quæ illata fuerat in domum Domini, & quam congregaverant Levitæ, & janitores, de Manasse, & Ephraim, & universis reliquis Israël, ab omni quoque Iuda, & Benjamin, & habitatoribus Ierusalem,

10 Tradiderunt in manibus eorum, qui præerant operariis in domo Domini, ut instaurarent templum, & infirma quæque farcirent.

11 At illi dederunt eam artificibus, & cæmentariis, ut emerent lapides de lapicidinis, & ligna ad commissuras ædificii, & ad contignationem domorum, quas destruxerant reges Iuda.

12 Qui fideliter cuncta faciebant. Erant autem præpositi operantium, Iahath & Abdias de filiis Merari, Zacharias & Mosollam de filiis Caath, qui urgebant opus: omnes Levitæ scientes organis canere.

13 Super eos vero, qui ad diversos usus onera portabant, erant scribæ, & magistri de Levitis janitores.

14 Cumque efferrent pecuniam, quæ illata fuerat in templum Domini, reperit Helcias sacerdos Librum legis Domini per manum Moysi,

15 Et ait ad Saphan scribam: Librum legis inveni in domo Domini: & tradidit ei.

16 At ille intulit volumen ad regem, & nunciavit ei dicens: Omnia quæ dedisti in manu servorum tuorum, ecce complentur.

17 Argentum, quod repertum est in domo Domini, conflaverunt: datumque est præfectis artificum, & diversa opera fabricantium.

18 Præterea tradidit mihi Helcias sacerdos hunc librum. Quem cum rege præsente recitasset,

19 Audissetque ille verba legis, scidit vestimenta sua:

20 Et præcepit Helciæ, & Ahicam filio Saphan, & Abdon filio Micha, Saphan quoque scribæ, & Asaæ servo regis, dicens:

21 Ite, & orate Dominum pro me, & pro reliquiis Israël & Iuda, super universis sermonibus Libri istius, qui repertus est: magnus enim furor Domini stillavit super nos, eo quod non custodierint patres nostri verba Domini, ut facerent omnia quæ scripta sunt in isto volumine.

22 Abiit ergo Helcias, & hi qui simul à rege missi fuerant, ad Oldam prophetidem, uxorem Sellum filii Thecuath, filii Hasra custodis vestium: quæ habitabat in Ierusalem in Secunda: & locuti sunt ei verba, quæ supra narravimus.

23 At illa respondit eis: Hæc dicit Dominus Deus Israël: Dicite viro, qui misit vos ad me:

24 Hæc dicit Dominus: Ecce ergo inducam mala super locum istum, & super habitatores ejus, cunctaque maledicta quæ scripta sunt in Libro hoc, quem legerunt coram rege Iuda.

25 Quia dereliquerunt me, & sacrificaverunt diis alienis, ut me ad iracundiam provocarent in cunctis operibus manuum suarum, idcirco stillabit furor meus super locum istum, & non extinguetur.

26 Ad regem autem Iuda, qui misit vos pro Domino deprecando, sic loquimini: Hæc dicit Dominus Deus Israël: Quoniam audisti verba voluminis,

27 Atque emollitum est cor tuum, & humiliatus es in conspectu Dei, super his quæ dicta sunt contra locum hunc, & habitatores Ierusalem, reverituque faciem meam, scidisti vestimenta tua, & flevisti coram me: ego quoque exaudivi te, dicit Dominus.

28 Iam enim colligam te ad patres tuos, & infereris in sepulcrum tuum in pace: nec videbunt oculi tui omne malum, quod ego inducturus sum super locum istum, & super habitatores ejus. † Retulerunt itaque regi cuncta quæ dixerat. † 4. Regum. 23.1.

29 At ille convocatis universis majoribus natu Iuda & Ierusalem,

30 Ascendit in domum Domini, unaque omnes viri Iuda & habitatores Ierusalem sacerdotes & Levitæ, & cunctus populus à minimo, usque ad maximum. Quibus audientibus in domo Domini, legit rex omnia verba voluminis:

31 Et stans in tribunali suo, percussit fœdus coram Domino, ut ambularet post eum, & custodiret præcepta, & testimonia, & justificationes ejus, in toto corde suo, & in tota anima sua, faceretque quæ scripta sunt in volumine illo, quod legerat.

32 Adjuravit quoque super hoc omnes, qui reperti fuerant in Ierusalem & Benjamin: & fecerunt habitatores Ierusalem juxta pactum Domini Dei patrum suorum.

33 Abstulit ergo Iosias cunctas abominationes de universis regionibus filiorum Israël: & fecit omnes, qui residui erant in Israël, servire Domino Deo suo. Cunctis diebus ejus non recesserunt à Domino Deo patrum suorum.

CAPUT XXXV.

Immolato Phase maxima cum solemnitate plurimisque victimis, Iosias festum azymorum septem diebus celebravit: deinde contra regem Aegypti pugnare tentans, graviterque vulneratus, moritur cum ingenti omnium luctu, & præsertim Ieremiæ prophetæ.

1 FEcit † autem Iosias in Ierusalem Phase Domino, quod immolatum est quartadecima die mensis primi: † 4. Regum 23.21.

2 Et constituit sacerdotes in officiis suis, hortatusque est eos ut ministrarent in domo Domini.

3 Levitis quoque, ad quorum eruditionem omnis Israël, sanctificabatur Domino, locutus est: Ponite arcam in sanctuario templi,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

templi, quod ædificavit Salomon filius David rex Israel, nequaquam enim eam ultra portabitis, nunc autem ministrate Domino Deo vestro, & populo ejus Israël.

4 Et præparate vos per domos & cognationes vestras, in divisionibus singulorum, sicut præcepit David rex Israël, & descripsit Salomon filius ejus.

5 Et ministrate in sanctuario per familias turmasque Leviticas,

6 Et sanctificati immolate Phase: fratres etiam vestros, ut possint juxta verba quæ locutus est Dominus in manu Moysi facere, præparate.

7 Dedit præterea Iosias omni populo qui ibi fuerat inventus in solemnitate Phase, agnos & hœdos de gregibus, & reliqui pecoris triginta millia, boum quoque tria millia, hæc de regis universa substantia.

8 Duces quoque ejus, sponte quod voverant, obtulerunt, tam populo, quam sacerdotibus, & Levitis. Porro Helcias, & Zacharias, & Iahiel, principes domus Domini, dederunt sacerdotibus ad faciendum Phase pecora commixtim duo millia sexcenta, & boves trecentos.

9 Chonenias autem, & Semeias, etiam Nathanael, fratres ejus, nec non Hasabias, & Iehiel, & Iozabad, principes Levitarum, dederunt ceteris Levitis ad celebrandum Phase quinque millia pecorum, & boves quingentos.

10 Præparatumque est ministerium, & steterunt sacerdotes in officio suo: Levitæ quoque in turmis, juxta regis imperium.

11 Et immolatum est Phase: asperserunt que sacerdotes manu sua sanguinem, & Levitæ detraxerunt pelles holocaustorum.

12 Et separaverunt ea ut darent per domos & familias singulorum, & offerrentur Domino, sicut scriptum est in Libro Moysi: de bobus quoque fecerunt similiter.

13 Et assaverunt Phase super ignem, juxta quod in lege scriptum est: pacificas vero hostias coxerunt in lebetibus, & cacabis, & ollis, & festinato distribuerunt universæ plebi

14 Sibi autem, & sacerdotibus postea paraverunt: nam in oblatione holocaustorum & adipum usque ad noctem sacerdotes fuerunt occupati: unde Levitæ sibi, & sacerdotibus filiis Aaron paraverunt novissimis.

15 Porro cantores filii Asaph stabant in ordine suo, juxta præceptum David, & Asaph, & Heman, & Idithun, prophetarum regis: Ianitores vero per portas singulas observabant, ita ut nec puncto quidem discederent à ministerio: quam ob rem & fratres eorum Levitæ paraverunt eis cibos.

16 Omnis igitur cultura Domini rite completa est in die illa, ut facerent Phase, & offerrent holocausta super altare Domini, juxta præceptum regis Iosiæ.

17 Fecerunt que filii Israël, qui reperti fuerant ibi, Phase in tempore illo, & solemnitatem azymorum septem diebus.

18 Non fuit Phase simile huic in Israël à diebus Samuelis prophetæ: sed nec quisquam de cunctis regibus Israël fecit Phase sicut Iosias, sacerdotibus, & Levitis, & omni Iudæ, & Israel qui repertus fuerat, & habitantibus in Ierusalem.

19 Octavodecimo anno regni Iosiæ hoc Phase celebratum est.

20 † Postquam instauraverat Iosias templum, ascendit Nechao rex Ægypti ad pugnandum in Charcamis juxta Euphraten: & processit in occursum ejus Iosias. † 4. Regum 23.29.

21 At ille, missis ad eum nunciis, ait: Quid mihi & tibi est rex Iuda? non adversum te hodie venio, sed contra aliam pugno domum, ad quam me Deus festinato ire præcepit: desine adversum Deum facere qui mecum est, ne interficiat te.

22 Noluit Iosias reverti, sed præparavit contra eum bellum, nec acquievit sermonibus Nechao ex ore Dei: † verum perrexit ut dimicaret in campo Mageddo. † Zach. 12.11.

23 Ibique vulneratus à sagittariis, dixit pueris suis: Educite me de prælio, quia oppido vulneratus sum.

24 Qui transtulerunt eum de curru in alterum currum, qui sequebatur eum more regio, & asportaverunt eum in Ierusalem, mortuusque est, & sepultus in mausoleo patrum suorum: & universus Iuda & Ierusalem luxerunt eum.

25 Ieremias maxime: cujus omnes cantores atque cantatrices, usque in præsentem diem, lamentationes super Iosiam replicant, & quasi lex obtinuit in Israël: Ecce scriptum fertur in lamentationibus.

26 Reliqua autem sermonum Iosiæ & misericordiarum ejus, quæ lege præcepta sunt Domini,

27 Opera quoque illius prima & novissima, scripta sunt in libro regum Iuda & Israël.

CAPUT XXXVI.

Iosiæ succedit ejus filius Ioachaz, quem Nechao rex Ægypti transfert in Ægyptum, fratremque Eliakim, quem Ioakim nominat, substituit: quo in Babylonem ducto à Nabuchodonosore, regnat filius Ioachin, & hunc rex Assyriorum una cum vasis templi in Babylonem abducit, patruumque illius impium Sedeciam substituit, qui Assyriis rebellans, templo ac Ierusalem incensis, transfertur una cum populo in Babylonem, propter regum & populi peccata donec per Cyrum regem Persarum primo anno regni ejus redeundi detur facultas.

1 TVlit ergo populus terræ Ioachaz filium Iosiæ, & constituit regem pro patre suo in Ierusalem. 4. Reg. 23.30.

2 Viginti trium annorum erat Ioachaz cum regnare cœpisset, & tribus mensibus regnavit in Ierusalem.

3 Amovit autem eum rex Ægypti cum veniisset in Ierusalem, & condemnavit terram centum talentis argenti, & talento auri.

4 Constituitque pro eo regem, † Eliakim fratrem ejus, super Iudam & Ierusalem: & vertit nomen ejus Ioakim: ipsum vero Ioachaz tulit secum, & abduxit in Ægyptum. † Matth. 1.11.

5 Viginti quinque annorum erat Ioakim cum regnare cœpisset, & undecim annis regnavit in Ierusalem: fecitque malum coram Domino Deo suo.

6 Contra hunc ascendit Nabuchodono-

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

for rex Chaldæorum, & vinctum catenis duxit in Babylonem.

7 Ad quam & vasa Domini transtulit, & posuit in templo suo.

8 Reliqua autem verborum Ioakim, & abominationum ejus, quas operatus est, & quæ inventa sunt in eo, continentur in Libro regum Iuda & Israël. Regnavit autem Ioachin filius ejus pro eo.

9 Octo annorum erat Ioachin cum regnare cœpisset, & tribus mensibus, ac decem diebus regnavit in Ierusalem, fecitque malum in conspectu Domini.

10 Cumque anni circulus volveretur, misit Nabuchodonosor rex, qui adduxerunt eum in Babylonem, asportatis simul pretiosissimis vasis domus Domini. † Regem vero constituit Sedeciam patruum ejus super Iudam & Ierusalem.

† 4. Regum 24 17.

11 Viginti & unius anni erat Sedecias cum regnare cœpisset, & undecim annis regnavit in Ierusalem.

12 Fecitque malum in oculis Domini Dei sui, nec erubuit faciem Ieremiæ prophetæ loquentis ad se ex ore Domini.

13 A rege quoque Nabuchodonosor recessit, qui adjuraverat eum per Deum: & induravit cervicem suam & cor, ut non reverteretur ad Dominum Deum Israël.

14 Sed & universi principes sacerdotum, & populus, prævaricati sunt iniquè juxta universas abominationes gentium, & polluerunt domum Domini, quam sanctificaverat sibi in Ierusalem.

15 Mittebat autem Dominus Deus patrum suorum ad illos per manum nunciorum suorum, de nocte consurgens, & quotidie commonens: eo quod parceret populo & habitaculo suo.

16 At illi subsannabant nuncios Dei, & parvipendebant sermones ejus, illudebantque prophetis, donec ascenderet furor Domini in populum ejus, & esset nulla curatio.

17 Adduxit enim super eos regem Chaldæorum, & interfecit juvenes eorum gladio in domo sanctuarii sui: non est miseratus adolescentis, & virginis, & senis, nec decrepiti quidem, sed omnes tradidit in manibus ejus.

18 Vniversaque vasa domus Domini, tam majora, quam minora: & thesauros templi, & regis, & principum, transtulit in Babylonem.

19 Incenderunt hostes domum Dei, destruxeruntque murum Ierusalem, universas turres combusserunt, & quidquid pretiosum fuerat, demoliti sunt.

20 Si quis evaserat gladium, ductus in Babylonem servivit regi, & filiis ejus, donec imperaret rex Persarum.

21 Et complerentur sermo Domini ex ore Ieremiæ, & celebraret terra sabbata sua: cunctis enim diebus desolationis egit sabbatum, usque dum complerentur septuaginta anni.

† Iere. 25. 12. & 29 10. 2. Esdr. 1. 1 & 6. 3.

22 † Anno autem primo Cyri regis Persarum, ad explendum sermonem Domini, quem locutus fuerat per os Ieremiæ, suscitavit Dominus spiritum Cyri regis Persarum: qui jussit prædicari in universo regno suo, etiam per scripturam, dicens:

23 Hæc dicit Cyrus rex Persarum: Omnia regna terræ dedit mihi Dominus Deus cæli, & ipse præcepit mihi ut ædificarem ei domum in Ierusalem, quæ est in Iudæa: quis ex vobis est in omni populo ejus? sit Dominus Deus suus cum eo, & ascendat.

LIBER PRIMVS ESDRÆ.

CAPVT PRIMVM.

Cyrus, completis 70. captivitatis Babylonicæ annis, divinitus inspiratus redditis vasis templi Salomonis 5400. captivitatem Israelitis relaxat, concedens templi reædificationem.

1 IN anno primo Cyri regis Persarum, ut compleretur verbum Domini ex ore Ieremiæ, suscitavit Dominus spiritum Cyri regis Persarum: & traduxit vocem in omni regno suo, etiam per scripturam dicens: Ierem. 25 12. & 29. 10. 2. Petr. 3. 6. 22.

2 Hæc dicit Cyrus rex Persarum: Omnia regna terræ dedit mihi Dominus Deus cæli, & ipse præcepit mihi ut ædificarem ei domum in Ierusalem, quæ est in Iudæa.

3 Quis est in vobis de universo populo ejus? Sit Deus illius cum ipso. Ascendat in Ierusalem, quæ est in Iudæa, & ædificet domum Domini Dei Israël, ipse est Deus qui est in Ierusalem.

4 Et omnes reliqui in cunctis locis ubicumque habitant, adjuvent eum viri de loco suo, argento & auro, & substantia, & pecoribus, excepto quod voluntariè offerunt templo Dei, quod est in Ierusalem.

5 Et surrexerunt principes patrum de Iuda, & Benjamin, & sacerdotes, & Levitæ, & omnis cujus Deus suscitavit spiritum, ut ascenderent ad ædificandum templum Domini, quod erat in Ierusalem.

6 Vniversique qui erant in circuitu, adjuverunt manus eorum in vasis argenteis & aureis, in substantia & jumentis, in supellectili, exceptis his, quæ sponte obtulerant.

7 Rex quoque Cyrus protulit vasa templi Domini, quæ tulerat Nabuchodonosor de Ierusalem, & posuerat ea in templo Dei sui.

8 Protulit autem ea Cyrus rex Persarum per manum Mithridatis filii Gazabar, & annumeravit ea Sassabasar principi Iuda.

9 Et hic est numerus eorum. Phialæ aureæ triginta, phialæ argenteæ mille, cultri viginti novem, scyphi aurei triginta.

10 Scyphi argentei secundi quadringenti decem, vasa alia mille.

11 Omnia vasa aurea & argentea, quinque millia quadringenta: universa tulit Sassabasar, cum his qui ascendebant de transmigratione Babylonis in Ierusalem.

CAPVT II.

Numerus revertentium duce Zorobabel è captivitate Babylonica in Ierusalem, ac donorum in reædificationem templi oblatorum.

1 HI sunt autem provinciæ filii, qui ascenderunt de captivitate quam transtu- 1. Esdr. 7. 6.

transtulerat Nabuchodonosor rex Babylonis in Babylonem, & reversi sunt in Ierusalem & Iudam, unusquisque in civitatem suam.

2 Qui venerunt cum Zorobabel, Iosue, Nehemia, Saraia, Rahelaia, Mardochai, Belsan, Mesphar, Beguai, Rehum, Baana. Numerus virorum populi Israël:

3 Filii Pharos, duo millia centum septuaginta duo.

4 Filii Sephatia, trecenti septuaginta duo.

5 Filii Area, septingenti septuaginta quinque.

6 Filii Phahath Moab, filiorum Iosue: Ioab, duo millia octingenti duodecim.

7 Filii Ælam, mille ducenti quinquaginta quatuor.

8 Filii Zethua, nongenti quadraginta quinque.

9 Filii Zachai, septingenti sexaginta.

10 Filii Bani, sexcenti quadraginta duo.

11 Filii Bebai, sexcenti viginti tres.

12 Filii Azgad, mille ducenti viginti duo.

13 Filii Adonicam, sexcenti sexaginta sex.

14 Filii Beguai, duo millia quinquaginta sex

15 Filii Adin, quadringenti quinquaginta quatuor.

16 Filii Ather, qui erant ex Ezechia, nonaginta octo.

17 Filii Besai, trecenti viginti tres.

18 Filii Iora, centum duodecim.

19 Filii Hasum, ducenti viginti tres.

20 Filii Gebbar, nonaginta quinque.

21 Filii Bethlehem, centum viginti tres.

22 Viri Netupha, quinquaginta sex.

23 Viri Anathoth, centum viginti octo.

24 Filii Azmaveth, quadraginta duo.

25 Filii Cariathiarim, Cephira, & Beroth, septingenti quadraginta tres.

26 Filii Rama & Gabaa, sexcenti viginti unus.

27 Viri Machmas, centum viginti duo.

28 Viri Bethel & Hai ducenti viginti tres.

29 Filii Nebo, quinquaginta duo.

30 Filii Megbis, centum quinquaginta sex.

31 Filii Ælam alterius, mille ducenti quinquaginta quatuor,

32 Filii Harim, trecenti viginti.

33 Filii Lod, Hadid, & Ono, septingenti viginti quinque.

34 Filii Iericho, trecenti quadraginta quinque.

35 Filii Senaa, tria millia sexcenti triginta.

36 Sacerdotes: Filii Iadaia in domo Iosue, nongenti septuaginta tres.

37 Filii Emmer, mille quinquaginta duo.

38 Filii Phashur, mille ducenti quadraginta septem.

39 Filii Harim, mille decem & septem.

40 Leviæ: Filii Iosue & Cedmihel filiorum Odoviæ, septuaginta quatuor.

41 Cantores: Filii Asaph, centum viginti octo.

42 Filii Ianitorum, filii Sellum, filii Ater, filii Telmon, filii Accub, filii Hatita, filii Sobai: universi centum triginta novem.

43 Nathinæi: filii Siha filii Hasupha, filii Tabbaoth.

44 Filii Ceros, filii Siaa, filii Phadon.

45 Filii Lebana, filii Hagaba, filii Accub,

46 Filii Hagab, filii Semlai, filii Hanan,

47 Filii Gaddel, filii Gaher, filii Raaia,

48 Filii Rasin, filii Necoda, filii Gazam,

49 Filii Aza, filii Phasea, filii Besee,

50 Filii Asena, filii Munim, filii Nephusim,

51 Filii Bachuc, filii Hacupha, filii Harhur,

52 Filii Basluth, filii Mahida, filii Harsa,

53 Filii Bercos, filii Sisara, filii Thema,

54 Filii Nasia, filii Hatipha,

55 Filii servorum Salomonis, filii Sotai, filii Sopheret, filii Pharuda,

56 Filii Iala, filii Dercon, filii Geddel,

57 Filii Saphatia, filii Hatil, filii Phocereth, qui erant de Asebaim, filii Ami.

58 Omnes Nathinæi, & filii servorum Salomonis, trecenti nonaginta duo.

59 Et hi qui ascenderunt de Thelmala, Theharsa, Cherub, & Adon, & Emer: & non potuerunt indicare domum patrum suorum & semen suum, utrum ex Israël essent.

60 Filii Dalaia, filii Tobia, filii Necoda, sexcenti quinquaginta duo.

61 Et de filiis sacerdotum: filii Hobia, filii Accos, filii Berzellai qui accepit de filiabus Berzellai, Galaaditis, uxorem, & vocatus est nomine eorum:

62 Hi quæsierunt scripturam genealogiæ suæ, & non invenerunt, & ejecti sunt de sacerdotio.

63 Et dixit Athersatha eis, ut non comederent de Sancto sanctorum donec surgeret sacerdos doctus atque perfectus.

64 Omnis multitudo quasi unus, quadraginta duo millia trecenti sexaginta:

65 Exceptis servis eorũ, & ancillis, qui erãt septem millia trecenti triginta septem: & in ipsis cantores atque cantatrices ducenti.

66 Equi eorum septingenti triginta sex, muli eorum, ducenti quadraginta quinque,

67 Cameli eorum, quadringenti triginta quinque, asini eorum, sex millia septingenti viginti.

68 Et de principibus patrum, cum ingrederentur templum Domini, quod est in Ierusalem, sponte obtulerunt in domum Dei ad extruendam eam in loco suo.

69 Secundum vires suas dederunt impensas operis, auri solidos sexaginta millia, & mille, argenti minas quinque millia, & vestes sacerdotales centum.

70 Habitaverunt ergo sacerdotes, & Levitæ, & de populo, & cantores, & janitores, & Nathinæi, in urbibus suis, universusque Israël in civitatibus suis.

CAPUT III.

Convocato populo in Ierusalem extruitur altare, super quo victima offeruntur; celebratur quoque septem diebus festum tabernaculorum; & secundo reversionis anno templum fundatur, populo vociferante partim ex gaudio, partim ex fletu.

1 IAmque venerat mensis septimus, & erant filii Israel in civitatibus suis: congregatus est ergo populus quasi vir unus in Ierusalem:

2 Et surrexit Iosue filius Iosedec, & fratres ejus sacerdotes, & Zorobabel filius Salathiel, & fratres ejus, & ædificaverunt altare Dei Israel, ut offerrent in eo holo-

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

cautomata, sicut scriptum est in lege Moysi viri Dei.

3 Collocaverunt autem altare Dei super bases suas, deterrentibus eos per circuitum populis terrarum, & obtulerunt super illud holocaustum Domino mane & vespere.

4 Feceruntque solemnitatem tabernaculorum, sicut scriptum est, & holocaustum diebus singulis per ordinem secundum præceptum opus diei in die suo.

5 Et post hæc holocaustum juge, tam in calendis quam in universis solemnitatibus Domini quæ erant consecratæ, & in omnibus in quibus ultro offerebatur munus Domino.

6 A primo die mensis septimi cœperunt offerre holocaustum Domino: porro templum Dei nondum fundatum erat.

7 Dederunt autem pecunias latomis & cæmentariis: cibum quoque, & potum, & oleum, Sidoniis Tyriisque, ut deferrent ligna cedrina de Libano ad mare Ioppe, juxta quod præceperat Cyrus rex Persarum eis.

8 Anno autem secundo adventus eorum ad templum Dei in Ierusalem, mense secundo, cœperunt Zorobabel filius Salathiel, & Iosue filius Iosedec, & reliqui de fratribus eorum sacerdotes, & Levitæ, & omnes qui venerant de captivitate in Ierusalem, & constituerunt Levitas à viginti annis & supra, ut urgerent opus Domini.

9 Stetitque Iosue & filii ejus, & fratres ejus, Cedmihel & filii ejus, & filii Iuda, quasi vir unus, ut instarent super eos qui faciebant opus in templo Dei: filii Hēnadad, & filii eorum, & fratres eorum Levitæ,

10 Fundato igitur à cæmentariis templo Domini, steterunt sacerdotes in ornatu suo cum tubis: & Levitæ filii Asaph in cymbalis, ut laudarent Deum per manus David regis Israël.

11 Et concinnebant in hymnis, & confessione Domino: Quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus super Israël. Omnis quoque populus vociferabatur clamore magno in laudando Dominum, eo quod fundatum esset templum Domini.

12 Plurimi etiam de sacerdotibus & Levitis, & principes patrum, & seniores, qui viderant templum prius cum fundatum esset, & hoc templum in oculis eorum, flebant voce magna: & multi vociferantes in lætitia elevabant vocem.

13 Nec poterat quisquam agnoscere vocem clamoris lætantium, & vocem fletus populi: commixtim enim populus vociferabatur clamore magno, & vox audiebatur procùl.

CAPUT IV.

Israëlis hostes Samaritani, qui ab Assur missi fuerant ad inhabitandas urbes Samariæ, impediunt templi & urbis instaurationem, quod non admittere-ventur ut simul ædificarent, & usque ad secundum Darii annum intermitti procurant.

1 AVdierunt autem hostes Iudæ & Benjamin, quia filii captivitatis ædificarent templum Domino Deo Israël:

2 Et accedentes ad Zorobabel, & ad principes patrum, dixerunt eis: Ædificemus vobiscum, quia ita ut vos, quærimus Deum vestrum: ecce nos immolavimus ut victimas à diebus Asor Haddan regis Assur, qui adduxit nos huc.

3 Et dixit eis Zorobabel, & Iosuë, & reliqui principes patrum Israël: Non est vobis & nobis ut ædificemus domum Deo nostro, sed nos ipsi soli ædificabimus Domino Deo nostro, sicut præcepit nobis Cyrus rex Persarum.

4 Factum est igitur, ut populus terræ impediret manus populi Iudæ, & turbaret eos in ædificando.

5 Conduxerunt autem adversus eos consiliatores, ut destruerent consilium eorum omnibus diebus Cyri regis Persarum, & usque ad regnum Darii regis Persarum.

6 In regno autem Assueri, in principio regni ejus, scripserunt accusationem adversus habitatores Iudæ & Ierusalem.

7 Et in diebus Artaxerxis, scripsit Beselam Mithridates, & Thabeel, & reliqui, qui erant in consilio eorum, ad Artaxerxem Regem Persarum: epistola autem accusationis scripta erat Syriace, & legebatur sermone Syro.

8 Reum Beelteem, & Samsai scriba, scripserunt epistolam unam de Ierusalem Artaxerxi regi, hujuscemodi:

9 Reum Beelteem & Samsai scriba, & reliqui consiliatores eorum, Dinæi, & Apharsathachæi, Terphalæi, Apharsæi, Erchuæi, Babylonii, Susanechæi, Dievi, & Ælamitæ,

10 Et cæteri de gentibus, quas transtulit Asenaphar magnus & glorioſus: & habitare eas fecit in civitatibus Samariæ, & in reliquis regionibus trans flumen in pace.

11 (Hoc est exemplar epistolæ, quam miserunt ad eum) Artaxerxi regi; servi tui, viri qui sunt trans fluvium, salutem dicunt.

12 Notum sit regi, quia Iudæi, qui ascenderunt à te ad nos, venerunt in Ierusalem civitatem rebellem & pessimam, quam ædificant, extruentes muros ejus, & parietes componentes.

13 Nunc igitur notum sit regi, quia si civitas illa ædificata fuerit, & muri ejus instaurati, tributum, & vectigal, & annuos reditus non dabunt, & usque ad reges hæc noxa perveniet.

14 Nos autem memores salis, quod in palatio comedimus, & quia læsiones regis videre nefas ducimus, idcirco misimus & nuntiavimus regi.

15 Ut recenseas in libris historiarum patrum tuorum, & invenies scriptum in commentariis: & scies quoniam urbs illa, urbs rebellis est, & nocens regibus & provinciis, & bella concitantur in ea ex diebus antiquis: quam ob rem & civitas ipsa destructa est.

16 Nunciavimus nos regi, quoniam si civitas illa ædificata fuerit, & muri ipsius instaurati, possessionem trans fluvium non habebis.

17 Verbum misit rex ad Reum Beelteem & Samsai scribam, & ad reliquos qui erant in consilio eorum habitatores Sama-

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

riæ, & cæteris trans fluvium, salutem dicens & pacem.

18 Accusatio, quam misistis ad nos, manifeste lecta est coram me,

19 Et à me præceptum est: & recensuerunt, inveneruntque quoniam civitas illa à diebus antiquis adversum reges rebellat, & seditiones, & prælia concitantur in ea:

20 Nam & reges fortissimi fuerunt in Ierusalem, qui & dominati sunt omni regioni, quæ trans fluvium est: tributum quoque & vectigal, & reditus accipiebant.

21 Nunc ergo audite sententiam: Prohibeatis viros illos, ut urbs illa non ædificetur, donec si forte à me jussum fuerit.

22 Videte ne negligenter hoc impleatis, & paulatim crescat malum contra reges.

23 Itaque exemplum edicti Artaxerxis regis lectum est coram Reum Beelteem, & Samsai scriba, & consiliariis eorum: & abierunt festini in Ierusalem ad Iudæos, & prohibuerunt eos in brachio & robore.

24 Tunc intermissum est opus domus Domini in Ierusalem, & non fiebat usque ad annum secundum regni Darii regis Persarum.

CAPUT V.

Aggæi & Zachariæ prophetarum exhortatione, templi ædificatio repetitur; frustra conantibus hoc impedire principibus qui trans flumen in Samaria constituti erant à rege Assyriorum.

1 PRopheta verunt autem Aggæus propheta & Zacharias filius Addo, prophetantes ad Iudæos, qui erant in Iudæa & Ierusalem, in nomine Dei Israël,

2 Tunc surrexerunt Zorobabel filius Salathiel, & Iosue filius Iosedec, & cœperunt ædificare templum Dei in Ierusalem, & cum eis prophetæ Dei adjuvantes eos.

3 In ipso autem tempore venit ad eos Thathanai, qui erat dux trans flumen, & Stharbuzanai, & consiliarii eorum: sicque dixerunt eis: Quis dedit vobis consilium ut domum hanc ædificaretis, & muros ejus instauraretis?

4 Ad quod respondimus eis, quæ essent nomina hominum auctorum ædificationis illius.

5 Oculus autem Dei eorum factus est super senes Iudæorum, & non potuerunt inhibere eos. Placuitque ut res ad Darium referretur, & tunc satisfacerent adversus accusationem illam.

6 Exemplar epistolæ, quam misit Thathanai dux regionis trans flumen, & Stharbuzanai, & consiliatores ejus Arphasachæi, qui erant trans flumen ad Darium regem.

7 Sermo, quem miserant ei, sic scriptus erat: Dario regi pax omnis.

8 Notum sit regi, isse nos ad Iudæam provinciam, ad domum Dei magni, quæ ædificatur lapide in polito, & ligna ponuntur in parietibus: opusque illud diligenter extruitur, & crescit in manibus eorum.

9 Interrogavimus ergo senes illos, & ita diximus eis: Quis dedit vobis potestatem ut domum hanc ædificaretis, & muros hos instauraretis?

10 Sed & nomina eorum quæsivimus ab eis, ut nuntiaremus tibi: scripsimusque nomina eorum virorum, qui sunt principes in eis.

11 Hujuscemodi autem sermonem responderunt nobis, dicentes: Nos sumus servi Dei cæli & terræ, & ædificamus templum, quod erat exstructum ante hos annos multos, quodque rex Israël magnus ædificavetat, & extruxerat.

12 Postquam autem ad iracundiam provocaverunt patres nostri Deum cæli, tradidit eos in manus Nabuchodonosor regis Babylonis Chaldæi, domum quoque hanc destruxit, & populum ejus transtulit in Babylonem.

13 Anno autem primo Cyri regis Babylonis, Cyrus rex proposuit edictum ut domus Dei hæc ædificaretur.

14 Nam & vasa templi Dei aurea & argentea, quæ Nabuchodonosor tulerat de templo, quod erat in Ierusalem, & asportaverat ea in templum Babylonis, protulit Cyrus rex de templo Babylonis: & data sunt Sassabasar vocabulo, quem & principem constituit,

15 Dixitque ei: Hæc vasa tolle, & vade, & pone ea in templo, quod est in Ierusalem, & domus Dei ædificetur in loco suo.

16 Tunc itaque Sassabasar ille venit & posuit fundamenta templi Dei in Ierusalem, & ex eo tempore usque nunc ædificatur, & necdum completum est.

17 Nunc ergo, si videtur regi bonum, recenseat in bibliotheca regis, quæ est in Babylone, utrumnam à Cyro rege jussum fuerit ut ædificaretur domus Dei in Ierusalem, & voluntatem regis super hac re mittat ad nos.

CAPUT VI.

Darius Cyri decretum de templo extruendo in bibliotheca sua inventum jubet compleri suppeditato sumptu; templum autem sexto Darii anno absolutum, cum ingenti lætitia plurimisque victimis dedicatur, ac Pascha septem diebus celebratur.

1 TUnc Darius rex præcepit: & recensuerunt in Bibliotheca librorum, qui erant repositi in Babylone,

2 Et inventum est in Ecbatanis, quod est castrum in Medena provincia, volumen unum, talisque scriptus erat in eo commentarius:

3 Anno primo Cyri regis: Cyrus rex decrevit ut domus Dei ædificaretur, quæ est in Ierusalem, in loco ubi immolent hostias, & ut ponant fundamenta supportantia altitudinem cubitorum sexaginta, & latitudinem cubitorum sexaginta,

4 Ordines de lapidibus impolitis tres, & sic ordines de lignis novis: sumptus autem de domo regis dabuntur,

5 Sed & vasa templi Dei aurea & argentea, quæ Nabuchodonosor tulerat de templo Ierusalem, & attulerat ea in Babylonem, reddantur, & referantur in templum in Ierusalem in locum suum, quæ & posita sunt in templo Dei.

6 Nunc ergo Thathanai dux regionis, quæ est trans flumen, Scharbuzanai, & consiliarii vestri Apharsachæi, qui estis trans flumen, procul recedite ab illis,

7 Et

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

7 Et dimittite fieri templum Dei illud duce Iudæorum, & à senioribus eorum, ut domum Dei illam ædificent in loco suo.

8 Sed & à me præceptum est, quid oporteat fieri à presbyteris Iudæorum illis, ut ædificetur domus Dei, scilicet ut de arca regis, id est, de tributis, quæ dantur de regione trans flumen, studiosè sumptus detur viris illis, ne impediatur opus.

9 Quod si necesse fuerit, & vitulos, & agnos, & hœdos in holocaustum Deo cæli, frumentum, sal, vinum, & oleum, secundum ritum sacerdotum, qui sunt in Ierusalem, detur eis per singulos dies, ne sit in aliquo querimonia

10 Et offerant oblationes Deo cæli, orentque pro vita regis, & filiorum ejus.

11 A me ergo positum est decretum. Ut omnis homo qui hanc mutaverit jussionem, tollatur lignum de domo ipsius, & erigatur, & configatur in eo, domus autem ejus publicetur.

12 Deus autem, qui habitare fecit nomen suum ibi, dissipet omnia regna, & populum qui extenderit manum suam ut repugnet, & dissipet domum Dei illam, quæ est in Ierusalem. Ego Darius statui decretum, quod studiosè impleri volo.

13 Igitur Thathanai dux regionis trans flumen, & Sharbuzanai, & consiliarii ejus, secundum quod præceperat Darius rex, sic diligenter executi sunt.

14 Seniores autem Iudæorum ædificabant, & prosperabantur juxta propheriam Aggæi prophetæ, & Zachariæ filii Addo: & ædificaverunt & construxerunt, jubente Deo Israël, & jubente Cyro, & Dario, & Artaxerxe, regibus Persarum:

15 Et compleverunt domum Dei istam, usque ad diem tertium mensis Adar, qui est annus sextus regni Darii regis.

16 Fecerunt autem filii Israël, sacerdotes & Levitæ, & reliqui filiorum transmigrationis, dedicationem domus Dei in gaudio.

17 Et obtulerunt in dedicationem domus Dei, vitulos centum, arietes ducentos, agnos quadringentos, hircos caprarum pro peccato totius Israël duodecim, juxta numerum tribuum Israël.

18 Et statuerunt sacerdotes in ordinibus suis, & Levitas in vicibus suis, super opera Dei in Ierusalem † sicut scriptum est in Libro Moysi.

† Num. 3.6. & 8.9.

19 Fecerunt autem filii Israël transmigrationis, Pascha, quarta decima die mensis primi.

20 Purificati enim fuerant sacerdotes & Levitæ quasi unus: omnes mundi ad immolandum pascha universis filiis transmigrationis, & fratribus suis sacerdotibus, & sibi.

21 Et comederunt filii Israël, qui reversi fuerant de transmigratione, & omnes qui se seperaverant à coinquinatione gentium terræ ad eos, ut quærerent Dominum Deum Israël.

22 Et fecerunt solemnitatem azymorum septem diebus in lætitia, quoniam lætificaverat eos Dominus, & converterat cor regis Assur ad eos, ut adjuvaret manus eorum in opere domus Domini Dei Israël.

CAPUT VII.

Esdras scriba, assumptis comitibus Ierusalem ascendit cum edicto regis, magnisque muneribus, legem Dei docturus populumque recturus: & refertur regis edictum.

1 Post hæc autem verba, in regno Artaxerxis regis Persarum Esdras filius Saraiæ, filii Azariæ, filii Helciæ,

2 Filii Sellum, filii Sadoc, filii Achitob,

3 Filii Amariæ, filii Azariæ, filii Maraioth,

4 Filii Zaraiæ, filii Ozi, filii Bocci,

5 Filii Abisue, filii Phinees, filii Eleazar, filii Aaron sacerdotis ab initio.

6 Ipse Esdras ascendit de Babylone, & ipse scriba velox in lege Moysi, quam Dominus Deus dedit Israël: & dedit ei rex, secundum manum Domini Dei ejus super eum, omnem petitionem ejus.

7 Et ascenderunt de filiis Israël, & de filiis Sacerdotum, & de filiis Levitarum, & de Nathinæis, in Ierusalem, anno septimo Artaxerxis regis.

8 Et venerunt in Ierusalem mense quinto, ipse est annus septimus regis.

9 Quia in primo die mensis primi cœpit ascendere de Babylone, & in primo die mensis quinti venit in Ierusalem, juxta manum Dei sui bonam super se.

10 Esdras enim paravit cor suum, ut investigaret legem Domini, & faceret & doceret in Israël præceptum & judicium.

11 Hoc est autem exemplar epistolæ edicti, quod dedit rex Artaxerxes Esdræ sacerdoti, scribæ erudito in sermonibus & præceptis Domini, & ceremoniis ejus in Israël.

12 Artaxerxes rex regum, Esdræ sacerdoti, scribæ legis Dei cæli doctissimo, salutem,

13 A me decretum est, ut cuicumque placuerit in regno meo de populo Israël, & de sacerdotibus ejus, & de Levitis, in Ierusalem, tecum vadat.

14 A facie enim regis, & septem consiliatorum ejus, missus es, ut visites Iudæam & Ierusalem in lege Dei tui, quæ est in manu tua:

15 Et ut feras argentum & aurum, quod rex & consiliatores ejus sponte obtulerunt Deo Israël, cujus in Ierusalem tabernaculum est.

16 Et omne argentum & aurum quodcumque inveneris in universa provincia Babylonis, & populus offerre voluerit, & de sacerdotibus quæ sponte obtulerint domui Dei sui, quæ est in Ierusalem,

17 Libere accipe, & studiose eme de hac pecunia vitulos, arietes, agnos, & sacrificia & libamina eorum, & offer ea super altare templi Dei vestri, quod est in Ierusalem.

18 Sed & si quid tibi & fratribus tuis placuerit, de reliquo argento & auro ut faciatis, juxta voluntatem Dei vestri facite.

19 Vasa quoque quæ dantur tibi in ministerium domus Dei tui, trade in conspectu Dei in Ierusalem.

20 Sed & cætera, quibus opus fuerit in domum Dei tui, quantumcumque necesse est ut expendas, dabitur de thesauro & de fisco regis.

21 Et

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

21 Et à me, Ego Artaxerxes rex, statui atque decrevi omnibus custodibus arcæ publicæ, qui sunt trans flumen, ut quodcumque petierit à vobis Esdras sacerdos, scriba legis Dei cæli, absque mora detis,

22 Usque ad argenti talenta centum, & usque ad frumenti coros centum, & usque ad vini batos centum, & usque ad batos olei centum, sal vero absque mensura.

23 Omne, quod ad ritum Dei cæli pertinet, tribuatur diligenter in domo Dei cæli: ne forte irascatur contra regnum regis, & filiorum ejus.

24 Vobis quoque notum facimus de universis sacerdotibus, & Levitis: & cantoribus, & janitoribus, Nathinæis, & ministris domus Dei hujus, ut vectigal, & tributum, & annonas, non habeatis potestatem imponendi super eos.

25 Tu autem Esdra, secundum sapientiam Dei tui, quæ est in manu tua, constitue judices & præsides, ut judicent omni populo qui est trans flumen, his videlicet qui noverunt legem Dei tui, sed & imperitos docete libere.

26 Et omnis qui non fecerit legem Dei tui, & legem regis diligenter, judicium erit de eo, sive in mortem sive in exilium, sive in condemnationem substantiæ ejus, vel certe in carcerem.

27 Benedictus Dominus Deus patrum nostrorum, qui dedit hoc in corde regis, ut glorificaret domum Domini, quæ est in Jerusalem.

28 Et in me inclinavit misericordiam suam coram rege & consiliatoribus ejus, & universis principibus regis potentibus: & ego confortatus, manu Domini Dei mei, quæ erat in me, congregavi de Israel principes qui ascenderent mecum.

CAPUT VIII.

Recensentur qui de Babylone ascenderunt cum Esdra: qui indicto jejunio pro directione itineris Deum precantes, prospere perveniunt in Jerusalem, ac vasa quæ secum attulerunt, in templum adferunt cum victimis.

1 HI sunt ergo principes familiarum, & genealogia eorum, qui ascenderunt mecum in regno Artaxerxis regis de Babylone.

2 De filiis Phinees, Gerson. De filiis Ithamar, Daniel. De filiis David, Hattus.

3 De filiis Secheniæ, filii Pharos, Zacharias: & cum eo numerati sunt viri centum quinquaginta.

4 De filiis Phahath Moab, Elioënai filius Zarehe, & cum eo ducenti viri.

5 De filiis Secheniæ, filius Ezechiel, & cum eo trecenti viri.

6 De filiis Adan, Abed filius Jonathan, & cum eo quinquaginta viri.

7 De filiis Alam, Isaias filius Athaliæ, & cum eo septuaginta viri

8 De filiis Sapharias, Zebedia filius Michael, & cum eo octoginta viri.

9 De filiis Joab, Obedia filius Jahiel, & cum eo ducenti decem & octo viri.

10 De filiis Selomith, filius Josephiæ, & cum eo centum sexaginta viri.

11 De filiis Bebai, Zacharias filius Bebai, & cum eo viginti octo viri.

12 De filiis Agad, Johanan filius Eccetan, cum eo centum & decem viri.

13 De filiis Adonicam, qui erant novissimi; & hæc nomina eorum: Eliphelet, & Jehiel: & Samaias, & cum eis sexaginta viri.

14 De filiis Begui Uthai & Zachur, & cum eis septuaginta viri.

15 Congregavi autem eos ad flavium, qui decurrit ad Ahava, & mansimus ibi tribus diebus: quæsivique in populo & in sacerdotibus de filiis Levi, & non inveni ibi.

16 Itaque misi Eliezer, & Ariel, & Semeiam, & Elnathan, & Jarib, & alterum Elnathan, & Nathan, & Zachariam, & Mosollam principes: & Joiarib, & Elnathan sapientes

17 Et misi eos ad Eddo, qui est primus in Chasphiæ loco, & posui in ore eorum verba quæ loquerentur ad Eddo, & fratres ejus Nathinæos, in loco Chasphiæ, ut adducerent nobis ministros domus Dei nostri.

18 Et adduxerunt nobis per manum Dei nostri bonam super nos, virum doctissimum de filiis Moholi filii Levi, filii Israel, & Sabiam & filios ejus & fratres ejus decem & octo.

19 Et Hasabiam, & cum eo Isaiam de filiis Merari, fratresque ejus & filios ejus viginti.

20 Et de Nathinæis, quos dederat David & principes ad ministeria Levitarum, Nathinæos ducentos viginti: omnes hi suis nominibus vocabantur.

21 Et prædicavi ibi jejunium juxta fluvium Ahava: ut affligeremur coram Domino Deo nostro, & peteremus ab eo viam rectam nobis & filiis nostris, universæque substantiæ nostræ.

22 Erubui enim petere à rege auxilium & equites, qui defenderent nos ab inimico in via: quia dixeramus regi: Manus Dei nostri est super omnes, qui quærunt eum in bonitate: & imperium ejus, & fortitudo ejus, & furor super omnes, qui derelinquunt eum.

23 Jejunavimus autem, & rogavimus Deum nostrum per hoc, & venit nobis prospere.

24 Et separavi de principibus sacerdotum duodecim, Sarabiam, & Hasabiam, & cum eis de fratribus eorum decem.

25 Appendique eis argentum & aurum, & vasa consecrata domus Dei nostri, quæ obtulerat rex & consiliatores ejus, & principes ejus, universique Israel eorum qui inventi fuerant:

26 Et appendi in manibus eorum argenti talenta sexcenta quinquaginta, & vasa argentea centum, auri centum talenta.

27 Et crateres aureos viginti, qui habebant solidos millenos, & vasa æris fulgentis oprimi duo, pulchra ut aurum.

28 Et dixi eis: Vos sancti Domini, & vasa sancta, & argentum & aurum quod sponte oblatum est Domino Deo patrum nostrorum:

29 Vigilate & custodite, donec appendatis coram principibus sacerdotum, & Levitarum, & ducibus familiarum Israel in Jerusa

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

Ierusalem, in thesaurum domus Domini.

30 Susceperunt autem sacerdotes & Levitæ pondus argenti & auri, & vasorum, ut deferrent Ierusalem in domum Dei nostri.

31 Promovimus ergo à flumine Ahava duodecimo die mensis primi ut pergeremus Ierusalem: & manus Dei nostri fuit super nos, & liberavit nos de manu inimici & insidiatoris in via.

32 Et venimus Ierusalem, & mansimus ibi tribus diebus.

33 Die autem quarta appensum est argentum, & aurum, & vasa in domo Dei nostri, per manum Meremoth filii Uriæ sacerdotis, & cum eo Eleazar filius Phinees, cumque eis Iozabed filius Iosue, & Noadaia filius Bennoi Levitæ,

34 Iuxta numerum & pondus omnium: descriptumque est omne pondus in tempore illo.

35 Sed & qui venerant de captivitate filii transmigrationis, obtulerunt holocausta Deo Israel, vitulos duodecim pro omni populo Israel, arietes nonaginta sex, agnos septuaginta septem, hircos pro peccato duodecim: omnia in holocaustum Domino.

36 Dederunt autem edicta regis satrapis, qui erant de conspectu regis, & ducibus trans flumen, & elevaverunt populum & domum Dei

CAPUT IX.

Audiens Esdras Iudæos matrimonia contraxisse cum gentibus, scindit vestimenta sua, & populi peccata confitetur, lugetque coram Domino.

1 Postquam autem hæc completa sunt, accesserunt ad me principes dicentes: Non est separatus populus Israel: sacerdotes & Levitæ, à populis terrarum, & abominationibus eorum, Chananæi videlicet, & Hethæi, & Pherezæi, & Iebusæi, & Ammonitarum, & Moabitarum, & Ægyptiorum, & Amorrhæorum:

2 Tulerunt enim de filiabus eorum sibi & filiis suis, & commiscuerunt semen sanctum cum populis terrarum: manus etiam principum & Magistratuum fuit in transgressione hac prima.

3 Cumque audissem sermonem istum, scidi pallium meum & tunicam, & evelli capillos capitis mei & Barbæ, & sedi mœrens,

4 Convenerunt autem ad me omnes, qui timebant verbum Dei Israel, pro transgressione eorum qui de captivitate venerant, & ego sedebam tristis usque ad sacrificium vespertinum:

5 Et in sacrificio vespertino surrexi de afflictione mea, & sciisso pallio & tunica, curvavi genua mea, & expandi manus meas ad Dominum Deum meum:

6 Et dixit: Deus meus confundor & erubesco levare faciem meam ad te: quoniam iniquitates nostræ multiplicatæ sunt super caput nostrum, & delicta nostra creverunt usque ad cælum,

7 A diebus patrum nostrorum: sed & nos ipsi peccavimus graviter usque ad diem hanc, & in iniquitatibus nostris traditi sumus ipsi, & reges nostri, & sacerdotes nostri, in manum regum terrarum, & in gladium, & in captivitatem, & in rapinam, & in confusionem vultus, sicut & in die hac.

8 Et nunc quasi parum & ad momentum facta est deprecatio nostra apud Dominum Deum nostrum, ut dimitterentur nobis reliquiæ, & daretur nobis paxillus in loco sancto ejus, & illuminaret oculos nostros Deus noster, & daret nobis vitam modicam in servitute nostra,

9 Quia servi sumus, & in servitute nostra non dereliquit nos Deus noster, sed inclinavit super nos misericordiam coram rege Persarum, ut daret nobis vitam, & sublimaret domum Dei nostri, & extrueret solitudines ejus, & daret nobis sepem in Iuda & Ierusalem.

10 Et nunc quid dicemus Deus noster post hæc, quia dereliquimus mandata tua.

11 Quæ præcepisti in manu servorum tuorum prophetarum: dicens: Terra, ad quam vos ingredimini ut possideatis eam, terra immunda est, juxta immunditiam populorum, cæterarumque terrarum, abominationibus eorum qui repleverunt eam ab ore usque ad os in coinquinatione sua.

12 Nunc ergo † filias vestras ne detis filiis eorum, & filias eorum ne accipiatis filiis vestris, & non quæratis pacem eorum, & prosperitatem eorum, usque in æternum: ut confortemini, & comedatis quæ bona sunt terræ, & hæredes habeatis filios vestros usque in seculum. † Deut. 7. 3.

13 Et post omnia quæ venerunt super nos in operibus nostris pessimis, & in delicto nostro magno, quia tu Deus noster liberasti nos de iniquitate nostra, & dedisti nobis salutem sicut est hodie,

14 Ut non converteremur & irrita faceremus mandata tua, neque matrimonia jungeremus cum populis abominationum istarum. Numquid irarus es nobis usque ad consummationem ne dimitteres nobis reliquias ad salutem?

15 Domine Deus Israel justus es tu: quoniam derelicti sumus, qui salvaremur sicut die hac. Ecce coram te sumus in delicto nostro, non enim stari potest coram te super hoc.

CAPUT X.

Esdras, convocatis filiis universis transmigrationis, præcepit repudiari uxores alienigenas: quod cum se facturos spopondissent, recensentur qui huic operi præsint, & qui hujuscemodi matrimonia contraxerant.

1 Sic ergo orante Esdra, & imploranteo, & flente, & jacente ante templum Dei, collectus est ad eum de Israel cœtus grandis nimis virorum & mulierum, & puerorum, & flevit populus fletu multo.

2 Et respondit Sechenias filius Iehiel de filiis Ælam, & dixit Esdræ: Nos prævaricati sumus in Deum nostrum, & duximus uxores alienigenas de populis terræ: & nunc, si est pœnitentia in Israel super hoc,

3 Percutiamus fœdus cum Domino Deo nostro, ut projiciamus universas uxores, & eos qui de his nati sunt, juxta voluntatem Domini, & eorum qui timent præceptum Domini Dei nostri: secundum legem fiat.

4 Surge

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

4 Surge, tuum est decernere, nosque erimus tecum : confortare, & fac.

5 Surrexit ergo Esdras, & adjuravit principes sacerdotum & Levitarum, & omnem Israel, ut facerent secundum verbum hoc, & juraverunt.

6 Et surrexit Esdras ante domum Dei, & abiit ad cubiculum Iohanan filii Eliasib, & ingressus est illuc, panem non comedit, & aquam non bibit, lugebat enim transgressionem eorum, qui venerant de captivitate.

7 Et missa est vox in Iuda, & in Ierusalem omnibus filiis transmigrationis, ut congregarentur in Ierusalem,

8 Et omnis qui non venerit in tribus diebus juxta consilium principum & seniorum, auferetur universa substantia ejus, & ipse abjicietur de cœtu transmigrationis.

9 Convenerunt igitur omnes viri Iuda & Benjamin in Ierusalem tribus diebus, ipse est mensis nonus, vigesimo die mensis ; & sedit omnis populus in platea domus Dei, tremente pro peccato, & pluviis.

10 Et surrexit Esdras sacerdos, & dixit ad eos : Vos transgressi estis, & duxistis uxores alienigenas, ut adderetis super delictum Israel.

11 Et nunc date confessionem Domino Deo patrum vestrorum, & facite placitum ejus, & separamini à populis terræ, & ab uxoribus alienigenis.

12 Et respondit universa multitudo, dixitque voce magna : Iuxta verbum tuum ad nos, sic fiat.

13 Veruntamen quia populus multus est, & tempus pluviæ, & non sustinemus stare foris, & opus non est diei unius vel duorum (vehementer quippe peccavimus in sermone isto.)

14 Constituantur principes in universa multitudine : & omnes in civitatibus nostris qui duxerunt uxores alienigenas, veniant in temporibus statutis, & cum his seniores per civitatem & civitatem, & judices ejus, donec avertatur ira Dei nostri à nobis super peccato hoc,

15 Igitur Ionathan filius Azahel, & Iaasia filius Thecue, steterunt super hoc, & Mesollam & Sebethai Levites adjuverunt eos :

16 Fecerunteque sic filii transmigrationis Et abierunt, Esdras sacerdos, & viri principes familiarum, in domos patrum suorum, & omnes per nomina sua, & sederunt in die primo mensis decimi ut quæterent rem.

17 Et consummati sunt omnes viri, qui duxerant uxores alienigenas, usque ad diem primam mensis primi.

18 Et inventi sunt de filiis sacerdotum qui duxerant uxores alienigenas. De filiis, Iosue filii Iosedec, & fratres ejus, Maasia & Eliezer, & Iarib, & Godolia.

19 Et dederunt manus suas ut ejicerent uxores suas, & pro delicto suo arietem de ovibus offerrent.

20 Et de filiis Emmer, Hanani, & Zebedia.

21 Et de filiis Harim Maasia, & Elia, & Semeia, & Iehiel, & Ozias.

22 Et de filiis Phesshur, Elioënai, Maasia, Ismael, Nathanael, Iozabed, & Elasa.

23 Et de filiis Levitarum, Iozabed, & Semei, & Celaia, ipse est Calita, Phataia, Iuda, & Eliezer.

24 Et de cantoribus, Eliasib. Et de janitoribus, Sellum, & Telem, & Vri.

25 Et ex Israel, de filiis Pharos, Remeia, & Iezia, & Melchia, & Miamin, & Eliezer, & Melchia, & Ranea.

26 Et de filiis Ælam, Mathania, Zacharias, & Iehiel, & Abdi, & Ierimoth, & Elia.

27 Et de filiis Zethua, Elioënai, Eliasib, Mathania, & Ierimuth, & Zabad, & Aziza.

28 Et de filiis Bebai, Iohanan, Hanania, Zabbai, Athalai.

29 Et de filiis Bani, Mosollam, & Melluch, & Adaia, Iasub, & Saal, & Ramoth.

30 Et de filiis Phahath Moab, Edna, & Chalal, Banaias, & Maasias, Mathanias, Beseleel, Bennui, & Manasse.

31 Et de filiis Heremi, Eliezer, Iosue, Melchias Semeias, Simeon.

32 Benjamin, Maloch, Samarias.

33 Et de filiis Hasom, Mathanai, Mathatha, Zabad, Eliphelet, Iermai, Manasse, Semei.

34 De filiis Bani, Maaddi, Amram, & Vel,

35 Baneas, & Badaias, Cheliau.

36 Vania, Marimuth, & Eliasib.

37 Mathanias, Mathanai, & Iasi.

38 Et Bani, & Bennui, Semei,

39 Et Salmias, & Nathan, & Adaias.

40 Et Mechnedebai, Sisai, Sarai.

41 Ezrel, & Selemiau, Semeria.

42 Sellum, Amaria, Ioseph.

43 De filiis Nebo, Iehiel, Mathathias. Zabad, Zabina, Ieddu, & Ioel, & Banaia.

44 Omnes hi acceperant uxores alienigenas, & fuerunt ex eis mulieres, quæ pepererant filios.

LIBER NEHEMIÆ, QVI ET ESDRÆ SECVNDVS dicitur.

CAPVT PRIMVM.

Nehemias Artaxerxis pincerna, audita Iudæorum, qui à captivitate residui erant, afflictione, flet, ac multis diebus jejunat, populi peccata confitens, & misericordiam à Deo petens.

1 VErba Nehemiæ filii Helchiæ. Et factum est in mense Casleu, anno vigesimo, & ego erã in Susis castro.

2 Et venit Hanani unus de fratribus meis, ipse & viri ex Iuda, & interrogavi eos de Iudæis, qui remanserant & supererant de captivitate, & Ierusalem.

3 Et dixerunt mihi : Qui remanserunt, & relicti sunt de captivitate ibi in provincia, in afflictione magna sunt, & in opprobrio : & murus Ierusalem dissipatus est, & portæ ejus combustæ sunt igni.

4 Cumque audissem verba hujuscemodi, sedi, & flevi, & luxi diebus multis : jejunabam, & orabam ante faciem Dei cæli.

5 Et dixi : † Quæso Domine Deus cæli fortis, magne atque terribilis, qui custodis pactum & misericordiam cum his qui

† Dan. 9. 4.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

qui te diligunt, & custodiunt mandata tua :
6 Fiant aures tuæ auscultantes, & oculi tui aperti, ut audias orationem servi tui, quam ego oro coram te hodie, nocte & die, pro filiis Israel servis tuis : & confiteor pro peccatis filiorum Israel, quibus peccaverunt tibi : ego & domus patris mei peccavimus.
7 Vanitate seducti sumus, & non custodivimus mandatum tuum, & cerimonias, & judicia, quæ præcepisti Moysi famulo tuo.
8 Memento verbi, quod mandasti Moysi servo tuo, dicens : Cum transgressi fueritis, ego dispergam vos in populos :
9 Et si revertamini ad me, & custodiatis præcepta mea, & faciatis ea : etiamsi abducti fueritis ad extrema cæli, inde congregabo vos, & reducam in locum, quem elegi ut habitaret nomen meum ibi.
10 Et ipsi servi tui, & populus tuus : quos redemisti in fortitudine tua magna, & in manu tua valida.
11 Obsecro Domine, sit auris tua attendens ad orationem servi tui & ad orationem servorum tuorum, qui volunt timere nomen tuum : & dirige servum tuum hodie, & da ei misericordiam ante virum hunc. Ego enim eram pincerna regis.

CAPVT II.

Nehemias impetratis à rege litteris venit Ierosolymam, & ad murorum instaurationem hortatur, & incumbit, frustra frementibus hostibus.

1 FActum est autem in mense Nisan, anno vigesimo Artaxerxis regis : & vinum erat ante eum, & levavi vinum, & dedi regi : & eram quasi languidus ante faciem ejus.
2 Dixitque mihi rex : Quare vultus tuus tristis est, cum te ægrotum non videam ? non est hoc frustra, sed malum nescio quod in corde tuo est. Et timui valde, ac nimis :
3 Et dixi regi : Rex in æternum vive : quare non mœreat vultus meus, quia civitas domus sepulchrorum patris mei deserta est, & portæ ejus combustæ sunt igni ?
4 Et ait mihi rex : Pro qua re postulas : Et oravi Deum cæli,
5 Et dixi ad regem : Si videtur regi bonum, & si placet servus tuus ante faciem tuam, ut mittas me in Judæam, ad civitatem sepulchri patris mei, & ædificabo eam.
6 Dixitque mihi rex, & regina quæ sedebat juxta eum : Usque ad quod tempus erit iter tuum, & quando reverteris ? Et placuit ante vultum regis, & misit me : & constitui ei tempus.
7 Et dixi regi : Si regi videtur bonum, epistolas det mihi ad duces regionis trans flumen, ut traducant me donec veniam in Judæam :
8 Et epistolam ad Asaph custodem saltus regis, ut det mihi ligna, ut tegere possim portas turris domus, & muros civitatis, & domum, quam ingressus fuero. Et dedit mihi rex juxta manum Dei mei bonam mecum.
9 Et veni ad duces regionis trans flumen, dedique eis epistolas regis. Miserat autem rex mecum principes militum, & equites.
10 Et audierunt, Sanaballat Horonites, & Tobias servus Ammanites, & contristati sunt afflictione magna, quod venisset homo, qui quæreret prosperitatem filiorum Israel.
11 Et veni Ierusalem, & eram ibi tribus diebus.
12 Et surrexi nocte ego, & viri pauci mecum, & non indicavi cuiquam quid Deus dedisset in corde meo ut facerem in Ierusalem, & jumentum non erat mecum, nisi animal, cui sedebam.
13 Et egressus sum per portam vallis nocte, & ante fontem draconis, & ad portam stercoris, & considerabam murum Ierusalem dissipatum, & portas ejus consumptas igni.
14 Et transivi ad portam fontis, & ad aquæductum regis, & non erat locus jumento, cui sedebam : ut transiret.
15 Et ascendi per torrentem nocte, & considerabam murum, & reversus veni ad portam vallis, & redii.
16 Magistratus autem nesciebant quo abissem : aut quid ego facerem : sed & Judæis & sacerdotibus, & optimatibus, & magistratibus, & reliquis qui faciebant opus usque ad id loci nihil indicaveram.
17 Et dixi eis : Vos nostis afflictionem in qua sumus ; quia Ierusalem deserta est, & portæ ejus consumptæ sunt igni : venite, & ædificemus muros Ierusalem, & non simus ultra opprobrium.
18 Et indicavi eis manum Dei mei, quod esset bona mecum, & verba regis, quæ locutus esset mihi, & aio : Surgamus & ædificemus. Et confortatæ sunt manus eorum in bono.
19 Audierunt autem, Sanaballat Horonites, & Tobias servus Ammanites, & Gasem Arabs, & subsannaverunt nos, & despexerunt, dixerunt que : Quæ est hæc res, quam facitis ? numquid contra regem vos rebellatis ?
20 Et reddidi eis sermonem, dixitque ad eos : Deus cæli ipse nos juvat, & nos servi ejus sumus : surgamus & ædificemus : vobis autem non est pars, & justitia, & memoria in Ierusalem.

CAPVT III.

Ierusalem in muris, turribus, ac portis, ædificatur à variis qui hic recensentur.

1 ET surrexit Eliasib sacerdos magnus, & fratres ejus sacerdotes, & ædificaverunt portam gregis : ipsi sanctificaverunt eam, & statuerunt valvas ejus, & usque ad turrim centum cubitorum sanctificaverunt eam, usque ad turrim Hananeel.
2 Et juxta eum ædificaverunt viri Iericho, & juxta eum ædificavit Zachur filius Amri.
3 Portam autem piscium ædificaverunt filii Asnaa : ipsi texerunt eam, & statuerunt valvas ejus, & seras, & vectes. Et juxta eos ædificavit Marimuth filius Uriæ, filii Accus.
4 Et juxta eum ædificavit Mosollam filius Barachiæ, filii Mesezebel : & juxta eos ædificavit Sadoc filius Baana :
5 Et juxta eos ædificaverunt Thecuëni : optimates autem eorum non supposuerunt colla sua in opere Domini sui.
6 Et portam veterem ædificaverunt, Ioiada filius Phasea, & Mosollam filius Besodia,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

dia : ipsi texerunt eam, & statuerunt valvas ejus, & seras, & vectes :

7 Et juxta eos ædificaverunt Meltias Gabaonites, & Iadon Meronathites, viri de Gabaon & Maspha, pro duce qui erat in regione trans flumen.

8 Et juxta eum ædificavit Eziel filius Araia aurifex : & juxta eum ædificavit Ananias filius pigmentarii : & dimiserunt Ierusalem usque ad murum plateæ latioris.

9 Et juxta eum ædificavit Raphaia filius Hur, princeps vici Ierusalem.

10 Et juxta eum ædificavit Iedaia filius Haromaph contra domum suam : & juxta eum ædificavit Hattus filius Hasebboniæ.

11 Mediam partem vici ædificavit Melchias filius Herem, & Hasub filius Phahath Moab, & turrim furnorum :

12 Et juxta eum ædificavit Sellum filius Alohes princeps mediæ partis vici Ierusalem, ipse & filiæ ejus.

13 Et portam vallis ædificavit Hanum, & habitatores Zanoë : ipsi ædificaverunt eam, & statuerunt valvas ejus, & seras, & vectes, & mille cubitos in muro usque ad portam sterquilinii.

14 Et portam sterquilinii ædificavit Melchias filius Rechab, princeps vici Bethacharam : ipse ædificavit eam, statuit valvas ejus, & seras, & vectes.

15 Et portam fontis ædificavit Sellum filius Cholhoza, princeps pagi Maspha : ipse ædificavit eam, & texit, & statuit valvas ejus, & seras, & vectes, & muros piscinæ Siloë in hortum regis, & usque ad gradus, qui descendunt de civitate David.

16 Post eum ædificavit Nehemias filius Azboc, princeps dimidiæ partis vici Bethsur, usque contra sepulchrum David, & usque ad piscinam, quæ grandi opere constructa est, & usque ad domum fortium.

17 Post eum ædificaverunt Levitæ, Rehum filius Benni : post eum ædificavit Hasebias princeps dimidiæ partis vici Ceilæ in vico suo.

18 Post eum ædificaverunt fratres eorum, Bavai filius Enadad, princeps dimidiæ partis Ceilæ.

19 Et ædificavit juxta eum Azer filius Iosue, princeps Maspha, mensuram secundam, contra ascensum firmissimi anguli,

20 Post eum in monte ædificavit Baruch filius Zachai mensuram secundam, ab angulo usque ad portam domus Eliasib sacerdotis magni.

21 Post eum ædificavit Merimuth filius Uriæ filii Haccus, mensuram secundam, à porta domus Eliasib, donec extenderetur domus Eliasib.

22 Et post eum ædificaverunt sacerdotes, viri de campestribus Iordanis.

23 Post eum ædificavit Benjamin & Hasub contra domum suam : & post eum ædificavit Azarias filius Maasiæ filii Ananiæ contra domum suam.

24 Post eum ædificavit Bênui filius Henadad mensuram secundam, à domo Azariæ usque ad flexuram, & usque ad angulum.

25 Phalel filius Ozi contra flexuram & turrim, quæ eminet de domo regis excelsa, id est, in atrio carceris : post eum Phadaia filius Pharos.

26 Nathinæi autem habitabant in Ophel usque contra portam aquarum ad orientem, & turrim, quæ prominebat.

27 Post eum ædificaverunt Thecueni mensuram secundam è regione, & turre magna & eminente usque ad murum templi.

28 Sursum autem à porta equorum ædificaverunt sacerdotes, unusquisque contra domum suam.

29 Post eos ædificavit Sadoc filius Emmer contra domum suam. Et post eum ædificavit Semaia filius Secheniæ, custos portæ orientalis.

30 Post eum ædificavit Hanania filius Selemiæ, & Hanun filius Seleph sextus, mensuram secundam : post eum ædificavit Mosollam filius Barachiæ, contra gazophylacium suum. Post eum ædificavit Melchias filius aurificis usque ad domum Nathinæorum, & scruta vendentium contra portam judicialem, & usque ad cœnaculum anguli.

31 Et inter cœnaculum anguli in porta gregis ædificaverunt aurifices & negotiatores.

CAPUT IV.

Adversantibus Sanaballat, & Tobia cum cæteris gentibus, Iudæi altera manu ædificant, altera gladium tenent ; & Nehemia contra illorum subsannationes & insidias, Deum orante, opus perficitur.

1 FActum est autem, cum audisset Sanaballat quod ædificaremus murum, iratus est valde : & motus nimis subsannavit Iudæos,

2 Et dixit coram fratribus suis, & frequentia Samaritanorum ; Quid Iudæi faciunt imbecilles ? Num dimittent eos gentes ? Num sacrificabunt, & complebunt in una die ? Numquid ædificare poterunt lapides de acervis pulveris, qui combusti sunt ?

3 Sed & Tobias Ammanites proximus ejus, ait : Ædificent : si ascenderit vulpes, transiliet murum eorum lapideum.

4 Audi Deus noster, quia facti sumus despectui : converte opprobrium super caput eorum, & da eos in despectionem in terra captivitatis.

5 Ne operias iniquitatem eorum, & peccatum eorum coram facie tua non deleatur, quia irritaverunt ædificantes.

6 Itaque ædificavimus murum, & conjunximus totum usque ad partem dimidiam : & provocatum est cor populi ad operandum.

7 Factum est autem, cum audisset Sanaballat, & Tobias, & Arabes, & Ammanitæ, & Azotii, quod obducta esset cicatrix muri Ierusalem, & quod cœpissent interrupta concludi, irati sunt nimis.

8 Et congregati sunt omnes pariter, ut venirent, & pugnarent contra Ierusalem, & molirentur insidias.

9 Et oravimus Deum nostrum, & posuimus custodes super murum die ac nocte contra eos.

10 Dixit autem Iudas : Debilitata est fortitudo portantis, & humus nimia est, & nos non poterimus ædificare murum.

11 Et dixerunt hostes nostri : Nesciant, & ignorent, donec veniamus in medium eo-

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

rum, & interficiamus eos, & cessare faciamus opus.

12 Factum est autem, venientibus Iudæis, qui habitabant juxta eos, & dicentibus nobis per decem vices, ex omnibus locis quibus venerant ad nos,

13 Stavi in loco post murum per circuitum populum in ordinem cum gladiis suis, & lanceis, & arcubus.

14 Et perspexi atque surrexi: & aio ad optimates & magistratus, & ad reliquam partem vulgi: Nolite timere à facie eorum. Domini magni & terribilis mementóte, & pugnate pro fratribus vestris, filiis vestris, & filiabus vestris, & uxoribus vestris, & domibus vestris.

15 Factum est autem, cum audissent inimici nostri nuntiatum esse nobis, dissipavit Deus consilium eorum. Et reversi sumus omnes ad muros, unusquisque ad opus suum.

16 Et factum est à die illa, media pars juvenum eorum faciebat opus, & media parata erat ad bellum, & lanceæ, & scuta, & arcus, & loricæ, & principes post eos in omni domo Iuda,

17 Ædificantium in muro, & portantium onera, & imponentium: una manu sua faciebat opus, & altera tenebat gladium:

18 Ædificantium enim unusquisque gladio erat accinctus renes. Et ædificabant, & clangebant buccina juxta me.

19 Et dixi ad optimates, & ad migistratus, & ad reliquam partem vulgi: Opus grande est & latum, & nos separati sumus in muro procul alter ab altero:

20 In loco quocumque audieritis clangorem tubæ, illuc concurrite ad nos: Deus noster pugnabit pro nobis.

21 Et nosipsi faciamus opus: & media pars nostrum teneat lanceas, & ab ascensu auroræ, donec egrediantur astra.

22 In tempore quoque illo dixi populo: Vnusquisque cum puero suo maneat in medio Ierusalem, & sint nobis vices per noctem, & diem, ad operandum.

23 Ego autem & fratres mei, & pueri mei, & custodes, qui erant post me, non deponebamus vestimenta nostra: unusquisque tantum nudabatur ad baptismum.

CAPVT V.

In magna inopia Nehemias divites avaros increpat, usurasque prohibet, sua indigentibus sponte elargiens; itaque hanc operis remoram submovet.

1 ET factus est clamor populi & uxorum ejus magnus, adversus fratres suos Iudæos.

2 Et erant qui dicerent: Filii nostri, & filiæ nostræ multæ sunt nimis: accipiamus pro pretio eorum frumentum, & comedamus, & vivamus.

3 Et erant qui dicerent: Agros nostros, & vineas, & domos nostras opponamus, & accipiamus frumentum in fame.

4 Et alii dicebant: Mutuo sumamus pecunias in tributa regis, demusque agros nostros & vineas:

5 Et nunc sicut carnes fratrum nostrorum: sic carnes nostræ sunt: & sicut filii eorum, ita & filii nostri, ecce nos subjugamus filios nostros & filias nostras in servitutem, & de filiabus nostris sunt famulæ, nec habemus unde possint redemi, & agros nostros, & vineas nostras alii possident.

6 Et iratus sum nimis cum audissem clamorem eorum secundum verba hæc:

7 Cogitavitque cor meum mecum: & increpavi optimates & magistratus, & dixi eis: Vsuras ne singuli à fratribus vestris exigitis? Et congregavi adversum eos concionem magnam,

8 Et dixi eis: Nos, ut scitis, redemimus fratres nostros Iudæos, qui venditi fuerant gentibus, secundum possibilitatem nostram: & vos igitur vendetis fratres vestros, & redimemus eos? Et siluerunt, nec invenerunt quid responderent.

9 Dixique ad eos: Non est bona res, quam facitis: quare non in timore Dei nostri ambulatis, ne exprobretur nobis à gentibus inimicis nostris?

10 Et ego, & fratres mei, & pueri mei, commodavimus plurimis pecuniam & frumentum: non repetamus in commune istud, æs alienum concedamus, quod debetur nobis.

11 Reddite eis hodie agros suos, & vineas suas, & olivera sua, & domos suas: quin potius & centesimam pecuniæ, frumenti, vini, & olei, quam exigere soletis ab eis, date pro illis.

12 Et dixerunt: Reddemus, & ab eis nihil quæremus: sicque faciemus ut loqueris. Et vocavi sacerdotes, & adjuravi eos, ut facerent juxta quod dixeram.

13 Insuper excussi sinum meum, & dixi: Sic excutiat Deus omnem virum, qui non compleverit verbum istud de domo sua, & de laboribus suis: sic excutiatur, & vacuus fiat. Et dixit universa multitudo. Amen. Et laudaverunt Deum. Fecit ergo populus sicut erat dictum.

14 A die autem illa, quæ præceperat rex mihi ut essem dux in terra Iuda, ab anno vigesimo usque ad annum trigesimum secundum Artaxerxis regis, per annos duodecim, ego & fratres mei annonas, quæ ducibus debebantur, non comedimus,

15 Duces autem primi, qui fuerant ante me, gravaverunt populum, & acceperunt ab eis in pane, & vino, & pecunia, quotidie siclos quadraginta: sed & ministri eorum depresserunt populum. Ego autem non feci ita propter timorem Dei:

16 Quin potius in opere muri ædificavi, & agrum non emi, & omnes pueri mei congregati ad opus erant.

17 Iudæi quoque & magistratus, centum quinquaginta viri, & qui veniebant ad nos de gentibus quæ in circuitu nostro sunt, in mensa mea erant.

18 Parabatur autem mihi per dies singulos bos unus, arietes sex electi, exceptis volatilibus, & inter dies decem vina diversa, & alia multa tribuebam: insuper & annonas ducatus mei non quæsivi: valde enim attenuatus erat populus.

19 Memento mei Deus meus in bonum secundum omnia quæ feci populo huic.

CAP.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

CAPVT VI.

Sanaballat cum sociis Nehemiam ad fœdus infidiosis literis invitans, minatur accusationem de affectato regno, ac sic ædificationem impedire nitens, non terret, nec immutat propositum Nehemiæ: completoque muro, timuerunt omnes finitimæ gentes.

1 FActum est autem, cum audisset Sanaballat, & Tobias, & Gossem Arabs, & cæteri inimici, quod ædificassem ego murum, & non esset in ipso residua interruptio (usque ad tempus autem illud valvas non posueram in portis.)

2 Miserunt Sanaballat & Gossem ad me, dicentes: Veni, & percutiamus fœdus pariter in viculis in campo Ono. Ipsi autem cogitabant ut facerent mihi malum.

3 Misi ergo ad eos nuntios, dicens: Opus grande ego facio, & non possum descendere: ne forte negligatur, cum venero & descendero ad vos.

4 Miserunt autem ad me secundum verbum hoc per quatuor vices: & respondi eis juxta sermonem priorem.

5 Et misit ad me Sanaballat juxta verbum prius quinta vice puerum suum, & epistolam habebat in manu sua scriptam hoc modo.

6 IN GENTIBVS auditum est, & Gossem dixit, quod tu & Iudæi cogiteris rebellare, & propterea ædifices murum, & levare te velis super eos regem: propter quam causam,

7 Et prophetas posueris, qui prædicent de te in Ierusalem, dicentes: Rex in Iudæa est. Auditurus est rex verba hæc: idcirco nunc veni, ut ineamus consilium pariter.

8 Et misi ad eos, dicens: Non est factum secundum verba hæc, quæ tu loqueris: de corde enim tuo tu componis hæc:

9 Omnes enim hi terrebant nos, cogitantes quod cessarent manus nostræ ab opere, & quiescerem us. Quam ob causam magis confortavi manus meas:

10 Et ingressus sum domum Semaiæ filii Dalaiæ filii Metabeel secreto. Qui ait: Tractemus nobiscum in domo Dei in medio templi, & claudamus portas ædis: quia venturi sunt ut interficiant te, & nocte venturi sunt ad occidendum te.

11 Et dixi: Num quisquam similis mei fugit? & quis ut ego ingredietur templum, & vivet? non ingrediar.

12 Et intellexi quod Deus non misisset eũ, sed quasi vaticinans locutus esset ad me: & Tobias & Sanaballat conduxissent eum.

13 Acceperat enim pretium, ut territus facerem, & peccarem, & haberent malum, quod exprobrarent mihi.

14 Memento mei Domine pro Tobia & Sanaballat, juxta opera eorum talia: sed & Noadiæ prophetæ, & cæterorum prophetarum, qui terrebant me.

15 Completus est autem murus vigesimoquinto die mensis Elul, quinquaginta duobus diebus.

16 Factum est ergo cum audissent omnes inimici nostri, ut timerent universæ gentes, quæ erant in circuitu nostro, & conciderent intra semetipsos, & scirent quod à Deo factum esset opus hoc.

17 Sed & in diebus illis, multæ optimatum Iudæorum epistolæ mittebantur ad Tobiam, & à Tobia veniebant ad eos.

18 Multi enim erant in Iudæa habentes juramentum ejus, quia gener erat Sechniæ filii Area, & Iohanan filius ejus acceperat filiam Mosollam filii Barachiæ:

19 Sed & laudabant eum coram me, & verba mea nuntiabant ei: & Tobias mittebat epistolas, ut terreret me.

CAPVT VII.

Per Nehemiam constituuntur custodes in Ierusalem, deinde convocato populo recensentur hi qui primum ascenderant Ierusalem, una cum jumentis ipsorum: danturque munera ad opus ædificationis.

1 POstquam † autem ædificatus est murus, & posui valvas, & recensui janitores, & cantores, & Levitas: † Eccli. 49.15.

2 Præcepi Hanani fratri meo, & Hananiæ principi domus de Ierusalem (ipse enim quasi vir verax & timens Deum plus ceteris videbatur.)

3 Et dixi eis: Non aperiantur portæ Ierusalem usque ad calorem solis. Cumque adhuc assisterent, clausæ portæ sunt, & oppilatæ: & posui custodes de habitatoribus Ierusalem, singulos per vices suas, & unumquemque contra domum suam.

4 Civitas autem erat lata nimis & grandis, & populus parvus in medio ejus, & non erant domus ædificatæ.

5 Deus autem dedit in corde meo, & congregavi optimates, & magistratus, & vulgus, ut recenserem eos: & inveni librum census eorum, qui ascenderant primum, & inventum est scriptum in eo.

6 † Isti filii provinciæ, qui ascenderunt de captivitate migrantium, quos transtulerat Nabuchodonosor rex Babylonis, & reversi sunt in Ierusalem, & in Iudæam, unusquisque in civitatem suam, † 1. Esd. 2. 1.

7 Qui venerunt cum Zorobabel, Iosue, Nehemias, Azarias, Raamias, Nahamani, Mardochæus, Belsam, Mesphareth, Begoai, Nahum, Baana. Numerus virorum populi Israel:

8 Filii Pharos, duo millia centum septuaginta duo,

9 Filii Saphatia, trecenti septuaginta duo:

10 Filii Area, sexcenti quinquaginta duo;

11 Filii Phahathmoab filiorum Iosue, & Ioab, duo millia octingenti decem & octo:

12 Filii Ælam, mille ducenti quinquaginta quatuor:

13 Filii Zethua, octingenti quadraginta quinque:

14 Filii Zachai, septingenti sexaginta:

15 Filii Bannui, sexcenti quadraginta octo:

16 Filii Bebai, sexcenti viginti octo:

17 Filii Azgad, duo millia trecenti viginti duo.

18 Filii Adonicam, sexcenti sexaginta septem:

19 Filii Beguai, duo millia sexaginta septem:

20 Filii Adin, sexcenti quinquaginta quinque:

21 Filii Ater, filii Hezeciæ, nonaginta octo:

22 Filii Hasem, trecenti viginti octo.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

23 Filii Besai, trecenti viginti quatuor:
24 Filii Hareph, centum duodecim:
25 Filii Gabaon, nonagintaquinque:
26 Filii Bethlehem & Netupha, centum octogintaocto,
27 Viri Anathoth, centum vigintiocto.
28 Viri Bethazmoth, quadraginta duo.
29 Viri Cariathiarim, Cephira, & Beroth, septingenti quadraginta tres.
30 Viri Rama & Geba, sexcenti viginti unus.
31 Viri Machmas, centum vigintiduo.
32 Viri Bethel & Hai, centum vigintitres.
33 Viri Nebo alterius, quinquagintaduo.
34 Viri Ælam alterius, mille ducenti quinquagintaquatuor.
35 Filii Harem, trecentiviginti.
36 Filii Iericho, trecenti quadragintaquinque.
37 Filii Lod Hadid & Ono, septingenti vigintiunus.
38 Filii Senaa, tria millia nongentitriginta.
39 Sacerdotes: Filii Idaia in domo Iosue, nongenti septuagintatres.
40 Filii Emmer, mille quinquagintaduo.
41 Filii Phashur, mille ducenti quadraginta septem.
42 Filii Arem, mille decem & septem Levitæ:
43 Filii Iosue & Cedmihel filiorum.
44 Oduiæ, septuagintaquatuor. Cantores:
45 Filii Asaph, centum quadragintaocto.
46 Ianitores: Filii Sellum, filii Aver, filii Telmon, filii Accub, filii Hatita, filii Sobai, centum trigintaocto.
47 Nathinæi: filii Soha, filii Hasupha, filii Tebbaoth.
48 Filii Ceros, filii Siha, filii Phadon, filii Lebana, filii Hagaba, filii Selmai,
49 Filii Hanan, filii Geddel, filii Gaher,
50 Filii Raaia, filii Rasin, filii Necoda,
51 Filii Gezem, filii Aza, filii Phasea,
52 Filii Besai, filii Munim, filii Nephussim,
53 Filii Bacbuc, filii Hacupha, filii Harhur,
54 Filii Besloth, filii Mahida, filii Harsa,
55 Filii Bercos, filii Sisara, filii Thema,
56 Filii Nasia, filii Hatipha,
57 Filii servorum Salomonis, filii Sothai, filii Sophereth, filii Pharida,
58 Filii Iahala, filii Darcon, filii Ieddel,
59 Filii Saphatia, filii Hatil, filii Phochereth, qui erat ortus ex Sabaim, filio Amon.
60 Omnes Nathinæi, & filii servorum Salomonis, trecenti nonaginta duo.
61 Hi sunt autem, qui ascenderunt de Thelmela, Thelharsa, Cherub, Addon, & Emmer: & non potuerunt indicare domum patrum suorum, & semen suum, utrum ex Israel essent.
62 Filii Dalaia, filii Tobia, filii Necoda, sexcenti quadragintaduo.
63 Et de sacerdotibus, filii Habia, filii Accos, filii Berzellai, qui accepit de filiabus Berzellai Galaaditis uxorem: & vocatus est nomine eorum.
64 Hi quæsierunt scripturam suam in censu, & non invenerunt: & ejecti sunt de sacerdotio.
65 Dixitque Athersatha eis ut non manducarent de Sanctis sanctorum, donec staret Sacerdos doctus & eruditus.
66 Omnis multitudo quasi vir unus, quadraginraduo millia trecenti sexaginta.
67 Absque servis & ancillis eorum, qui erant septem millia trecenti trigintaseptem, & inter eos cantores, & cantatrices, ducenti quadraginta quinque.
68 Equi eorum septingenti triginta sex: muli eorum, ducenti quadragintaquinque?
69 Cameli eorum, quadringenti triginta quinque: asini, sex millia septingenti viginti.

Hucusque refertur quid in commentario scriptum fuerit, exin Nehemiæ historia texitur.

70 Nonnulli autem de principibus familiarum dederunt in opus. Athersatha dedit in thesaurum auri drachmas mille, phialas quinquaginta, tunicas sacerdotales quingentas triginta.
71 Et de principibus familiarum dederunt in thesaurum operis, auri drachmas viginti millia, & argenti mnas duo millia ducentas.
72 Et quod dedit reliquus populus, auri drachmas viginti millia, & argenti mnas duo millia, & tunicas sacerdotales sexaginta septem.
73 Habitaverunt autem sacerdotes, & Levitæ, & janitores, & cantores, & reliquum vulgus, & Nathinæi, & omnis Israel, in civitatibus suis.

CAPVT VIII.

Esdras distincte populo verba Legis recitat explicatque, facto per Levitas silentio, & contristatum populum Nehemias consolatur, allatisque frondibus celebrant septem diebus festum tabernaculorum, legente singulis diebus Esdra in libro Legis.

1 ET venerat mensis septimus: filii autem Israel erant in civitatibus suis. Congregatusque est omnis populus quasi vir unus, ad plateam quæ est ante portam aquarum: & dixerunt Esdræ scribæ ut afferret librum legis Moysi, quam præceperat Dominus Israeli.
2 Attulit ergo Esdras sacerdos legem coram multitudine virorum & mulierum, cunctique qui poterant intelligere, in die prima mensis septimi.
3 Et legit in eo aperte in platea quæ erat ante portam aquarum, de mane usque ad mediam diem, in conspectu virorum & mulierum & sapientium: & aures omnis populi erant erectæ ad librum.
4 Stetit autem Esdras super gradum ligneum, quem fecerat ad loquendum: & steterunt juxta eum, Mathathias, & Semeia, & Ania, & Vria, & Helcia, & Maasia, ad dexteram ejus: & ad sinistram, Phadaia, Misael, & Melchia, & Hasum, & Hasbadana, Zacharia & Mosollam.
5 Et aperuit Esdras librum coram omni populo, super universum quippe populum eminebat: & cum aperuisset eum, stetit omnis populus.
6 Et benedixit Esdras Domino Deo magno: & respondit omnis populus: Amen, Amen: elevans manus suas, & incurvati sunt, & adoraverunt Deum proni in terram.
7 Porro Iosue, & Bani, & Serebia, Iamin, Accub,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

Accub, Septhai, Odia, Maasi, Celita, Azarias, Iozabed, Hanan, Phaiaia: Levitæ, silentium faciebant in populo ad audiendam legem: populus autem stabat in gradu suo.

8 Et legerunt in libro legis Dei distincte, & aperte ad intelligendum: & intellexerunt cum legeretur.

9 Dixit autem Nehemias (ipse est Athersatha) & Esdras sacerdos & scriba, & Levitæ interpretantes universo populo: Dies sanctificatus est Domino Deo nostro, nolite lugere, & nolite flere. Flebat enim omnis populus cum audiret verba legis.

10 Et dixit eis: Ite, comedite pinguia, & bibite mulsum, & mittite partes his qui non præparaverunt sibi: qui sanctus dies Domini est, & nolite contristari, gaudium etenim Domini est fortitudo nostra.

11 Levitæ autem silentium faciebant in omni populo, dicentes: Tacete, quia dies sanctus est, & nolite dolere.

12 Abiit itaque omnis populus, ut comederet & biberet, & mitteret partes, & faceret lætitiam magnam: quia intellexerunt verba, quæ docuerat eos.

13 Et in die secundo congregati sunt principes familiarum universi populi, sacerdotes & Levitæ, ad Esdram scribam, ut interpretaretur eis verba Legis.

14 Et invenerunt scriptum in Lege, præcepisse Dominum in Manu Moysi, ut habitent filii Israël in tabernaculis, in die solemni, mense septimo:

15 Et ut prædicent & divulgent vocem in universis urbibus suis, & in Ierusalem, dicentes: Egredimini in montem, & afferte frondes olivæ, & frondes ligni pulcherrimi, frondes myrti, & ramos palmarum, & frondes ligni nemorosi, ut fiant tabernacula, sicut scriptum est.

16 Et egressus est populus, & attulerunt. Fecerunt que sibi tabernacula unusquisque in domate suo, & in atriis suis, & in atriis domus Dei, & in platea portæ aquarum, & in platea portæ Ephraim.

17 Fecit ergo universa Ecclesia eorum qui redierant de captivitate, tabernacula, & habitaverunt in tabernaculis: non enim fecerant à diebus Iosue filii Nun taliter filii Israël usque ad diem illum. Et fuit lætitia magna nimis,

18 Legit autem in libro legis Dei per dies singulos, à die primo usque ad diem novissimum, & fecerunt solemnitatem septem diebus, & in die octavo collectam juxta ritum.

CAPVT IX.

Populus in jejunio & sacris pœnitent separat se ab alienigenis; Levitæ confitentur Dei beneficia, Israëlitarumque scelera, & pro populo orant, ac iisdem fœdus cum Domino feriunt.

1 IN die autem vigesimoquarto mensis hujus, convenerunt filii Israël in jejunio & in saccis, & humus super eos.

2 Et separatum est semen filiorum Israël ab omni filio alienigena: & steterunt, & confitebantur peccata sua, & iniquitates patrum suorum.

3 Et consurrexerunt ad standum, & legerunt in volumine legis Domini Dei sui, quater in die, & quater confitebantur, & adorabant Dominum Deum suum.

4 Surrexerunt autem super gradum Levitarum, Iosue, & Bani, & Cedmihel, Sabania, Bonni, Sarebias, Bani, & Chanani: & clamaverunt voce magna ad Dominum Deum suum.

5 Et dixerunt Levitæ, Iosue, & Cedmihel, Bonni, Hasebnia, Serebia, Odaia, Sebnia, Phathahia: Surgite, benedicite Domino Deo vestro ab æterno usque in æternum: & benedicant nomini gloriæ tuæ excelso in omni benedictione & laude.

6 Tu ipse Domine solus, tu fecisti cælum, & cælum cælorum, & omnem exercitum eorum: terram, & universa quæ in ea sunt: maria, & omnia quæ in eis sunt: & tu vivificas omnia hæc, & exercitus cæli te adorat.

7 Tu ipse Domine Deus, qui elegisti Abram, & † eduxisti eum de igne Chaldæorum, & posuisti nomen ejus Abraham. † Gen. 11.31.

8 Et invenisti cor ejus fidele coram te: & percussisti cum eo fœdus, ut dares ei terram Chananæi, Hethæi, & Amorrhæi, & Pherezæi, & Iebusæi, & Gergesæi, ut dares semini ejus: & implesti verba tua, quoniam justus es.

9 Et vidisti afflictionem patrum nostrorum in Ægypto: clamoremque eorum audisti super mare rubrum.

10 Et dedisti signa atque portenta in Pharaone, & in universis servis ejus, & in omni populo terræ illius: cognovisti enim quia superbe egerant contra eos: & fecisti tibi nomen, sicut & in hac die.

11 Et mare divisisti ante eos, & transierunt per medium maris in siccо: persecutores autem eorum projecisti in profundum, quasi lapidem in aquas validas.

12 Et in columna nubis ductor eorum fuisti per diem, & in columna ignis per noctem, ut appareret eis via, per quam ingrediebantur.

13 Ad montem quoque Sinai decendisti, & locutus es cum eis de cælo, & dedisti eis judicia recta, & legem veritatis, cerimonias, & præcepta bona:

14 Et sabbatum sanctificatum tuum ostendisti eis, & mandata, & ceremonias, & legem præcepisti eis in manu Moysi servi tui.

15 Panem quoque de cælo dedisti eis in fame eorum, & aquam de petra eduxisti eis sitientibus, & dixisti eis ut ingrederentur & possiderent terram, super quam levasti manum tuam, ut traderes eis.

16 Ipsi vero & patres nostri superbe egerunt, & induraverunt cervices suas, & non audierunt mandata tua.

17 Et noluerunt audire, & non sunt recordati mirabilium tuorum quæ feceras eis. Et induraverunt cervices suas, & dederunt caput ut converterentur ad servitutem suam, quasi per contentionem. Tu autem Deus propitius, clemens & misericors, longanimis & multæ miserationis, non dereliquisti eos,

18 Et quidem cum fecissent sibi vitulum conflatilem, & dixissent: Iste est Deus

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

tuus, qui eduxit te de Ægypto : feceruntque blasphemias magnas.

19 Tu autem in miséricordiis tuis multis non dimisisti eos in deserto : columna nubis non recessit ab eis per diem, ut duceret eos in viam, & columna ignis per noctem, ut ostenderet eis iter per quod ingrederentur.

20 Et spirum tuum bonum dedisti qui doceret eos, & manna tuum non prohibuisti ab ore eorũ, & aquam dedisti eis in siti.

21 Quadraginta annis pavisti eos in deserto, nihilque eis defuit : vestimenta eorum non inveteraverunt, & pedes eorum non sunt attriti.

22 Et dedisti eis regna, & populos, & partitus es eis sortes : & possederunt terram Sehon, & terram regis Hesebon, & terram Og regis Basan.

23 Et multiplicasti filios eorum sicut stellas cæli, & adduxisti eos ad terram, de qua dixéras patribus eorum ut ingrederentur & possiderent.

24 Et venerunt filii, & possederunt terram, & humiliasti coram eis habitatores terræ Chananæos, & dedisti eos in manu eorum, & reges eorum & populos terræ, ut facerent eis sicut placebat illis.

25 Ceperunt itaque urbes munitas, & humum pinguem, & possederunt domos plenas cunctis bonis, cisternas ab aliis fabricatas, vineas, & olivéta, & ligna pomifera multa : & comederunt, & saturati sunt, & impinguati sunt, & abundaverunt deliciis in bonitate tua magna.

26 Provocaverunt autem te ad iracundiam, & recessérunt à te, & projecerunt legem tuam post terga sua : & propheras tuos occiderunt, qui contestabantur eos ut reverterentur ad te : feceruntque blasphemias grandes.

27 Et dedisti eos in manu hostium suorum, & afflixerunt eos. Et in tempore tribulationis suæ clamaverunt ad te, & tu de cælo audisti, & secundum miserationes tuas multas dedisti eis salvatores, qui salvarent eos de manu hostium suorum.

28 Cumque requievissent, reversi sunt ut facerent malum in conspectu tuo : & dereliquisti eos in manu inimicorum suorum, & possederunt eos. Conversique sunt, & clamaverunt ad te : tu autem de cælo exaudisti, & liberasti eos in misericordiis tuis, multis temporibus.

29 Et contestatus es eos, ut reverterentur ad legem tuam. Ipsi vero superbe egerunt, & non audierunt mandata tua, & in judiciis tuis peccaverunt, quæ faciet homo, & vivet in eis : & dederunt humerum recedentem, & cervicem suam induraverunt, nec audierunt.

30 Et protraxisti super eos annos multos, & contestatus es eos in spiritu tuo per manum propherarum tuorum : & non audierunt, & tradidisti eos in manu populorum terrarum.

31 In misericordiis autem tuis plurimis non fecisti eos in consumptionem, nec dereliquisti eos : quoniam Deus miserationum, & clemens es tu.

32 Nunc itaque Deus noster magne, fortis, & terribilis, custodiens pactum & misericordiam, ne avertas à facie tua omnem laborem, qui invenit nos, reges nostros, & principes nostros, & sacerdotes nostros, & propheras nostros, & patres nostros, & omnem populum tuum, à diebus regis Assur usque in diem hanc.

33 Et tu justus es in omnibus, quæ venerunt super nos : quia veritatem fecisti, nos autem impie egimus.

34 Reges nostri, principes nostri, sacerdotes nostri, & patres nostri, non fecerunt legem tuam, & non attenderunt mandata tua, & testimonia tua quæ testificatus es in eis.

35 Et ipsi in regnis suis, & in bonitate tua multa, quam dederas eis, & in terra latissima & pingui, quam tradideras in conspectu eorum, non servierunt tibi, nec reversi sunt à studiis suis pessimis.

36 Ecce nosipsi hodie servi sumus : & terra, quam dedisti patribus nostris ut comederent panem ejus, & quæ bona sunt ejus, & nosipsi servi sumus in ea.

37 Et fruges ejus multiplicantur regibus, quos posuisti super nos propter peccata nostra, & corporibus nostris dominantur, & jumentis nostris secundum voluntatem suam, & in tribulatione magna sumus.

38 Super omnibus ergo his nosipsi percutimus fœdus, & scribimus, & signant principes nostri, Levitæ nostri, & sacerdotes nostri.

CAPVT X.

Recensentur qui fœdus cum Deo initum signarunt, quo pollicentur se servaturos universa Dei præcepta, maxime de non commiscendo cum alienigenis, de servandis sabbato, anno septimo, oblationibus, primitiis ac decimis.

1 SIgnatores autem fuerunt, Nehemias, Athersatha filius Achelai, & Sedecias :

2 Saraias, Azarias, Ieremias,
3 Pheshur, Amarias, Melchias,
4 Hattus, Sebenia, Melluch,
5 Harem, Merimuth, Obdias,
6 Daniel, Genthon, Baruch.
7 Mosollam, Abia, Miamin,
8 Maazia, Belgai, Semeia : hi sacerdotes.
9 Porro Levitæ Iosue filius Azaniæ, Bennui de filiis Hennadad, Cedmihel,
10 Et fratres eorum, Sebenia, Odaia, Celita, Phalaia, Hanan,
11 Micha, Rohob, Hasebia,
12 Zachur, Serebia, Sabania,
13 Odaia, Bani, Baninu,
14 Capita populi, Pharos, Phahath, moab, Ælam, Zethu, Bani,
15 Bonni, Azgad, Bebai,
16 Adonai, Begoai, Adin,
17 Ater, Hezecia, Azur
18 Odaia, Hasum, Besai,
19 Hareph, Anathoth, Nebai,
20 Megphias, Mosollam, Hazir,
21 Mesizabel, Sadoc, Ieddua,
22 Pheltia, Hanan, Anaia,
23 Osee, Hanania, Hasub,
24 Alohes, Phalea, Sobec,
25 Rehum, Hasebna, Maasia,
26 Echaia, Hanan, Anan,
27 Melluch, Haran, Baana :

28 Et

28 Et reliqui de populo, sacerdotes, Levitæ, janitores, & cantores, Nathinæi, & omnes qui se separaverunt de populis terrarum ad legem Dei, uxores eorum, filii eorum, & filiæ eorum,

29 Omnes qui poterant sapere sponden tes pro fratribus suis, optimates eorum, & qui veniebant ad pollicendum & jurandum ut ambularent in lege Dei, quam dederat in manu Moysi servi Dei, ut facerent & custodirent universa mandata Domini Dei nostri, & judicia ejus & ceremonias ejus,

30 Et ut non daremus filias nostras populo terræ, & filias eorum non acciperemus filiis nostris.

31 Populi quoque terræ, qui important venalia, & omnia ad usum, per diem sabbati ut vendant, non accipiemus ab eis in sabbato & in die sanctificato. Et dimittemus annum septimum, & exactionem universæ manus.

32 Et statuemus super nos præcepta, ut demus tertiam partem sicli per annum ad opus domus Dei nostri,

33 Ad panes propositionis, & ad sacrificium sempiternum, & in holocaustum sempiternum in sabbatis, in calendis, in solemnitatibus, & in sanctificatis, & pro peccato: ut exoretur pro Israël, & in omnem usum domus Dei nostri.

34 Sortes ergo misimus super oblationem lignorum, inter sacerdotes, & Levitas, & populum, ut inferrentur in domum Dei nostri per domos patrum nostrorum, per tempora, à temporibus anni ad usque annum: ut arderent super altare Domini Dei nostri, sicut scriptum est in lege Moysi,

35 Et ut afferremus primogenita terræ nostræ, & primitiva universi fructus omnis ligni, ab anno in annum, in domo Domini.

36 Et primitiva filiorum nostrorum & pecorum nostrorum, sicut scriptum est in lege, & primitiva boum nostrorum, & ovium nostrarum, ut offerrentur in domo Dei nostri, sacerdotibus qui ministrant in domo Dei nostri:

37 Et primitias ciborum nostrorum, & libaminum nostrorum, & poma omnis ligni, vindemiæ quoque & olei, afferemus sacerdotibus ad gazophilacium Dei nostri, & decimam partem terræ nostræ Levitis. Ipsi Levitæ decimas accipient ex omnibus civitatibus operum nostrorum.

38 Erit autem sacerdos filius Aaron cum Levitis in decimis Levitarum, & Levitæ offerent decimam partem decimæ suæ in domo Dei nostri, ad gazophylacium in domum thesauri.

39 Ad gazophylacium enim deportabunt filii Israël, & filii Levi, primitias frumenti, vini, & olei: & ibi erunt vasa sanctificata, & sacerdotes, & cantores, & janitores, & ministri, & non dimittemus domum Dei nostri.

CAPUT XI.

Recensentur incolæ Jerusalem, & civitatum Judæ post instaurationem.

1 HAbitaverunt autem principes populi in Jerusalem: reliqua vero plebs misit sortem, ut tollerent unam partem de decem, qui habitaturi essent in Jerusalem civitate sancta, novem vero partes in civitatibus.

2 Benedixit autem populus omnibus viris qui se sponte obtulerant ut habitarent in Jerusalem.

3 Hi sunt itaque principes provinciæ, qui habitaverunt in Jerusalem, & in civitatibus Juda. Habitavit autem unusquisque in possessione sua, in urbibus suis, Israël, sacerdotes, Levitæ, Nathinæi, & filii servorum Salomonis.

4 Et in Jerusalem habitaverunt de filiis Juda, & de filiis Benjamin: de filiis Juda, Athaias filius Aziam, filii Zachariæ, filii Amariæ, filii Zaphatiæ, filii Malaleel: de filiis Phares,

5 Maasias filius Baruch, filius Cholhoza, filius Hazia, filius Adaia, filius Joiarib, filius Zachariæ, filius Silonitis:

6 Omnes hi filii Phares, qui habitaverunt in Jerusalem, quadringenti sexaginta octo viri fortes.

7 Hi sunt autem filii Benjamin: Sellum filius Mosollam, filius Joëd, filius Phadaia, filius Colaia, filius Masia, filius Etheel, filius Isaia;

8 Et post eum Gebbai, Sellai, nongenti viginti octo.

9 Et Joel filius Zechri præpositus eorum, & Judas filius Senua super civitatem secundus.

10 Et de sacerdotibus, Idaia filius Joarib, Jachin,

11 Saraia filius Helciæ, filius Mosollam, filius Sadoc, filius Maraioth, filius Achitob princeps Domus Dei,

12 Et fratres eorum facientes opera rempli: octingenti viginti duo. Et Adaia filius Jeroham, filius Phelelia, filius Amsi, filius Zachariæ, filius Phashur, filius Melchiæ,

13 Et fratres ejus principes patrum: ducenti quadraginta duo. Et Amassai filius Azreel, filius Ahazi, filius Mosollamoth, filius Emmer,

14 Et fratres eorum potentes nimis: centum viginti octo, & præpositus eorum Zabdiel filius potentium.

15 Et de Levitis Semeia filius Hasub, filius Azaricam, filius Hasabia, filius Boni,

16 Et Sabathai & Jozabeb: super omnia opera, quæ erant forinsecus in domo Dei, à principibus Levitarum.

17 Et Mathania filius Micha, filius Zebedei, filius Asaph, princeps ad laudandum & ad confitendum in oratione, & Bebecia secundus de fratribus ejus, & Abda filius Samua, filius Galal, filius Idithun:

18 Omnes Levitæ in civitate sancta ducenti octogintaquatuor.

19 Et janitores, Accub, Telmon, & fratres eorum, qui custodiebant ostia: centum septuaginta duo.

20 Et reliqui ex Israel sacerdotes & Levitæ in universis civitatibus Juda, unusquisque in possessione sua.

21 Et Nathinæi, qui habitabant in Ophel, & Siaha, & Gaspha de Nathinæis.

22 Et episcopus Levitarum in Jerusalem, Azzi filius Bani, filius Hasabiæ, filius

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

Mathaniæ, filius Michæ. De filiis Asaph, cantores in ministerio domus Dei.
23 Præceptum quippe regis super eos erat, & ordo in cantoribus per dies singulos.
24 Et Phathahia filius Mesezebel, de filiis Zara filii Iuda in manu regis, juxta omne verbum populi,
25 Et in domibus per omnes regiones eorum. De filiis Iuda habitaverunt in Cariatharbe & in filiabus ejus: & in Dibon, & in filiabus ejus: & in Cabseel, & in viculis ejus,
26 Et in Iesue, & in Molada, & in Berthphaleth,
27 Et in Hasersual, & in Bersabee, & in filiabus ejus,
28 Et in Siceleg, & in Mochona, & in filiabus ejus,
29 Et in Remmon, & in Saraa & in Ierimuth,
30 Zanoa, Odollam, & in villis earum, Lachis & regionibus ejus, & Azeca, & filiabus ejus. Et manserunt in Bersabee usque ad vallem Ennom.
31 Filii autem Benjamin, à Geba, Mechmas, & Hai, & Bethel, & filiabus ejus:
32 Anathoth, Nob, Anania,
33 Asor, Rama, Gethaim,
34 Hadid, Seboim, & Neballat, Lod,
35 Et Ono valle artificum.
36 Et de Levitis portiones Iudæ & Benjamin.

CAPVT XII.

Nomina & officia sacerdotum ac Levitarum qui cum Zorobabel in Ierusalem ascenderunt, & custodes thesaurorum: magna solemnitate convocatis undique Levitis celebrant dedicationem muri Ierusalem

1 Hi sunt autem sacerdotes, & Levitæ, qui ascenderunt cum Zorobabel filio Salathiel, & Iosue: Saraia, Ieremias, Esdras,
2 Amaria, Melluch, Hattus,
3 Sebenias, Rheum, Merimuth,
4 Addo, Genthon, Abia,
5 Miamin, Madia, Belga, Semeia, & Ioiarib,
6 Idaia, Sellum, Amoc, Helcias,
7 Idaia. Isti principes sacerdotum: & fratres eorum, in diebus Iosue.
8 Porro Levitæ, Iesua, Bennui, Cedmihel, Sarebia, Iuda, Mathanias, super hymnos ipsi & fratres eorum:
9 Et Bechecia atque Hanni, & fratres eorum, unusquisque in officio suo
10 Iosue autem genuit Ioacim, & Ioacim genuit Eliasib, & Eliasib genuit Ioiada,
11 Et Ioiada genuit Ionathan, & Ionathan genuit Ieddoa.
12 In diebus autem Ioacim erant sacerdotes & principes familiarum: Saraiæ, Maraia: Ieremiæ, Hanania:
13 Esdræ, Mosollam: Amariæ, Iohanan:
14 Melicho, Ionathan: Sebeniæ, Ioseph:
15 Haram, Edna: Meraioth, Helci:
16 Adiæ, Zacharia: Genthon, Mosollam:
17 Abiæ, Zechri: Miamin & Moadiæ, Phelti:
18 Belgæ, Sammua: Semaiæ, Ionathan:
19 Ioiarib, Mathanai: Iodaiæ, Azzi:
20 Sellai, Celai: Amoc, Heber:
21 Helciæ, Hasebia: Idaiæ, Nathanael.
22 Levitæ in diebus Eliasib, & Ioiada, & Iohanan, & Ieddoa, scripti principes familiarum, & sacerdotes in regno Darii Persæ.
23 Filii Levi principes familiarum, scripti in libro verborum dierum, & usque ad dies Ionathan, filii Eliasib.
24 Et principes Levitarum, Hasebia, Serebia, & Iosue filius Cedmihel: & fratres eorum per vices suas, ut laudarent & confiterentur juxta præceptum David viri Dei, & observarent æque per ordinem.
25 Mathania, & Becbecia, Obedia, Mosollam, Telmon, Accub, custodes portarum & vestibulorum ante portas.
26 Hi in diebus Ioacim filii Iosue, filii Iosedec, & in diebus Nehemiæ ducis, & Esdræ sacerdotis scribæque.
27 In dedicatione autem muri Ierusalem, requisierunt Levitas de omnibus locis suis, ut adducerent eos in Ierusalem, & facerent dedicationem & lætitiam in actione gratiarum, & cántico, & in cymbalis, psalteriis, & citharis.
28 Congregati sunt autem filii cantorum de campestribus circa Ierusalem, & de villis Nethuphati,
29 Et de domo Galgal, & de regionibus Geba & Azmaveth: quoniam villas ædificaverunt sibi cantores in circuitu Ierusalem.
30 Et mundati sunt sacerdotes & Levitæ, & mundaverunt populum, & portas, & murum.
31 Ascendere autem feci principes Iuda super murum, & statui duos magnos choros laudantium. Et ierunt ad dexteram super murum ad portam sterquilinii.
32 Et ivit post eos Osaias, & media pars principum Iuda,
33 Et Azarias, Esdras, & Mosollam, Iudas, & Beniamin, & Semeia, & Ieremias.
34 Et de filiis sacerdotum in tubis, Zacharias filius Ionathan, filius Semeiæ, filius Mathaniæ, filius Michaiæ, filius Zechur, filius Asaph,
35 Et fratres ejus, Semeia, & Azareel, Malalai, Galalai, Maai, Nathanael, & Iudas, & Hanani, in vasis cantici David viri Dei: & Esdras scriba ante eos in porta fontis.
36 Et contra eos ascenderunt in gradibus civitatis David, in ascensu muri super domum David, & usque ad portam aquarum ad orientem.
37 Et chorus secundus gratias referentium ibat ex adverso, & ego post eum, & media pars populi super murū & super turrim furnorum, & usque ad murū latissimum,
38 Et super portam Ephraim, & super portam antiquam, & super portam piscium, & turrim Hananeel, & turrim Emath, & usque ad portam gregis: & steterunt in porta custodiæ.
39 Steteruntque duo chori laudantium in domo Dei, & ego, & dimidia pars magistratuum mecum
40 Et sacerdotes, Eliachim, Maasia, Miamin, Michea, Elioēnai, Zacharia, Hanania in tubis,

41 Et

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

41 Et Maasia, & semeia: & Eleazar, & Azzi, & Iohanan: & Melchia, & Æsam, & Ezer. Et clare cecinerunt cantores, & Iezraia præpositus:

42 Et immolaverunt in die illa victimas magnas, & lætati sunt: Deus enim lætificaverat eos lætitia magna: sed & uxores eorum & liberi gavisi sunt, & audita est lætitia Ierusalem procul.

43 Recensuerunt quoque in die illa viros super gazophylacia thesauri ad libamina, & ad primitias, & ad decimas, ut introferrent per eos principes civitatis in decore gratiarum actionis, sacerdotes, & Levitas: quia lætificatus est Iuda in sacerdotibus & Levitis astantibus.

44 Et custodierunt observationem Dei sui, & observationem expiationis, & cantores, & janitores juxta præceptum David, & Salomonis filii ejus,

45 Quia in dieb⁹ David & Asaph ab exordio erant principes constituti cantorum, in carmine laudantium & confitentium Deo.

46 Et omnis Israel, in diebus Zorobabel, & in diebus Nehemiæ, dabant partes cantoribus & janitoribus per dies singulos, & sanctificabant Levitas & Levitæ sanctificabant filios Aaron

CAPVT XIII.

Lecto Deuteronomio ejiciuntur alienigenæ, partes Levitis assignantur, è quo tamen gazophylacio vasa Domus Tobiæ projiciuntur, & sabbati violatores puniuntur: increpat Nehemias Iudæos qui uxores duxerant alienigenas.

Deut. 23. 3. 1 IN die autem illo lectum est in volumine Moysi audiente populo: & inventum est scriptum in eo, quod non debeant introire Ammonites & Moabites in ecclesiam Dei usque in æternum:

2 Eo quod non occurrerint filiis Israël cum pane & aqua: & conduxerint adversum eos Balaam, ad maledicendum eis: & convertit Deus noster maledictionem in benedictionem.

3 Factum est autem, cum audissent legem, separaverunt omnem alienigenam ab Israël.

4 Et super hoc erat Eliasib sacerdos, qui fuerat præpositus in gazophylacio domus Dei nostri: & proximus Tobiæ.

5 Fecit ergo sibi gazophylacium grande, & ibi erant ante eum reponentes munera, & thus, & vasa, & decimam frumenti, vini, & olei, partes Levitarum, & cantorum, & janitorum, & primitias sacerdotales.

6 In omnibus autem his non fui in Ierusalem, qui anno trigesimo secundo Artaxerxis regis Babylonis veni ad regem, & in fine dierum rogavi regem.

7 Et veni in Ierusalem, & intellexi malum, quod fecerat Eliasib, Tobiæ, ut faceret ei thesaurum in vestibulis domus Dei.

8 Et malum nihi visum est valde. Et projeci vasa dom⁹ Tobiæ foras de gazophylacio:

9 Præcepique & emundaverunt gazophylacia: & retuli ibi vasa domus Dei, sacrificium, & thus.

10 Et cognovi quod partes Levitarum non fuissent datæ, & fugisset unusquisque in regionem suam de Levitis, & cantoribus, & de his qui ministrabant:

11 Et egi causã adversus magistratus, & dixi: Quare dereliquimus domum Dei? Et congregavi eos, & feci stare in stationibus suis.

12 Et omnis Iuda apportabat decimam frumenti, vini, & olei: in horrea,

13 Et constituimus super horrea Selemiam Sacerdotem, & Sadoc scribam, & Phadaiam de Levitis, & juxta eos Hanan filium Zachur, filium Mathaniæ: quoniam fideles comprobati sunt, & ipsis creditæ sunt partes fratrum suorum.

14 Memento mei Deus meus pro hoc, & ne deleas Miserationes meas, quas feci in domo Dei mei, & in ceremoniis ejus.

15 In diebus illis vidi in Iuda calcantes torcularia in sabbato, portantes acervos: & onerantes super asinos vinum, & uvas, & ficus, & omne onus, & inferentes in Ierusalem die sabbati. Et contestatus sum ut in die qua vendere liceret venderent.

16 Et Tyrii habitaverunt in ea, inferentes pisces, & omnia venalia: & vendebant in sabbatis filiis Iuda in Ierusalem:

17 Et objurgavi optimates Iuda, & dixi eis. Quæ est hæc res mala, quam vos facitis, & profanatis diem sabbati?

18 Numquid non hæc fecerunt patres nostri, & adduxit Deus noster super nos omne malum hoc, & super civitatem hanc? Et vos additis iracundiam super Israël violando sabbatum.

19 Factum est autem, cum quievissent portæ Ierusalem in die sabbati, dixi: & clauserunt januas, & præcepi ut non aperirent eas usque post sabbatum: & de pueris meis constitui super portas ut nullus inferret onus in die sabbati.

20 Et manserunt negotiatores, & vendentes universa venalia, foris Ierusalem semel & bis.

21 Et contestatus sum eos, & dixi eis: Quare manetis ex adverso muri? si secundo hoc feceritis, manum mittam in vos. Itaque ex tempore illo non venerunt in sabbato.

22 Dixi quoque Levitis ut mundarentur, & venirent ad custodiendas portas, & sanctificandam diem sabbati: & pro hoc ergo memento mei Deus meus: & parce mihi secundum multitudinem miserationum tuarũ.

23 Sed & in diebus illis vidi Iudæos ducentes uxores Azotidas, Ammonitidas, & Moabitidas.

24 Et filii eorum ex media parte loquebantur Azotice, & nesciebant loqui Iudaice, & loquebantur juxta linguam populi & populi.

25 Et objurgavi eos, & maledixi. Et cecidi ex eis viros, & decalvavi eos, & adjuravi in Deo, ut non darent filias suas filiis eorum, & non acciperent de filiabus eorum filiis suis, & sibimetipsis: dicens:

26 † Nunquid non in hujuscemodi re peccavit Salomon rex Israël? & certe in gentibus multis non erat rex similis ei, & dilectus Deo suo erat, & posuit eum Deus regem super omnem Israël: † & ipsum ergo duxerunt ad peccatum mulieres alienigenæ. † 3. Reg. 3. 1. 3. Reg. 11. 4.

27 Nunquid & nos inobedientes faciemus omne malum grande hoc, ut prævaricemur in Deo nostro, & ducam⁹ uxores peregrinas

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

28 De filiis autem Ioiada filii Eliasib sacerdotis magni, gener erat Sanaballat Horonites, quem fugavi à me,

29 Recordare Domine Deus meus, adversum eos qui polluunt sacerdotium, jusque sacerdotale & Leviticum.

30 Igitur mundavit eos ab omnibus alienigenis, & constitui ordines sacerdotum & Levitarum: unumquemque in ministerio suo:

31 Et in oblatione lignorum in temporibus constitutis, & in primitivis: memento Mei Deus meus in bonum. Amen.

LIBER TOBIÆ.

CAPVT PRIMVM.

Tobias in captivitate constitutus, à lege Dei non recedit, & filium Tobiam ex Annæ uxore susceptum, Deum timere docet: gratus regi Salmanasar, pergit quocumque vult: confratres captivos consolatur & juvat eleemosyna: Gabelo dat mutuo decem argenti talenta: Sennacherib, quod occisos sepeliret, eum persequitur.

1 TObias ex tribu & civitate Nephthali (quæ est in superioribus Galilææ supra Naasson, post viam quæ ducit ad occidentem, in sinistro habens civitatem Sepher.)

† 4. Regum 17.3. & 18. 9. 2 † Cum captus esset in diebus Salmanasar regis Assyriorum, in captivitate tamen positus, viam veritatis non deseruit,

3 Ita ut omnia, quæ habere poterat, quotidie concaptivis fratribus, qui erant ex ejus genere, impertiret.

4 Cumque esset junior omnibus in tribu Nephthali, nihil tamen puerile gessit in opere.

† 3. Regum 12.28. 5 Denique cum irent omnes ad vitulos aureos, † quos Ieroboam fecerat rex Israël, hic solus fugiebat consortia omnium,

6 Sed pergebat in Ierusalem ad templum Domini, & ibi adorabat Dominum Deum Israël, omnia primitiva sua, & decimas suas fideliter offerens,

7 Ita ut in tertio anno proselytis & advenis ministraret omnem decimationem,

8 Hæc & his similia secundum legem Dei puerulus observabat.

9 Cum vero factus esset vir, accepit uxorem Annam de tribu sua, genuitque ex ea filium, nomen suum imponens ei,

10 Quem ab infantia timere Deum docuit, & abstinere ab omni peccato.

11 Igitur, cum per captivitatem devenisset, cum uxore sua, & filio, in civitatem Ninivem cum omni tribu sua.

12 (Cum omnes ederent ex cibis gentilium) iste custodivit animam suam, & numquam contaminatus est in escis eorum.

13 Et quoniam memor fuit Domini in toto corde suo, dedit illi Deus gratiam in conspectu Salmanasar regis.

14 Et dedit illi potestatem quocumque vellet ire, habens libertatem quæcumque facere voluisset,

15 Pergebat ergo ad omnes qui erant in captivitate, & monita salutis dabat eis.

16 Cum autem venisset in Rages civitatem Medorum, & ex his, quibus honoratus fuerat à rege, habuisset decem talenta argenti:

17 Et cum in multa turba generis sui Gabelum egentem videret, qui erat ex tribu ejus, sub chirographo dedit illi memoratum pondus argenti.

18 Post multum vero temporis, mortuo Salmanasar rege, cum regnaret Sennacherib filius ejus pro eo, & filios Israël exosos haberet in conspectu suo:

19 Tobias quotidie pergebat per omnem cognationem suam, & consolabatur eos, dividebatque unicuique, prout poterat, de facultatibus suis:

20 Esurientes alebat, nudisque vestimenta præbebat, & mortuis atque occisis sepulturam solicitus exhibebat.

21 † Denique cum reversus esset rex Sennacherib, fugiens à Iudæa plagam, quam circa eum fecerat Deus propter blasphemiam suam, & iratus multos occideret ex filiis Israel, Tobias sepeliebat corpora eorum. † 4. Regum 19.35. Eccli. 48.24.

22 At ubi nunciatum est regi, jussit eum occidi, & tulit omnem substantiam ejus.

23 Tobias vero cum filio suo & cum uxore fugiens, nudus latuit, quia multi diligebant eum.

24 † Post dies vero quadragintaquinque occiderunt regem filii ipsius, † Isa. 37 38.

25 Et reversus est Tobias in domum suam, omnisque facultas ejus restituta est ei. 2. Par. 32.21.

CAPVT II.

Tobias ex mortuorum defatigatus sepultura, hirundinis stercore in patientiæ probationem excæcatur, & ab uxore ac amicis ipsum irridentibus affectus opprobrio, patientissime tolerat instar Iobi.

1 POst hæc vero, cum esset dies festus Domini, & factum esset prandium bonum in domo Tobiæ,

2 Dixit filio suo: Vade, & adduc aliquos de tribu nostra, timentes Deum, ut epulentur nobiscum.

3 Cumque abiisset, reversus nunciavit ei, unum ex filiis Israel jugulatum jacere in platea. Statimque exiliens de accubitu suo, relinquens prandium, jejunus pervenit ad corpus:

4 Tollensque illud portavit ad domum suam occulte, ut, dum sol occubuisset, cautè sepeliret eum.

5 Cumque occultasset corpus, manducavit panem cum luctu & tremore,

6 Memorans illum sermonem, quem dixit Dominus † per Amos prophetam: Dies festi vestri convertentur in lamentationem & luctum. † Amos 8 10. 1 Mac. 1. 41.

7 Cum vero sol occubuisset, abiit, & sepelivit eum.

8 Arguebant autem eum omnes proximi ejus, dicentes: Iam hujus rei causa interfici jussus es, & vix effugisti mortis imperium, & iterum sepelis mortuos?

9 † Sed Tobias plus timens Deum quam regem, rapiebat corpora occisorum, & occultabat in domo sua, & mediis noctibus sepeliebat ea. † Sup. 1. 21

10 Contigit autem ut quadam die fatigatus

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

tus à sepultura, veniens in domum suam, † jactasse se juxta parietem, & obdormisset,

11 Et ex nido hirundinum dormienti illi calida stercora inciderent super oculos ejus, fieretque cæcus

12 Hanc autem tentationem ideo permisit Dominus evenire illi, ut posteris daretur exemplum patientiæ ejus, sicut & sancti Iob.

13 Nam cum ab infantia sua semper Deum timuerit, & mandata ejus custodierit: non est contristatus contra Deum, quod plaga cæcitatis evenerit ei,

14 Sed immobilis in Dei timore permãsit, agens gratias Deo omnibus diebus vitæ suæ.

15 Nam sicut beato Iob insultabant reges, ita isti parentes & cognati ejus irridebant vitam ejus, dicentes:

16 Vbi est spes tua, pro qua eleemosynas & sepulturas faciebas?

17 Tobias vero increpabat eos, dicens: Nolite ita loqui:

18 Quoniam filii sanctorum sumus, & viram illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam numquam mutant ab eo.

19 Anna vero uxor ejus ibat ad opus textrinum quotidie, & de labore manuum suarum victum, quem consequi poterat, deferebat.

20 Vnde factum est, ut hœdum caprarum accipiens detulisset domi,

21 Cujus cum vocem balantis vir ejus audisset, dixit: † Videte, ne forte furtivus sit, reddite eum dominis suis, quia non licet nobis aut edere ex furto aliquid, aut contingere

† *Deus.* 21.1

† *Iob.* 2.9.

22 † Ad hæc uxor ejus irata respondit, Manifeste vana facta est spes tua, & eleemosynæ tuæ modo apparuerunt.

23 Atque his & aliis hujuscemodi verbis exprobrabat ei.

CAPVT III.

Tobiæ ob uxoris convitium mori petentis oratio ad Deum, & Saræ filiæ Raguelis humilis cum triduano jejunio oratio, ob ancillæ improperium de septem ipsius maritis à dæmonio interemptis: ut iisque autem preces exaudiuntur, angelo Raphaële ad curandos misso.

1 TVnc Tobias ingemuit, & cœpit orare cum lacrymis,

2 Dicens: Iustus es Domine, & omnia judicia tua justa sunt, & omnes viæ tuæ misericordia, & veritas, & judicium.

3 Et nunc Domine memor esto mei, & ne vindictam sumas de peccatis meis, neque reminiscaris delicta mea, vel parentum meorum.

† *Deut.* 28.15.

4 † Quoniam non obedivimus præceptis tuis, ideo traditi sumus in direptionem, & captivitatem, & mortem, & in fabulam, & in improperium omnibus nationibus, in quibus dispersisti nos.

5 Et nunc Domine magna judicia tua, quia non egimus secundum præcepta tua, & non ambulavimus sinceriter coram te.

6 Et nunc Domine secundum voluntatem tuam fac mecum, & præcipe in pace recipi spiritum meum: expedit enim mihi mori magis quam vivere.

7 Eadem itaque die contigit, ut Sara filia Raguelis in Rages civitate Medorum, & ipsa audiret improperium ab una ex ancillis patris sui.

8 Quoniam tradita fuerat septem viris, & dæmonium nomine Asmodæus occiderat eos, mox ut ingressi fuissent ad eam.

9 Ergo cum pro culpa sua increparet puellam, respondit ei, dicens: Amplius ex te non videamus filium aut filiam super terram, interfectrix virorum tuorum.

10 Numquid & occidere me vis, sicut jam occidisti septem viros? Ad hanc vocem perrexit in superius cubiculum domus suæ: & tribus diebus, & tribus noctibus non manducavit, neque bibit:

11 Sed in oratione persistens, cum lacrymis deprecabatur Deum, ut ab isto improperio liberaret eam.

12 Factum est autem die tertia, dum compleret orationem, benedicens Dominum,

13 Dixit: Benedictum est nomen tuum Deus patrum nostrorum: qui cum iratus fueris, misericordiam facies, & in tempore tribulationis peccata dimittis his, qui invocant te.

14 Ad te Domine faciem meam converto, ad te oculos meos dirigo.

15 Peto Domine ut de vinculo improperii hujus absolvas me, aut certe desuper terram eripias me.

16 Tu scis Domine, quia numquam concupivi virum, & mundam servavi animam meam ab omni concupiscentia.

17 Numquam cum ludentibus miscui me: neque cum his, qui in levitate ambulant, participem me præbui

18 Virum autem cum timore tuo, non cum libidine mea consensi suscipere.

19 Et, aut ego indigna fui illis, aut illi forsitan me non fuerunt digni: quia forsitan vitio alii conservasti me.

20 Non est enim in hominis potestate consilium tuum.

21 Hoc autem pro certo habet omnis qui te colit, quod vita ejus, si in probatione fuerit, coronabitur: si autem in tribulatione fuerit, liberabitur: & si in correptione fuerit, ad misericordiam tuam venire licebit.

22 Non enim delectaris in perditionibus nostris: quia post tempestatem, tranquillum facis: & post lacrimationem & fletum, exultationem infundis.

23 Sit nomen tuum Deus Israël benedictum in secula.

24 In illo tempore exaudita sunt preces amborum in conspectu gloriæ summi Dei:

25 Et missus est angelus Domini sanctus Raphaël, ut curaret eos ambos, quorum uno tempore sunt orationes in conspectu Domini recitatæ.

CAPVT IV.

Tobias cum se brevi putaret moriturum, filio piissima salutis monita inculcat, eleemosynæ virtutem declarat, & de decem argenti talentis Gabelo mutuo datis indicat.

1 IGitur cum Tobias putaret orationem suam exaudiri ut mori potuisset, vocavit ad se Tobiam filium suum,

2 Dixit

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

2 Dixitque ei : Audi fili mi verba oris mei, & ea in corde tuo, quasi fundamentum construe.

3 Cum acceperit Deus animam meam, corpus meum sepeli: † & honorem habebis matri tuæ omnibus diebus vitæ ejus :

† Eccli. 7.29. Exod. 20.12.

4 Memor enim esse debes, quæ & quanta pericula passa sit propter te in utero suo.

5 Cum autem & ipsa compleverit tempus vitæ suæ, sepelias eam circa me.

6 Omnibus autem diebus vitæ tuæ in mente habeto Deum : & cave ne aliquando peccato consentias, & prætermittas præcepta Domini Dei nostri.

† Luca. 14.13. Prov. 3.9. Eccl. 4. 1. & 14.13.

7 † Ex substantia tua fac eleemosynam, & noli avertere faciem tuam ab ullo paupere : ita enim fiet ut nec à te avertatur facies Domini.

8 Quomodo potueris, ita esto misericors.

9 Si multum tibi fuerit, abundanter tribue : si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude.

10 Præmium enim bonum tibi thesaurizas in die necessitatis.

† Eccli. 29.15.

11 † Quoniam eleemosyna ab omni peccato & à morte liberat, & non patietur animam ire in tenebras.

12 Fiducia magna erit coram summo Deo eleemosyna, omnibus facientibus eam.

† 1. Thess. 4. 3.

13 † Attende tibi fili mi ab omni fornicatione, & præter uxorem tuam nunquam patiaris crimen scire.

14 Superbiam nunquam in tuo sensu, aut in tuo verbo, dominari permittas : † in ipsa enim initium sumpsit omnis perditio.

† Gen. 3. 5.

† Lev. 19.13. Deut. 24.14.

15 † Quicumque tibi aliquid operatus fuerit, statim ei mercedem restitue, & merces mercenarij tui apud te omnino non remaneat.

† Matt. 7.12. Luc. 6.31.

16 † Quod ab alio oderis fieri tibi, vide ne tu aliquando alteri facias.

† Luc. 14.13.

17 † Panem tuũ cum esurientib⁹ & egenis comede, & de vestimentis tuis nudos tege.

18 Panem tuum & vinum tuum super sepulturam justi constitue, & noli ex eo manducare & bibere cum peccatoribus.

19 Consilium semper à sapiente perquire.

20 Omni tempore benedic Deum : & pete ab eo, ut vias tuas dirigat, & omnia consilia tua in ipso permaneant.

21 Indico etiam tibi fili mi, dedisse me decem talenta argenti, dum adhuc infantulus esses, Gabelo, in Rages civitate Medorum, & chirographum ejus apud me habeo :

22 Et ideo perquire quo modo ad eum pervenias, & recipias ab eo supra memoratum pondus argenti, & restituas ei chirographum suum.

† Rom. 8.17.

23 Noli timere fili mi : pauperem quidem vitam gerimus, sed † multa bona habebimus, si timuerimus Deum, & recesserimus ab omni peccato, & fecerimus bene.

CAPUT V.

Tobiæ socium ac ducem itineris in Rages Medorum quærenti Raphaël Angelus ignotus occurrit, cui pater filium commitit, quibus profectis mater filii deflet absentiam.

1 TUnc respondit Tobias patri suo, & dixit : Omnia quæcumque præcepisti mihi faciam pater.

2 Quo modo autem pecuniam hanc requiram, ignoro; ille me nescit, & ego eum ignoro : quod signum dabo ei ? Sed neque viam, per quam pergatur illuc, aliquando cognovi.

3 Tunc pater suus respondit illi, & dixit : Chirographum quidem illius penes me habeo : quod dum illi ostenderis, statim restituet.

4 Sed perge nunc, & inquire tibi aliquem fidelem virum, qui eat tecum salva mercede sua : ut, dum adhuc vivo, recipiat eam.

5 Tunc egressus Tobias, invenit juvenem splendidum, stantem præcinctum, & quasi paratum ad ambulandum.

6 Et ignorans quod Angelus Dei esset, salutavit eum, & dixit : Unde te habemus bone juvenis ?

7 At ille respondit : ex filiis Israël. Et Tobias dixit ei : Nosti viam, quæ ducit in regionem Medorum ?

8 Cui respondit : Novi : & omnia itinera ejus frequenter ambulavi, & mansi apud Gabelum fratrem nostrum : qui moratur in Rages civitate Medorum, quæ posita est in monte Ecbatanis.

9 Cui Tobias ait : Sustine me obsecro, donec hæc ipsa nuntiem patri meo.

10 Tunc ingressus Tobias, indicavit, universa hæc patri suo. Super quæ admiratus pater, rogavit ut introiret ad eum.

11 Ingressus itaque salutavit eum, & dixit : gaudium tibi sit semper.

12 Et ait Tobias : quale gaudium mihi erit, qui in tenebris sedeo, & lumen cæli non video.

13 Cui ait juvenis : Forti animo esto, in proximo est ut à Deo cureris.

14 Dixit itaque illi Tobias : Nunquid poteris perducere filium meum ad Gabelum in Rages civitatem Medorum ? & cum redieris, restituam tibi mercedem tuam.

15 Et dixit ei Angelus : Ego ducam & reducam eum ad te.

16 Cui Tobias respondit : Rogo te, indica mihi, de qua domo, aut de qua tribu es tu ?

17 Cui Raphael Angelus dixit : Genus quæris mercenarii, an ipsum mercenarium, qui cum filio tuo eat ?

18 Sed ne forte solicitum te reddam, ego sum Azarias Ananiæ magni filius.

19 Et Tobias respondit : Ex magno genere es tu. Sed peto ne irascaris quod voluerim cognoscere genus tuum.

20 Dixit autem illi Angelus : Ego sanum ducam, & sanum tibi reducam filium tuum.

† 21 Respondens autem Tobias, ait : Bene ambuleris, & sit Deus in itinere vestro, & Angelus ejus comitetur vobiscum.

22 Tunc paratis omnibus, quæ erant in via portanda, fecit Tobias vale patri suo, & matri suæ, & ambulaverunt ambo simul.

† Infrà. 10.4.

23 † Cumque profecti essent, cœpit mater ejus flere, & dicere : Baculum senectutis nostræ tulisti, & transmisisti à nobis.

24 Nunquam fuisset ipsa pecunia pro qua misisti eum,

25 Sufficiebat enim nobis paupertas nostra, ut divitias computaremus hoc, quod videbamus filium nostrum.

26 Dixit

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

26 Dixitque ei Tobias : Noli flere, salvus perveniet filius noster, & salvus revertetur ad nos & oculi tui videbunt illum.

27 Credo enim quod Angelus Dei bonus comitetur ei, & benè disponat omnia, quæ circa eum geruntur, ita ut cum gaudio revertatur ad nos.

28 Ad hanc vocem cessavit mater ejus flere, & tacuit.

CAPVT VI.

Angeli hortatu Tobias invadentem piscem apprehendit & exenteras cor ejus, fel, & jecur ad medicamenta reservans : & ad Raguelem diversans ut jussu Angeli petat in uxorem illius filiam Saram, cujus septem viros occiderat dæmonium, discens ab Angelo quo fine suscipiendum ac servandum sit conjugium.

1 PRofectus est autem Tobias, & canis secutus est eum, & mansit prima mansione juxta fluvium Tigris.

2 Et exivit ut lavaret pedes suos, & ecce piscis immanis exivit ad devorandum eum.

3 Quem expavescens Tobias clamavit voce magna, dicens : Domine, invadit me.

4 Et dixit Angelus : Apprehende branchiam ejus, & trahe eum ad te. Quod cum fecisset, attraxit eum in siccum, & palpitare cœpit ante pedes ejus.

5 Tunc dixit ei Angelus : Exentera hunc piscem, & cor ejus, & fel, & jecur repone tibi : sunt enim hæc necessaria ad medicamenta utiliter.

6 Quod cum feciſſet, assavit carnes ejus, & secum tulerunt in via : cætera salierunt, quæ sufficerent eis, quousque pervenirent in Rages civitatem Medorum.

7 Tunc interrogavit Tobias Angelum, & dixit ei : Obsecro te Azaria frater, ut dicas mihi, quod remedium habebunt ista, quæ de pisce servare jussisti?

8 Et respondens Angelus, dixit ei ; Cordis ejus particulam si super carbones ponas, fumus ejus extricat omne genus dæmoniorum sive à viro, sive à muliere, ita ut ultra non accedat ad eos.

9 Et fel valet ad ungendos oculos, in quibus fuerit albugo, & sanabuntur.

10 Et dixit ei Tobias : Vbi vis ut maneamus ?

11 Respondensque Angelus ait : Est hic Raguel nomine, vir propinquus de tribu tua, & hic habet filiam nomine Saram, sed neque masculum, neque feminam ullam habet aliam præter eam.

†Num. 27. 8. & 36. 8. 12 † Tibi debetur omnis substantia ejus & oportet eam te accipere conjugem,

13 Pete ergo eam à patre ejus, & dabit tibi eam in uxorem.

14 Tunc respondit Tobias, & dixit : Audio quia tradita est septem viris, & mortui sunt : sed & hoc audivi, quia dæmonium occidit illos.

15 Timeo ergo, ne forte & mihi hæc eveniant : & cum sim unicus parentibus meis, deponam senectutem illorum cum tristitia ad inferos.

16 Tunc Angelus Raphael dixit ei : Audi me, & ostendam tibi qui sunt, quibus prævalere potest dæmonium.

17 Hi namque, qui conjugium ita suscipiunt, ut Deum à se & à sua mente excludant, & suæ libidini ita vacent, sicut equus & mulus, quibus non est intellectus : habet potestatem dæmonium super eos.

18 Tu autem cum acceperis eam, ingressus cubiculum, per tres dies continens esto ab ea, & nihil aliud, nisi orationibus vacabis cum ea.

19 Ipsa autem nocte, incenso jecore piscis, fugabitur dæmonium.

20 Secunda vero nocte, in copulatione sanctorum patriarcharum admitteris.

21 Tertia autem nocte benedictionem consequeris, ut filii ex vobis procreentur incolumes.

22 Transacta autem tertia nocte, accipies virginem cum timore Domini, amore filiorum magis quam libidine ductus, ut in semine Abrahæ benedictionem in filiis consequaris.

CAPVT VII.

Raguel petisam à Tobia Saram filiam in uxorem tradidit consilio Raphaëlis, & scriptis conjugii tabulis, nuptiæ celebrantur,

1 INgressi sunt autem ad Raguelem, & suscepit eos Raguel cum gaudio.

2 Intuensque Tobiam Raguel, dixit Annæ uxori suæ : Quam similis est juvenis iste consobrino meo :

3 Et cum hæc dixisset, ait : Vnde estis juvenes fratres nostri ? At illi dixerunt : Ex tribu Nephtali sumus, ex captivitate Ninive.

4 Dixitque illis Raguel : Nostis Tobiam fratrem meum ? Qui dixerunt : Novimus.

5 Cumque multa bona loqueretur de eo, dixit Angelus ad Raguelem : Tobias, de quo interrogas, pater istius est.

6 Et misit se Raguel, & cum lacrymis osculatus est eum, & plorans supra collum ejus,

7 Dixit : Benedictio sit tibi fili mi, quia boni & optimi viri filius es.

8 Et Anna uxor ejus, & Sara ipsorum filia lacrymatæ sunt.

9 Postquam autem locuti sunt, præcepit Raguel occidi arietem, & parari convivium. Cumque hortaretur eos discumbere ad prandium,

10 Tobias dixit : Hic ego hodie non manducabo neque bibam, nisi prius petitionem meam confirmes, & promittas mihi dare Saram filiam tuam.

11 Quo audito verbo Raguel, expavit, sciens quid evenerit illis septem viris, qui ingressi sunt ad eam : & timere cœpit ne forte & huic similiter contingeret : & cum nutaret, & non daret petenti ullum responsum,

12 Dixit ei Angelus : Noli timere dare eam isti, quoniam huic timenti Deum debetur conjux filia tua : propterea alius non potuit habere illam.

13 Tunc dixit Raguel : Non dubito quod Deus preces & lacrymas meas in conspectu suo admiserit.

14 Et credo quoniam ideo fecit vos venire ad me, ut ista coniungeretur cognationi suæ † secundum legem Moysi ; & nunc †Num. 36. 6. noli

noli dubium gerere quod tibi eam tradam,
15 Et apprehendens dexteram filiæ suæ, dexteræ Tobiæ tradidit dicens, Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Iacob vobiscum sit, & ipse conjungat vos, impleatque benedictionem suam in vobis.
16 Et accepta charta, fecerunt conscriptionem conjugii.
17 Et post hæc epulati sunt, benedicentes Deum.
18 Vocavitque Raguel ad se Annam uxorem suam, & præcepit ei ut præpararet alterum cubiculum.
19 Et introduxit illuc Saram filiam suam, & lacrymata est.
20 Dixitque ei: Forti animo esto filia mea: Dominus cœli det tibi gaudium pro tædio quod perpessa es.

CAPVT VIII.

Tobias thalamum ingressus, partem jecoris piscis assat; & dæmonio à Raphaële ligato, Tobias & Sara simul orantes noctem transigunt incolumes: quapropter repleto quod paratum erat sepulchro, actisque Deo gratiis à Sara parentibus, lætum apparatur convivium, & pro dote medietas bonorum assignatur, cedente & reliqua medietate post parentum obitum.

1 POstquam vero cœnaverunt, introduxerunt juvenem ad eam.
2 Recordatus itaque Tobias sermonum Angeli, protulit de cassidili suo partem jecoris, posuitque eam super carbones vivos.
3 Tunc Raphaël Angelus apprehendit dæmonium, & religavit illud in deserto superioris Ægypti.
4 Tunc hortatus est virginem Tobias, dixitque ei: Sara, exurge, & deprecemur Deum hodie, & cras, & secundum cras: quia his tribus noctibus Deo jungimur: tertia autem transacta nocte, in nostro erimus conjugio.
5 Filii quippe sanctorum sumus, & non possumus ita conjungi, sicut gentes quæ ignorant Deum.
6 Surgentes autem pariter, instanter orabant ambo simul, ut sanitas daretur eis.
7 Dixitque Tobias: Domine Deus patrum nostrorum, benedicant te cæli & terræ, mareque & fontes, & flumina, & omnes creaturæ tuæ, quæ in eis sunt.
† Gen. 2. 7. 8 † Tu fecisti Adam de limo terræ, dedistique ei adjutorium Evam.
9 Et nunc Domine tu scis, quia non luxuriæ causa accipio sororem meam conjugem, sed sola posteritatis dilectione, in qua benedicatur nomen tuum in sæcula sæculorũ.
10 Dixit quoque Sara: Miserere nobis Domine, miserere nobis, & consenescamus ambo pariter sani.
11 Et factum est circa pullorum cantum, accersiri jussit Raguel servos suos, & abierunt cum eo pariter ut foderent sepulchrũ.
12 Dicebat enim: Ne forte simili modo evenerit ei, quo & cæteris illis septem viris, qui sunt ingressi ad eam.
13 Cumque parassent fossam, reversus Raguel ad uxorem suam, dixit ei:
14 Mitte unam ex ancillis tuis, & videat si mortuus est, ut sepeliam eum antequam illucescat dies.
15 At illa misit unam ex ancillis suis. Quæ ingressa cubiculum, reperit eos salvos & incolumes, secum pariter dormientes.
16 Et reversa, nuntiavit bonum nuntium: & benedixerunt Dominum, Raguel videlicet & Anna uxor ejus,
17 Et dixerunt: Benedicimus te Domine Deus Israel, quia non contigit quemadmodum putabamus.
18 Fecisti enim nobiscum misericordiam tuam, & exclusisti à nobis inimicum persequentem nos
19 Misertus es autem duobus unicis. Fac eos Domine plenius benedicere te: & sacrificium tibi laudis tuæ, & suæ sanitatis offerre, ut cognoscat universitas gentium, quia tu es Deus solus in universa terra.
20 Statimque præcepit servis suis Raguel, ut replerent fossam, quam fecerant, priusquam eluceseeret.
21 Vxori autem suæ dixit ut instrueret convivium, & præpararet omnia, quæ in cibos erant iter agentibus necessaria.
22 Duas quoque pingues vaccas, & quatuor arietes occidi fecit, & parari epulas omnibus vicinis suis, cunctisque amicis.
23 Et adjuravit Raguel Tobiam, ut duas hebdomadas moraretur apud se.
24 De omnibus autem, quæ possidebat Raguel, dimidiam partem dedit Tobiæ, & fecit scripturam, ut pars dimidia, quæ supererat post obitum eorum, Tobiæ domino deveniret.

CAPVT IX.

Raphael Tobiæ rogatu ad Gabelum pergit; quem recepta pecunia ad Tobiæ nuptias adducit; ille autem Tobiæ ac Saræ benedicit.

1 TVnc vocavit Tobias Angelum ad se, quem quidem hominem existimabat, dixitque ei: Azaria frater, peto ut auscultes verba meas.
2 Si meipsum tradam tibi servum, non ero condignus providentiæ tuæ.
3 Tamen obsecro te, ut assumas tibi animalia sive servitia, & vadas ad Gabelum in Rages civitatem Medorum: reddasque ei chirographum suum, & recipias ab eo pecuniam, & roges eum venire ad nuptias meas.
4 Scis enim ipse quoniam numerat pater meus dies: & si tardavero una die plus, contristatur anima ejus.
5 Et certè vides quomodo adjuravit me Raguel, cujus adjuramentum spernere non possum.
6 Tunc Raphaël assumens quatuor ex servis Raguelis, & duos camelos, in Rages civitatem Medorum perrexit: & inveniens Gabelum, reddidit ei chirographum suum, & recepit ab eo omnem pecuniam.
7 Indicavitque ei de Tobia filio Tobiæ, omnia quæ gesta sunt: fecitque eum secum venire ad nuptias.
8 Cumque ingressus esset domum Raguelis, invenit Tobiam discumbentem: & exiliens, osculati sunt se invicem: & flevit Gabelus, benedixitque Deum,
9 Et dixit: Benedicat te Deus Israel, quia filius es optimi viri, & justi, & timentis Deum, & eleemosynas facientis:

10 Et

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

10 Et dicatur benedictio super uxorem tuam, & super parentes vestros,

11 Et videatis filios vestros, & filios filiorum vestrorum, usque in tertiam & quartam generationem: & sit semen vestrum benedictum à Deo Israel, qui regnat in sæcula sæculorum.

12 Cumque omnes dixissent, Amen, accesserunt ad convivium: sed & cum timore Domini nuptiarum convivium exercebant.

CAPVT X.

Parentes Tobiæ longam ejus moram anxiè quærunt; ille autem ægrè obtinet, ut à Raguele dimittatur, accepta dote & uxore: porro Raguel illis bene precando, admonet filiam de officio matrisfamilias.

1 CVm vero moras faceret Tobias, causa nuptiarum, solicitus erat pater ejus Tobias, dicens: Putas quare moratur filius meus, aut quare detentus est ibi?

2 Putasne Gabelus mortuus est, & nemo reddet illi pecuniam?

3 Cœpit autem contristari nimis ipse, & Anna uxor ejus cum eo: & cœperunt ambo simul flere: eo quod die statuto minimè revertteretur filius eorum ad eos.

4 Flebat igitur mater ejus irremediabilibus lacrymis, atque dicebat: Heu, heu me fili mi, ut quid te misimus peregrinari, lumen oculorum nostrorum, baculum senectutis nostræ, solatium vitæ nostræ, spem posteritatis nostræ?

5 Omnia simul in te uno habentes, te non debuimus dimittere à nobis.

6 Cui dicebat Tobias: Tace, & noli turbari, sanus est filius noster: satis fidelis est vir ille, cum quo misimus eum.

7 Illa autem nullo modo consolari poterat, sed quotidie exiliens circumspiciebat, & circuibat vias omnes, per quas spes remeandi videbatur, ut procul videret eum, si fieri posset, venientem.

8 At vero Raguel dicebat ad generum suum: Mane hic, & ego mittam nuntium salutis de te ad Tobiam patrem tuum.

9 Cui Tobias ait: Ego novi, quia pater meus & mater mea modo dies computant, & cruciatur spiritus eorum in ipsis.

10 Cumque verbis multis rogaret Raguel Tobiam, & ille eum nulla ratione vellet audire, tradidit ei Saram, & dimidiam partem omnis substantiæ suæ in pueris, in puellis, in pecudibus, in camelis, & in vaccis, & in pecunia multa: & salvum atque gaudentem dimisit eum à se,

11 Dicens: Angelus Domini sanctus sit in itinere vestro, perducatque vos incolumes, & inveniatis omnia rectè circa parentes vestros, & videant oculi mei filios vestros priusquam moriar.

12 Et apprehendentes parentes filiam suam, osculati sunt eam, & dimiserunt ire:

13 Monentes eam honorare socros, diligere maritum, regere familiam, gubernare domum, & se ipsam irreprehensibilem exhibere.

CAPVT XI.

Relictis in itinere Sara reliquaque familia; Tobias & Raphael præcedentes, lætè à parentibus Tobiæ excipiuntur: filio patris oculos felle jecoris liniente, ille visum recipit; quapropter actis Deo gratiis, post adventum Saræ ac familiæ septem diebus læti epulantur.

1 CVmque reverterentur, pervenerunt ad Charan, quæ est in medio itinere contra Niniven, undecimo die.

2 Dixitque Angelus: Tobia frater, scis quemadmodum reliquisti patrem tuum.

3 Si placet itaque tibi, præcedamus, & lento gradu sequantur iter nostrum familiæ, simul cum conjuge tua, & cum animalibus.

4 Cumque hoc placuisset ut irent, dixit Raphaël ad Tobiam: Tolle tecum ex felle piscis: erit enim necessarium. Tulit itaque Tobias ex felle illo, & abierunt.

5 Anna autem sedebat secus viam, quotidie in supercilio montis, unde respicere poterat de longinquo.

6 Et dum ex eodem loco specularetur adventum ejus, vidit à longè, & illico agnovit venientem filium suum: currensque nuntiavit viro suo, dicens: Ecce venit filius tuus.

7 Dixitque Raphael ad Tobiam: At ubi introieris domum tuam, statim adora Dominum Deum tuum: & gratias agens ei, accede ad patrem tuum, & osculare eum.

8 Statimque lini super oculos ejus ex felle isto piscis, quod portas tecum, scias enim quoniam mox aperientur oculi ejus, & videbit pater tuus lumen cæli, & in aspectu tuo gaudebit.

9 Tunc præcucurrit canis, qui simul fuerat in via: & quasi nuncius adveniens blandimento suæ caudæ gaudebat.

10 Et consurgens cæcus pater ejus, cœpit offendens pedibus currere: & data manu puero, occurrit obviam filio suo.

11 Et suscipiens osculatus est eum cũ uxore sua, & cœperunt ambo flere præ gaudio.

12 Cumque adorassent Deum, & gratias egissent, consederunt.

13 Tunc sumens Tobias de felle piscis, linivit oculos patris sui.

14 Et sustinuit quasi dimidiam fere horam: & cœpit albugo ex oculis ejus, quasi membrana ovi, egredi.

15 Quam apprehendens Tobias traxit ab oculis ejus, statimque visum recepit.

16 Et glorificabant Deum, ipse videlicet, & uxor ejus, & omnes qui sciebant eum.

17 Dicebatque Tobias: Benedico te Domine Deus Israel, quia tu castigasti me, & tu salvasti me: & ecce ego video Tobiam filium meum.

18 Ingressa est etiam post septem dies Sara uxor filii ejus, & omnis familia sana, & pecora, & cameli, & pecunia multa uxoris: sed & illa pecunia, quam receperat à Gabelo:

19 Et narravit parentibus suis omnia beneficia Dei, quæ fecisset circa eum per hominem qui eum duxerat.

20 Venerunrque Achior & Nabath consobrini Tobiæ, gaudentes ad Tobiam, & congratulantes ei de omnibus bonis, quæ circa illum ostenderat Deus.

21 Et per septem dies epulantes, omne cum gaudio magno gavisi sunt.

CAPVT

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

CAPVT XII.

Tobias, cum filio de mercede Raphaelis consultans, auditisque quæ sibi ac filio præstiterat beneficiis, medietatem offert omnium quæ attulerant: ut ille se Dei Angelum declarat, & post revelata alia mysteria in cœlum sublevatur; quo facto, illi in terram proni ruentes Deum benedicunt.

1 TVnc vocavit ad se Tobias filium suum, dixitque ei: Quid possumus dare viro isti sancto, qui venit tecum?

2 Respondens Tobias, dixit patri suo: Pater, quam mercedem dabimus ei? aut quid dignum poterit esse beneficiis ejus?

3 Me duxit & reduxit sanum, pecuniam à Gabelo ipse recepit, uxorem ipse me habere fecit, & dæmonium ab ea ipse compescuit: gaudium parentibus ejus fecit, meipsum à devoratione piscis eripuit, te quoque videre fecit lumen cæli, & bonis omnibus per eum repleti sumus. Quid illi ad hæc poterimus dignum dare?

4 Sed peto te pater mi, ut roges eum, si forte dignabitur medietatem de omnibus, quæ allata sunt, sibi assumere.

5 Et vocantes eum, pater scilicet & filius, tulerunt eum in partem: & rogare cœperunt, ut dignaretur dimidiam partem omnium, quæ attulerant, acceptam habere.

6 Tunc dixit eis occultè: Benedicite Deum cæli, & coram omnibus viventibus confitemini ei, quia fecit vobiscum misericordiam suam.

7 Etenim sacramentum regis abscondere bonum est: opera autem Dei revelare & confiteri honorificum est.

8 Bona est oratio cum jejunio, & eleemosyna magis quam thesauros auri recondere:

9 Quoniam eleemosyna à morte liberat, & ipsa est, quæ purgat peccata, & facit invenire misericordiam & vitam æternam.

10 Qui autem faciunt peccatum, & iniquitatem, hostes sunt animæ suæ.

11 Manifesto ergo vobis veritatem, & non abscondam à vobis occultum sermonem.

12 Quando orabas cum lacrymis, & sepeliebas mortuos, & derelinquebas prandium tuum, & mortuos abscondebas per diem in domo tua, & nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuam Domino.

13 Et quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentatio probaret te.

14 Et nunc misit me Dominus ut curarem te, & Saram uxorem filii tui à dæmonio liberarem.

15 Ego enim sum Raphaël Angelus, unus ex septem, qui astamus ante Dominum.

16 Cumque hæc audissent, turbati sunt, & trementes ceciderunt super terram in faciem suam.

17 Dixitque eis Angelus: Pax vobis, nolite timere.

18 Etenim cum essem vobiscum, per voluntatem Dei eram: ipsum benedicite, & cantate illi.

19 Videbar quidem vobiscum manducare, & bibere: sed ego cibo invisibili, & potu, qui ab hominibus videri non potest, utor.

20 Tempus est ergo ut revertar ad eum, qui me misit: vos autem benedicite Deum, & narrate omnia mirabilia ejus.

21 Et cum hæc dixisset, ab aspectu eorum ablatus est, & ultra eum videre non potuerunt.

22 Tunc prostrati per horas tres in faciem benedixerunt Deum: & exurgentes narraverunt omnia mirabilia ejus.

CAPVT XIII.

Tobias senior benedicit ac gratias agit Domino, & universos ad idipsum hortatur: prophetat quoque de restitutione & magna felicitate futura Ierusalem.

1 APeriens autem Tobias senior os suum, benedixit Dominum, & dixit: Magnus es Domine in æternum, & in omnia secula regnum tuum:

2 † Quoniam tu flagellas & salvas: deducis ad inferos, & reducis: & non est qui effugiat manum tuam. † *Deut. 32. 39. 1. Reg. 2. 6. Sap. 16. 13.*

3 Confitemini Domino filii Israel, & in conspectu gentium laudate eum.

4 Quoniam ideo dispersit vos inter gentes, quæ ignorant eum, ut vos enarretis mirabilia ejus, & faciatis scire eos, quia non est alius Deus omnipotens præter eum.

5 Ipse castigavit nos propter iniquitates nostras: & ipse salvabit nos propter misericordiam suam.

6 Aspicite ergo quæ fecit nobiscum, & cum timore & tremore confitemini illi: regemque sæculorum exaltate in operibus vestris.

7 Ego autem in terra captivitatis meæ confitebor illi: quoniam ostendit majestatem suam in gentem peccatricem.

8 Convertimini itaque peccatores, & facite justitiam coram Deo, credentes quod faciat vobiscum misericordiam suam.

9 Ego autem, & anima mea, in eo lætabimur.

10 Benedicite Dominum omnes electi ejus: agite dies lætitiæ, confitemini illi.

11 Ierusalem civitas Dei, castigavit te Dominus in operibus manuum tuarum.

12 Confitere Domino in bonis tuis, & benedic Deum sæculorum, ut reædificet in te tabernaculum suum, & revocet ad te omnes captivos, & gaudeas in omnia sæcula sæculorum

13 Luce splendida fulgebis, & omnes fines terræ adorabunt te.

14 † Nationes ex longinquo ad te venient: & munera deferentes, adorabunt in te Dominum, & terram tuam in sanctificationem habebunt. † *Isaiæ 60. 5.*

15 Nomen enim magnum invocabunt in te.

16 Maledicti erunt qui contempserint te: & condemnati erunt omnes qui blasphemaverint te: benedictique erunt qui ædificaverint te.

17 Tu autem lætaberis in filiis tuis, quoniam omnes benedicentur, & congregabuntur ad Dominum.

18 Beati omnes qui diligunt te, & qui gaudent super pace tua.

19 Anima mea benedic Dominum, quoniam liberavit Ierusalem civitatem suam à cunctis tribulationibus ejus, Dominus Deus noster.

20 Beatus ero, si fuerint reliquiæ seminis mei ad videndam claritatem Ierusalem.

21 † Portæ

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

21 † Portæ Ierusalem ex sapphiro & smaragdo ædificabuntur : & ex lapide pretioso omnis circuitus murorum ejus.

†. Apoc. 21. 19.

22 Ex lapide candido & mundo omnes plateæ ejus sternentur : & per vicos ejus alleluia canetur.

23 Benedictus Dominus, qui exaltavit eam, & sit regnum ejus in secula seculorum super eam. Amen.

CAPVT XIV.

Tobias senior moriturus, completis 102. ætatis suæ annis, filium ac nepotes ad pietatem hortatur : utque sepultis parentibus è Ninive migrent, quam eversendam dicit, & Ierusalem instaurandam, quod filius observans, tandem ad soceros revertitur, ibique completis 99. annis, moritur.

1 ET consummati sunt sermones Tobiæ. Et postquam illuminatus est Tobias, vixit annis quadraginta duobus, & vidit filios nepotum suorum.

2 Completis itaque annis centum duobus, sepultus est honorifice in Ninive.

3 Quinquaginta namque & sex annorum lumen oculorum amisit, sexagenarius vero recepit.

4 Reliquum vero vitæ suæ in gaudio fuit, & cum bono profectu timoris Dei perrexit in pace.

5 In hora autem mortis suæ vocavit ad se Tobiam filium suum, & septem juvenes filios ejus nepotes suos, dixitque eis :

6 Prope erit interitus Ninive : non enim excidit verbum Domini : † fratres nostri, qui dispersi sunt à terra Israel, revertentur ad eam.

†. 1. Esdr. 3. 8.

7 Omnis autem deserta terra ejus replebitur, & domus Dei, quæ in ea incensa est, iterum reædificabitur : ibique revertentur omnes timentes Deum,

8 Et relinquent gentes idola sua, & venient in Ierusalem, & inhabitabunt in ea.

9 Et gaudebunt in ea omnes reges terræ adorantes regem Israel.

10 Audite ergo filii mei patrem vestrum : servite Domino in veritate, & inquirite ut faciatis quæ placita sunt illi :

11 Et filiis vestris mandate ut faciant justitias & eleemosynas, ut sint memores Dei, & benedicant eum in omni tempore in veritate, & in tota virtute sua.

12 Nunc ergo filii audite me, & nolite manere hîc : sed quacumque die sepelieritis matrem vestram circa me in uno sepulchro, ex eo dirigite gressus vestros ut exeatis hinc :

13 Video enim quia iniquitas ejus finem dabit ei.

14 Factum est autem post obitum matris suæ, Tobias abscessit ex Ninive cum uxore sua, & filiis, & filiorum filiis, & reversus est ad soceros suos,

15 Invenitque eos incolumes in senectute bona : & curam eorum gessit, & ipse clausit oculos eorum : & omnem hereditatem domus Raguelis ipse percepit : viditque quintam generationem, filios filiorum suorum.

16 Et completis annis nonagintanovem in timore Domini, cum gaudio sepelierunt eum.

17 Omnis autem cognatio ejus, & omnis generatio ejus, in bona vita, & in sancta conversatione permansit, ita ut accepti essent tam Deo, quam hominibus, & cunctis habitantibus in terra.

LIBER IVDITH.

CAPVT PRIMVM.

Arphaxad construit urbem Ecbatanis, at verò Nabuchodonosor victo rege Medorum, cunctis regnis imperare cupiens, nuntios ad ea misit ; quibus absque honore remissis, indignatus juravit se id ulturum.

1 ARphaxad itaque, rex Medorũ, subjugaverat multas gentes imperio suo, & ipse ædificavit civitatem potentissimam, quam appellavit Ecbatanis,

2 Ex lapidibus quadratis & sectis : fecit muros ejus in latitudinem cubitorum septuaginta, & in altitudinem cubitorum triginta, turres vero ejus posuit in altitudinem cubitorum centum.

3 Per quadrum vero earum, latus utrumque vicenorum pedum spatio tendebatur, posuitque portas ejus in altitudinem turriũ.

4 Et gloriabatur quasi potens in potentia exercitus sui, & in gloria quadrigarum suarum.

5 Anno igitur duodecimo regni sui : Nabuchodonosor rex Assyriorum, qui regnabat in Ninive civitate magna, pugnavit contra Arphaxad, & obtinuit eum.

6 In campo magno, qui appellatur Ragau, circa Euphraten, & Tigrin, & Iadasson, in campo Erioch regis Elicorum.

7 Tunc exaltatum est regnum Nabuchodonosor, & cor ejus elevatum est : & misit ad omnes, qui habitabant in Cilicia, & Damasco, & Libano,

8 Et ad gentes quæ sunt in Carmelo, & Cedar, & inhabitantes Galilæam in campo magno Esdrelon,

9 Et ad omnes qui erant in Samaria, & trans flumen Iordanem usque ad Ierusalem, & omnem terram Iesse, quo usque perveniatur ad terminos Æthiopiæ.

10 Ad hos omnes misit nuntios Nabuchodonosor rex Assyriorum :

11 Qui omnes uno animo contradixerunt, & remiserunt eos vacuos, & sine honore abjecerunt.

12 Tunc indignatus Nabuchodonosor rex adversus omnem terram illam, juravit per thronum & regnum suum, quòd defenderet se de omnibus regionibus his.

CAPVT II.

Holofernes à Nabuchodonosor mittitur, omnia regna & populos vastaturus : describitur potentia exercitus ipsius multisque locis per ipsum expugnatis, vehemens timor universos invasit.

1 ANno tertiodecimo Nabuchodonosor regis, vigesima & secunda die mensis primi, factum est verbum in domo Nabuchodonosor regis Assyriorum, ut defenderet se.

2 Vocavitque omnes majores natu, officiosque duces, & bellatores suos, & habuit cum eis mysterium consilii sui.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

3 Dixitque cogitationem suam in eo esse, ut omnem terram suo subjugaret imperio.
4 Quod dictum cum placuisset omnibus, vocavit Nabuchodonosor rex Holofernem principem militiæ suæ,
5 Et dixit ei: Egredere adversus omne regnum occidentis, & contra eos præcipuè, qui contempserunt imperium meum.
6 Non parcet oculus tuus ulli regno, omnemque urbem munitam subjugabis mihi.
7 Tunc Holofernes vocavit duces, & magistratus virtutis Assyriorum: dinumeravit viros in expeditionem, sicut præcepit ei rex, centum viginti millia peditum pugnatorum, & equitum sagittariorum duodecim millia.
8 Omnemque expeditionem suam fecit præire in multitudine innumerabilium camelorum, cum his quæ exercitibus sufficerent copiosè, boum quoque armenta, gregesque ovium, quorum non erat numerus.
9 Frumentum ex omni Syria in transitu suo parari constituit.
10 Aurum vero, & argentum, de domo regis assumpsit multum nimis.
11 Et profectus est ipse, & omnis exercitus, cum quadrigis, & equitibus, & sagittariis, qui cooperuerunt faciem terræ, sicut locustæ.
12 Cumque pertransisset fines Assyriorum: venit ad magnos montes Ange, qui sunt à sinistro Ciliciæ, ascenditque omnia castella eorum, & obtinuit omnem munitionem.
13 Effregit autem civitatem opinatissimã Melothi, prædavitque omnes filios Tharsis, & filios Ismaël, qui erant contra faciem deserti, & ad austrum terræ Cellon,
14 Et transivit Euphraten, & venit in Mesopotamiam: & fregit omnes civitates excelsas quæ erant ibi, à torrente Mambre usque quo perveniatur ad mare:
15 Et occupavit terminos ejus à Cilicia usque ad fines Japheth, qui sunt ad austrum,
16 Abduxitque omnes filios Madian, & prædavit omnem locupletationem eorum, omnesq; resistẽtes sibi occidit in ore gladii.
17 Et post hæc descendit in campos Damasci in diebus messis, & succendit omnia sata, omnesq; arbores & vineas fecit incidi:
18 Et cecidit timor illius super omnes inhabitantes terram.

CAPVT III.

Holoferni se ultro dedunt tantis copiis territi universarum urbium ac provinciarum principes, ex quibus auxiliares ipse sibi assumit, & tamen ipsorum civitates ac deos destruit, quo solus Nabuchodonosor Deus habeatur.

1 TVnc miserunt legatos suos, universarum urbium ac provinciarum reges ac principes, Syriæ scilicet Mesopotamiæ, & Syriæ Sobal, & Libyæ, atque Ciliciæ, qui venientes ad Holofernem, dixerunt:
2 Desinat indignatio tua circa nos: Melius est enim ut viventes serviamus Nabuchodonosor regi magno, & subditi simus tibi, quam morientes cum interitu nostro, ipsi servitutis nostræ damna patiamur.
3 Omnis civitas nostra, omnisque possessio, omnes montes, & colles, & campi, & armenta boum, gregesque ovium, & caprarum, equorumque & camelorum, & universæ facultates nostræ, atque familiæ, in conspectu tuo sunt:
4 Sint omnia nostra sub lege tua.
5 Nos, & filii nostri, servi tui sumus,
6 Veni nobis pacificus dominus, & utere servitio nostro, sicut placuerit tibi.
7 Tunc descendit de montibus cum equitibus in virtute magna, & obtinuit omnem civitatem, & omnem inhabitantem terram.
8 De universis autem urbibus assumpsit sibi auxiliarios viros fortes, & electos ad bellum.
9 Tantusque metus provinciis incubuit, ut universarum urbium habitatores principes, & honorati simul cum populis, exirent obviam venienti,
10 Excipientes eum cum coronis, & lampadib⁹, ducẽtes choros in tympanis, & tibiis.
11 Necista tamen facientes, ferocitatem ejus pectoris mitigare potuerunt:
12 Nam & civitates eorum destruxit, & lucos eorum excidit.
13 Præceperat enim illi Nabuchodonosor rex, ut omnes deos terræ exterminaret, videlicet ut ipse solus diceretur Deus ab his nationibus, quæ potuissent Holofernis potentiâ subjugari,
14 Pertransiens autem Syriam Sobal, & omnem Apamiam, omnemque Mesopotamiam, venit ad Idumeos in terram Gabaa,
15 Accepitque civitates eorum, & sedit ibi per triginta dies, in quibus diebus adunari præcepit universum exercitum virtutis suæ.

CAPVT IV.

Filii Israel vehementer Holofernem metuentes, hortatu Eliachim sacerdotis sese muniunt humanæ industriæ, & jejuniis ac oratione humiliant & affligunt, auxiliumque à Domino implorant.

1 TVnc audientes hæc filii Israël, qui habitabant in terra Juda, timuerunt valde à facie ejus.
2 Terror & horror invasit sensus eorum: ne hoc faceret Jerusalem & templo Domini, quod fecerat cæteris civitatibus & templis earum.
3 Et miserunt in omnem Samariam per circuitum usque Jericho, & præoccupaverunt omnes vertices montium:
4 Et muris circumdederunt vicos suos, & congregaverunt frumenta in præparationem pugnæ.
5 Sacerdos etiam Eliachim, scripsit ad universos qui erant contra Esdrelon, quæ est contra faciem campi magni, juxta Dothain, & universos, per quos viæ transitus esse poterat.
6 Vt obtinerẽ ascẽsus mõtiũ, per quos via esse poterat ad Jerusalem, & illic custodirẽt ubi angustum iter esse poterat inter mõtes.
7 Et fecerunt filii Israël secundum quod constituerat eis sacerdos Domini Eliachim.
8 Et clamavit omnis populus ad Dominum instantiâ magnâ, & humiliaverunt animas suas in jejuniis, & orationibus, ipsi & mulieres eorum.
9 Et induerunt se sacerdotes ciliciis, & infantes prostraverunt contra faciem templi

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

templi Domini, & altare Domini operuerunt cilicio :

10 Et clamaverunt ad Dominum Deum Israël unanimiter, ne darentur in prædam infantes eorum, & uxores eorum in divisionem, & civitates eorum in exterminium, & sancta eorum in pollutionem, & essent opprobrium gentibus.

11 Tunc Eliachim, sacerdos Domini magnus, circuivit omnem Israël, allocutusque est eos,

12 Dicens, Scitote quoniam exaudiet Dominus preces vestras, si manentes permanseritis in jejuniis, & orationibus in conspectu Domini.

† Exod. 17.12. 13 † Memores estote Moysi servi Domini, qui Amalec confidentem in virtute sua, & in potentia sua, & in exercitu suo, & in clypeis suis, & in curribus suis, & in equitibus suis non ferro pugnando, sed precibus sanctis orando dejecit :

14 Sic erunt universi hostes Israël : si perseveraveritis in hoc opere, quod cœpistis.

15 Ad hanc igitur exhortationem ejus deprecantes Dominum, permanebant in conspectu Domini,

16 Ita ut etiam, hi qui offerebant Domino holocausta, præcincti cilicis offerrent sacrificia Domino, & erat cinis super capita eorum.

17 Et ex eo toto corde suo omnes orabant Deum, ut visitaret populum suum Israël.

CAPVT V.

Rogatus ab Holoferne Achior dux Ammonitarum de genere Israëlitarum, enarrat Dei mirabilia circa populum Israëlitarum, monetque ne temere contra illos pugnet : quibus auditis indignantur ipsi Achior principes Holofernis.

1 NVntiatumque est Holoferni principi militiæ Assyriorum, quod filii Israël præparassent se ad resistendum, ac montium itinera conclusissent,

2 Et furore nimio exarsit in iracundia magna, vocavitque omnes principes, Moab & duces Ammon.

3 Et dixit eis : Dicite mihi quis sit populus iste, qui montana obsidet : aut quæ, & quales, & quantæ sint civitates eorum : quæ etiam sit virtus eorum, aut quæ sit multitudo eorum : vel quis rex militiæ illorum :

4 Et quare præ omnibus, qui habitant in oriente, isti contempserunt nos, & non exierunt obviam nobis, ut susciperent nos cum pace?

5 Tunc Achior dux omnium filiorum Ammon respondens, ait : Si digneris audire domine mi, dicam veritatem in conspectu tuo, de populo isto, qui in montanis habitat, & non egredietur verbum falsum ex ore meo.

6 Populus iste ex progenie Chaldæorum est.

† Gen. 11,31. 7 † Hic primum in Mesopotamia habitavit, quoniam noluerunt sequi deos patrum suorum, qui erant in terra Chaldæorum.

8 Deserentes itaque cerimonias patrum suorum, quæ in multitudine deorum erant,

† Gen. 12.1. 9 Unum Deum cœli coluerunt, † qui & præcepit eis ut exirent inde, & habitarent in Charan. Cumq; operuissent omnem terram fames, † descenderunt in Ægyptum, illicque perquadringentos annos sic multiplicati sunt : ut dinumerari eorum non posset exercitus. † Gen. 46.6.

10 Cumque gravaret eos rex Ægypti, atque in ædificationibus urbium suarum in luto & latere subjugasset eos, clamaverunt ad Dominum suum, & percussit totam terram Ægypti plagis variis.

11 † Cumque ejecissent eos Ægyptii à se, & cessasset plaga ab eis, & iterum eos vellent capere, & ad suum servitium revocare, † Exod. 12.33.

12 Fugientibus his Deus cœli maré aperuit ita ut hinc inde aquæ quasi murus solidarentur, & isti pede sicco fundum maris perambulando transirent. † Exod. 14.29.

13 In quo loco dum innumerabilis exercitus Ægyptiorum eos persequeretur, ira aquis coopertus est, ut non remaneret vel unus, qui factum posteris nuntiaret.

14 Egressi vero mare rubrum, deserta Sina montis occupaverunt, in quibus nunquam homo habitare potuit, vel filius hominis requievit.

15 Illic fontes amari obdulcati sunt eis ad bibendum & per annos quadraginta annonam de cœlo consecuti sunt,

16 Ubicumque ingressi sunt sine arcu & sagitta, & absque scuto & gladio, Deus eorum pugnavit pro eis, & vicit.

17 Et non fuit qui insultaret populo isti, nisi quando recessit à cultu Domini Dei sui.

18 Quotiescumque autem præter ipsum Deum suum, alterum coluerunt, dati sunt in prædam & in gladium, & in opprobrium.

19 Quotiescumque autem pœnituerunt se recessisse à cultura Dei sui, dedit eis Deus cœli virtutem resistendi.

20 Denique Chananæum regem, & Iebusæum, & Pherezeum, & Herhæum, & Hevæum, & Amorrhæum, & omnes potentes in Hesebon prostraverunt & terras eorum, & civitates eorum ipsi possederunt.

21 Et usque dum non peccarent in conspectu Dei sui erant cum illis bona : Deus enim illorum odit iniquitatem.

22 Nam & ante hos annos, cum recessissent à via, quam dederat illis Deus, ut ambularent in ea, exterminati sunt præliis à multis nationibus, & plurimi eorum captivi adducti sunt in terram non suam.

23 Nuper autem reversi ad Dominum Deum suum, ex dispersione quâ dispersi fuerant adunati sunt, & ascenderunt montana, hæc omnia & iterum possident Ierusalem, ubi sunt sancta eorum.

24 Nunc ergo mi domine, perquire si est aliqua iniquitas eorum in conspectu Dei eorum : ascendamus ad illos, quoniam tradens tradet illos Deus eorum tibi, & subjugati erunt sub jugo potentiæ tuæ.

25 Si vero non est offensio populi hujus coram Deo suo, non poterimus resistere illis quoniam Deus eorum defendet illos, & erimus in opprobrium universæ terræ.

26 Et factum est, cum cessasset loqui Achior verba hæc, irati sunt omnes magnates Holofernis, & cogitabant interficere eum, dicentes ad alterutrum :

27 Quis est iste qui filios Israël posse dicat resistere regi Nabuchodonosor, &

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

exercitibus ejus, homines inermes & sine virtute, & sine peritia artis pugnæ?

28 Vt ergo agnoscat Achior quoniam fallit nos, ascendamus in montana: & cum capti fuerint potentes eorum, tunc cum eisdem gladio transverberabitur:

29 Vt sciat omnis gens, quoniam Nabuchodonosor Deus terræ est, & præter ipsum alius non est.

CAPVT VI.

Iratus Holofernes jubet Achiorem duci in Bethuliam, ut ea devicta simul puniatur; ac servi à fundibularibus repulsi, eum arbori alligant: quem solutum filii Israël cognita causa benigne consolantur, Deum humiliter imploranies.

1 FActum est autem cum cessassent loqui, indignatus Holofernes vehementer, dixit ad Achior:

2 Quoniam prophetasti nobis dicens, quod gens Israël defendatur à Deo suo, ut ostendam tibi quoniam non est Deus, nisi Nabuchodonosor:

3 Cum percusserimus eos omnes, sicut hominem unum, tunc & ipse cum illis Assyriorum gladio interibis, & omnis Israël tecum perditione disperiet.

4 Et probabis quoniam Nabuchodonosor dominus sit universæ terræ: tuncque gladius militiæ meæ transfiet per latera tua, & confixus cades inter vulneratos Israël & non respirabis vltra, donec exterminetis cum illis.

5 Porro autem si prophetiam tuam veram existimas, non concidat vultus tuus, & pallor, qui faciem tuam obtinet, abscedat à te, si verba mea hæc putas impleri non posse.

6 Vt autem noveris quia simul cum illis hæc experieris, ecce ex hac hora illorum populo sociaberis, ut dum dignas mei gladii pœnas exceperint, ipse simul ultioni subjaceas

7 Tunc Holofernes præcepit servis suis ut comprehenderent Achior, & perducerent eum in Bethuliam, & traderent eum in manus filiorum Israël.

8 Et accipientes eum servi Holofernis, profecti sunt per campestria: sed cum appropinquassent ad montana, exierunt contra eos fundibularii.

9 Illi autem divertentes à latere montis, ligaverunt Achior ad arborem manibus & pedibus, & sic vinctum restibus dimiserunt eum, & reversi sunt ad dominum suum.

10 Porro filii Israël descedentes de Bethulia, venerunt ad eum: Quem solventes duxerunt ad Bethuliam, atque in medium populi illum statuentes, percunctati sunt quid rerum esset, quod illum vinctum assyrii reliquissent.

11 In diebus illis erant illic principes, Ozias filius Micha de tribu Simeon, & Charmi, qui & Gothoniel.

12 In medio itaque seniorum, & in conspectu omnium, Achior dixit omnia quæ locutus ipse fuerat ab Holoferne interrogatus; & qualiter populus Holofernis voluisset propter hoc verbum interficere eum,

13 Et quemadmodum ipse Holofernes iratus jusserit eum Israëlitis hac de causa tradi mori, dum vicerit filios Israël, tunc & ipsum Achior diversis jubeat interire supplitiis, propter hoc quod dixisset: † Deus cæli defensor eorum est. † Supr. 5.25.

14 Cumque Achior universa hæc exposuisset, omnis populus cecidit in faciem, adorantes Dominum, & communi lamentatione & fletu unanimes preces suas Domino effuderunt,

15 Dicentes: Domine Deus cæli & terræ, intuere superbiam eorum, & respice ad nostram humilitatem, & faciem sanctorum tuorum attende, & ostende quoniam non derelinquis præsumentes de te: & præsumentes de se, & de sua virtute gloriantes, humiliias.

16 Finito itaque fletu, & per totam diem oratione populorum completa, consolati sunt Achior.

17 Dicentes: Deus patrum nostrorum, cujus tu virtutem prædicasti, ipse tibi hanc dabit vicissitudinem, ut eorum magis tu interitum videas.

18 Cum vero Dominus Deus noster dederit hanc libertatem servis suis, sit & tecum Deus in medio nostri: ut sicut placuerit tibi, ita cum tuis omnibus converseris nobiscum.

19 Tunc Ozias, finito consilio, suscepit eum in domum suã, & fecit ei cœnam magnam.

20 Et vocatis omnibus presbyteris, simul expleto jejunio refecerunt.

21 Postea vero convocatus est omnis populus, & per totam noctem intra ecclesiam oraverunt, petentes auxilium à Deo Israël.

CAPVT VII

Holofernes Bethuliam obsidet, ac præciso aquæductu jubet fontes omnes custodiri: quapropter cives siti cruciati civitatem tradere cupiunt; Ozias tamen princeps populi persuadet ut ad quinque dies hoc differatur.

1 HOlofernes autem altera die præcepit exercitibus suis, ut ascenderent contra Bethuliam.

2 Erant autem pedites bellatorum centum viginti millia, & equites viginti duo millia præter præparationes virorum illorum, quos occupaverat captivitas, & abducti fuerant de provinciis & urbibus universæ juventutis.

3 Omnes paraverunt se pariter ad pugnam contra filios Israël, & venerunt per crepidinem montis usque ad apicem, qui respicit super Dothain, à loco qui dicitur Belma, usque ad Chelmon qui est contra Esdrelon.

4 Filii autem Israël ut viderunt multitudinem illorum, prostraverunt se super terram, mittentes cinerem super capita sua, unanimes orantes ut Deus Israël misericordiam suam ostenderet super populum suum.

5 Et assumentes arma sua bellica, sederunt per loca, quæ ad angusti itineris tramitem dirigunt inter montosa, & erant custodientes ea tota die & nocte.

6 Porro Holofernes, dum circuit per gyrum, reperit quod fons qui influebat, aquæductum illorum à parte australi extra civitatem dirigeret: & incidi præcepit aquæductum illorum.

7 Erant tamen non longe à muris fon-

tes.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

tes ex quibus furtim videbantur haurire aquam, ad refocillandum potius quam ad potandum.

8 Sed filii Ammon & Moab accesserunt ad Holofernem, dicentes: Filii Israël, non in lancea nec in sagitta confidunt, sed montes defendunt illos, & muniunt illos colles in præcipitio constituti.

9 Vt ergo sine congressione pugnæ possis superare eos, pone custodes fontium, ut non hauriant aquam ex eis, & sine gladio interficies eos, vel certe fatigati tradent civitatem suam, quam putant in montibus positam superari non posse.

10 Et placuerunt verba hæc coram Holoferne, & coram satellitibus ejus, & constituit per gyrum centenarios per singulos fontes.

11 Cumque ista custodia per dies viginti fuisset expleta, defecerunt cisternæ, & collectiones aquarum, omnibus habitantibus Bethuliam, ita ut non esset intra civitatem unde satiarentur vel una die, quoniam ad mensuram dabatur populis aqua quotidie.

12 Tunc ad Oziam congregati omnes viri, feminæque, juvenes, & parvuli, omnes simul una voce.

13 Dixerunt: † Iudicet Deus inter nos & te, quoniam fecisti in nos mala, nolens loqui pacifice cum Assyriis, & propter hoc vendidit nos Deus in manibus eorum,

† Exod. 5 21.

14 Et ideo non est qui adjuvet, cum prosternamur ante oculos eorum in siti, & perditione magna.

15 Et nunc congregate universos qui in civitate sunt, ut sponte tradamus nos omnes populo Holofernis.

16 Melius est enim ut captivi benedicamus Dominum, viventes, quam moriamur, & simus opprobrium omni carni, cum viderimus uxores nostras, & infantes nostros mori ante oculos nostros.

17 Contestamur hodie cælum & terram, & Deum patrum nostrorum, qui ulciscitur nos secundum peccata nostra, ut jam tradatis civitatem in manu militiæ Holofernis, & sit finis noster brevis in ore gladii, qui longior efficitur in ariditate sitis.

18 Et cum hæc dixissent, factus est fletus & ululatus magnus in ecclesia ab omnibus, & per multas horas una voce clamaverunt ad Deum, dicentes:

† Psal. 105. 8.

19 † Peccavimus cum patribus nostris, injuste egimus, iniquitatem fecimus.

20 Tu, quia pius es, miserere nostri aut in tuo flagello vindica iniquitates nostras, & noli tradere confitentes te, populo qui ignorat te,

21 Vt non dicant inter gentes: Vbi est Deus eorum:

22 Et cum fatigati his clamoribus, & his fletibus lassati siluissent,

23 Exurgens Ozias infusus lacrymis, dixit: Æquo animo estote fratres, & hos quinque dies expectemus à Domino misericordiam.

24 Forsitan enim indignationem suam abscindet, & dabit gloriam nomini suo.

25 Si autem transactis quinque diebus non venerit adjutorium, faciemus hæc verba, quæ locuti estis.

CAPVT VIII.

Iudith, cujus stirps & laus describitur, vacillantes presbyteros & pra angustia deditionem quinto die meditantes objurgat, quod tempus Domini miserationi præscripserint, eosque hortatur ut patrum exemplo populum ad patientiam animent, ac pro se Deum precentur, nec factum suum scrutentur.

1 ET factum est, cum audisset hæc verba Iudith vidua, quæ erat filia Merari, filii Idox, filii Ioseph, filii Oziæ, filii Elai, filii Iamnor, filii Gedeon, filii Raphaim, filii Achitob, filii Melchiæ, filii Enan, filii Nathaniæ, filii Salathiel, filii Simeon, filii Ruben:

2 Et vir ejus fuit Manasses, qui mortuus est in diebus messis hordeaceæ:

3 Instabat enim super alligantes manipulos in campo, & venit æstus super caput ejus, & mortuus est in Bethulia civitate sua, & sepultus est illic cum patribus suis

4 Erat autem Iudith relicta ejus vidua jam annis tribus, & mensibus sex.

5 Et in superioribus domus suæ fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur.

6 Et habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vitæ suæ, præter sabbata, & neomenias, & festa domus Israël.

7 Erat autem eleganti aspectu nimis, cui vir suus reliquerat divitias multas, & familiam copiosam, ac possessiones armentis boum & gregibus ovium plenas.

8 Et erat hæc in omnibus famosissima, quoniam timebat Dominum valde, nec erat qui loqueretur de illa verbum malum.

9 Hæc itaque cum audisset, quoniam Ozias † promisisset quod transacto quinto die traderet civitatem, misit ad prebyteros Chabry & Charmi.

10 Et venerunt ad illam, & dixit illis: Quod est hoc verbum, in quo consensit Ozias, ut tradat civitatem Assyriis, si intra quinque dies non venerit vobis adjutorium?

11 Et qui estis vos, qui tentatis Dominum?

12 Non est iste sermo, qui misericordiam provocet, sed potius qui iram excitet, & furorem accendat.

13 Posuistis vos tempus miserationis Domini, & in arbitrium vestrum, diem constituistis ei.

14 Sed quia patiens Dominus est, in hoc ipso pœniteamus & indulgentiam ejus fusis lacrymis postulemus:

15 Non enim quasi homo, sic Deus comminabitur, neque sicut filius hominis ad iracundiam inflammabitur.

16 Et ideo humiliemus illi animas nostras, & in spiritu constituti humiliato, servientes illi,

17 Dicamus flentes Domino, ut secundum voluntatem suam sic faciat nobiscum misericordiam suam: ut sicut conturbatum est cor nostrum in superbia eorum, ita etiam de nostra humilitate gloriemur:

18 Quoniam non sumus secuti peccata patrum nostrorum, qui dereliquerunt Deum suum, & adoraverunt deos alienos,

19 Pro quo scelere dati sunt in gladium, & in rapinam, & in confusionem inimicis

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

suis : nos autem alterum Deum nescimus præter ipsum.

20 Expectemus humiles consolationem ejus, & exquiret sanguinem nostrum de afflictionibus inimicorum nostrorum, & humiliabit omnes gentes, quæcumque insurgunt contra nos, & faciet illas sine honore Dominus Deus noster.

21 Et nunc fratres, quoniam vos estis presbyteri in populo Dei, & ex vobis pendet anima illorum, ad eloquium vestrum corda eorum erigite, ut memores sint, quia tentati sunt patres nostri ut probarentur, si vere colerent Deum suum.

22 † Memores esse debent, quomodo pater noster Abraham tentatus est, & per multas tribulationes probatus, Dei amicus effectus est. † Gen. 22.1.

23 Sic Isaac, sic Iacob, sic Moyses, & omnes qui placuerunt Deo, per multas tribulationes transierunt fideles.

24 Illi autem, qui tentationes non susceperunt cum timore Domini, & impatientiam suam & improperium murmurationis suæ contra Dominum protulerunt,

25 † Exterminati sunt ab exterminatore, & à serpentibus perierunt. † 1. Cor. 10. 9.

26 Et nos ergo non ulciscamur nos pro his quæ patimur.

27 Sed reputantes peccatis nostris hæc ipsa supplicia minora esse, & flagella Domini, quibus quasi servi corripimur, ad emendationem, & non ad perditionem nostram evenisse credamus.

28 Et dixerunt illi Ozias, & presbyteri: Omnia, quæ locuta es, vera sunt, & non est in sermonibus tuis ulla reprehensio.

29 Nunc ergo ora pro nobis quoniam mulier sancta es, & timens Deum.

30 Et dixit illis Iudith: Sicut quod potui loqui, Dei esse cognoscitis:

31 Ita quod facere disposui, probate si ex Deo est, & orate ut firmum faciat Deus consilium meum.

32 Stabitis vos ad portam nocte ista, & ego exeam cum Abra mea: & orate, ut sicut dixistis, in diebus quinque respiciat Dominus populum suum Israël.

33 Vos autem nolo ut scrutemini actum meum, & usque dum renuntiem vobis, nihil aliud fiat, nisi oratio pro me ad Dominum Deum nostrum.

34 Et dixit ad eam Ozias princeps Iuda: Vade in pace, & Dominus sit tecum in ultionem inimicorum nostrorum. Et revertentes abierunt.

CAPVT IX.

Iudith sese affligens ac humilians, pro populi liberatione prostrata precatur, utque sibi virtus detur evertendi Holofernem.

1 QVibus ascendentibus, Iudith ingressa est oratorium suum: & induens se cilicio posuit cinerem super caput suum & prosternens se Domino, clamabat ad dominum, dicens. † Gen. 34.26.

2 Domine Deus patris mei Simeon, † qui dedisti illi gladium in defensionem alienigenarum, qui violatores exiterunt in coinquinatione sua, & denudaverunt femur virginis in confusionem:

3 Et dedisti mulieres illorum in prædam, & filias illorum in captivitatem, & omnem prædam in divisionem servis tuis, qui zelaverunt zelum tuum: subveni quæso te Domine Deus meus mihi viduæ.

4 Tu enim fecisti priora, & illa post illa cogitasti & hoc factum est quod ipse voluisti.

5 Omnes enim viæ tuæ paratæ sunt, & tua judicia in tua providentia posuisti.

6 Respice castra Assyriorum nunc, sicut tunc castra Ægyptiorum videre dignatus es, quando post servos tuos armati currebant, confidentes in quadrigis, & in equitatu suo, & in multitudine bellatorum. † Exod. 14.9.

7 Sed aspexisti super castra eorum, & nebulæ fatigaverunt eos.

8 Tenuit pedes eorum abyssus, & aquæ operuerunt eos.

9 Sic fiant & isti, Domine, qui confidunt in multitudine sua, & in curribus suis, & in contis, & in scutis, & in sagittis suis, & in lanceis gloriantur.

10 Et nescitur quia tu ipse es Deus noster, qui conteris bella ab initio, & Dominus nomen est tibi.

11 Erige brachium tuum sicut ab initio, & allide virtutem illorum in virtute tua: cadat virtus eorum in iracundia tua, qui promittunt se violare sancta tua, & polluere tabernaculum nominis tui, & ejicere gladio suo cornu altaris tui.

12 Fac Domine, ut gladio proprio ejus superbia amputetur:

13 Capiatur laqueo oculorum suorum in me, & percuties eum ex labiis charitatis meæ.

14 Da mihi in animo constantiam, ut contemnant illum, & Virtutem, ut evertam illum.

15 † Erit enim hoc memoriale nominis tui, cum manus feminæ dejecerit eum. † Iud. 4. 21. & 3. 26.

16 Non enim in multitudine est virtus tua Domine, neque in equorum viribus voluntas tua est, nec superbi ab initio placuerunt tibi: sed humilium & mansuetorum semper tibi placuit deprecatio.

17 Deus cœlorum, creator aquarum, & Dominus totius creaturæ, exaudi me miseram deprecantem, & de tua misericordia præsumentem.

18 Memento Domine testamenti tui, & da verbum in ore meo, & in corde meo consilium corrobora, ut domus tua in sanctificatione tua permaneat:

19 Et omnes gentes agnoscant, quia tu es Deus, & non est alius præter te.

CAPVT X.

Iudith pulcherrima aptissime ornata Bethuliam cum sua ancilla egreditur & ab exploratoribus deprehensa ducitur ad Holofernem, qui mox ejus rapitur pulchritudine.

1 FActum est autem, cum cessasset clamare ad Dominum, surrexit de loco in quo jacuerat prostrata ad Dominum.

2 Vocavitque Abram suam, & descendens in domum suam, abstulit à se cilicium, & exuit se vestimentis viduitatis suæ,

3 Et lavit corpus suum, & unxit se myro optimo, & discriminavit crinem capitis sui, & imposuit mitram super caput suum,

sum, & induit se vestimentis jucunditatis suæ, induitque sandalia pedibus suis, assumpsitque dextraliola, & lilia, & inaures, & annulos, & omnibus ornamentis suis ornavit se.

4 Cui etiam Dominus contulit splendorem: quoniam omnis ista compositio, non ex libidine, sed ex virtute pendebat: & ideo Dominus hanc in illam pulchritudinem ampliavit, ut incomparabili decore omnium oculis appareret.

5 Imposuit itaque Abræ suæ ascoperam vini, & vas olei & polentam, & palathas, & panes, & caseum, & profecta est.

6 Cumque venissent ad portam civitatis, venerunt expectantem Oziam & presbyteros civitatis.

7 Qui cum vidissent eam stupentes mirati sunt nimis pulchritudinem ejus.

8 Nihil tamen interrogantes eam, dimiserunt transire, dicentes: Deus patrum nostrorum det tibi gratiam, & omne consilium tui cordis sua virtute corroboret, ut glorietur super te Jerusalem, & sit nomen tuum in numero sanctorum & justorum.

9 Et dixerunt hi qui illic erant, omnes una voce: Fiat, fiat.

10 Judith vero orans Dominum, transivit per portas ipsa & abra ejus.

11 Factum est autem, cum descenderet montem, circa ortum diei, occurrerunt ei exploratores Assyriorum, & tenuerunt eam, dicentes: Vnde venis? aut quo vadis?

12 Quæ respondit: Filia sum Hebræorum, ideo ego fugi à facie eorum, quoniam futurum agnovi, quod dentur vobis in deprædationem, pro eo quod contemnentes vos, noluerunt ultro tradere seipsos ut invenirent misericordiam in conspectu vestro.

13 Hac de causa cogitavi mecum dicens: Vadam ad faciem principis Holofernis, ut indicem illi secreta illorum, & ostendam illi quo aditu possit obtinere eos, ita ut non cadat vir unus de exercitu ejus.

14 Et cum audissent viri illi verba ejus, considerabant faciem ejus, & erat in oculis eorum stupor, quoniam pulchritudinem ejus mirabantur nimis,

15 Et dixerunt ad eam: Conservasti animam tuam, eo quod tale reperisti consilium, ut descenderes ad dominum nostrum,

16 Hoc autem scias quoniam cum steteris in conspectu ejus, bene tibi faciet, & eris gratissima in corde ejus. Duxeruntque illam ad tabernaculum Holofernis, annuntiantes eam.

17 Cumque intrasset ante faciem ejus, statimque captus est in suis oculis Holofernes.

18 Dixerunt que ad eum satellites ejus: Quis contemnat populum Hebræorum, qui tam decoras mulieres habent, ut non pro his merito pugnare contra eos debeamus?

19 Videns itaque Judith Holofernem sedentem in conopeo, quod erat ex purpura, & auro, & smaragdo, & lapidibus pretiosis intextum.

20 Et cum in faciem ejus intendisset, adoravit eum, prosternens se super terram. Et elevaverunt eam servi Holofernis, jubente domino suo.

CAPVT XI.

Judith ab Holoferne super causa fugæ suæ interrogata imponit illi, speciosam pollicens victoriam.

1 TVnc Holofernes dixit ei: Æquo animo esto, & noli pavere in corde tuo: quoniam ego nunquam nocui viro, qui voluit servire Nabuchodonosor regi.

2 Populus autem tuus, si non contempsisset me, non levassem lanceam meam super eũ.

3 Nunc autem dic mihi, qua ex causa recessisti ab illis, & placuit tibi ut venires ad nos?

4 Et dixit illi Judith: Sume verba ancillæ tuæ, quoniam si secutus fueris verba ancillæ tuæ, perfectam rem faciet Dominus tecum.

5 Vivit enim Nabuchodonosor rex terræ, & vivit virtus ejus, quæ est in te ad correptionem omnium animarum errantium: quoniam non solum homines serviunt illi per te, sed & bestiæ agri obtemperant illi.

6 Nuntiatur enim animi tui industria universis gentibus, & indicatum est omni seculo, quoniam tu solus bonus & potens es in omni regno ejus, & disciplina tua omnibus provinciis prædicatur.

7 † Nec hoc latet quod locutus est Achior, nec illud ignoratur, quod ei jusseris evenire. † *Supra* 5. 5.

8 Constat enim, Deum nostrum sic peccatis offensum, ut mandaverit per prophetas suos ad populum, quod tradat eum pro peccatis suis.

9 Et quoniam sciunt se offensisse Deum suum filii Israël, tremor tuus super ipsos est.

10 Insuper etiam fames invasit eos, & ab ariditate aquæ jam inter mortuos computantur.

11 Denique hoc ordinant, ut interficiant pecora sua, & bibant sanguinem eorum:

12 Et sancta Domini Dei sui, quæ præcepit Deus non contingi, in frumento, vino, & oleo, hæc cogitaverunt impendere, & volunt consumere quæ nec manibus deberent contingere: ergo quoniam hæc faciunt certum est quod in perditionem dabuntur. †

13 Quod ego ancilla tua cognoscens, fugi ab illis, & misit me Dominus hæc ipsa nuntiare tibi.

14 Ego enim ancilla tua Deum colo, etiam nunc apud te: & exiet ancilla tua, & orabo Deum,

15 Et dicet mihi quando eis reddat peccatum suum, & veniens nuntiabo tibi, ita ut ego adducam te per mediam Jerusalem, & habebis omnem populum Israël, sicut oves, quibus non est pastor, & non latrabit vel unus canis contra te:

16 Quoniam hæc mihi dicta sunt per providentiam Dei.

17 Et quoniam iratus est illis Deus, hæc ipsa missa sum nuntiare tibi.

18 Placuerunt autem omnia verba hæc coram Holoferne, & coram pueris ejus, & mirabantur sapientiam ejus: & dicebant alter ad alterum:

19 Non est talis mulier super terram in aspectu, in pulchritudine, & in sensu verborum.

20 Et dixit ad illam Holofernes: Benefa-

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

cit Deus, qui misit te ante populum, ut des illum tu in manibus nostris:

21 Et quoniam bona est promissio tua, si fecerit mihi hoc Deus tuus, erit & Deus meus, & tu in domo Nabuchodonosor magna eris, & nomen tuum nominabitur in universa terra.

CAPVT XII.

Iudith in locum thesaurorum Holofernis introducta, facultatem obtinet propriis vescendi cibis, nocteque ad orationem egrediendi: quarto autem die in convivium inducta, coram Holoferne comedit & bibit, qui ejus concupiscentia ardens, vehementer inebriatur.

1 TVnc jussit eam introire ubi repositi erant thesauri ejus, & jussit illic manere eam, & constituit quid daretur illi de convivio suo.

2 Cui respondit Iudith, & dixit: Nunc non potero manducare ex his, quæ mihi præcipis tribui, ne veniat super me offensio: ex his autem, quæ mihi detuli, manducabo.

3 Cui Holofernes ait: Si defecerint tibi ista, quæ tecum detulisti, quid faciemus tibi?

4 Et dixit Iudith: Vivit anima tua, domine meus, quoniam non expendet omnia hæc ancilla tua, donec faciet Deus in manu mea hæc quæ cogitavi. Et induxerunt illam servi ejus in tabernaculum, quod præceperat.

5 Et petiit dum introiret, ut daretur ei copia nocte & ante lucem egrediendi foras ad orationem, & deprecandi Dominum.

6 Et præcepit cubiculariis suis, ut sicut placeret illi, exiret & introiret ad adorandum Deum suum, per triduum:

7 Et exibat noctibus in vallem Bethuliæ, & baptizabat se in fonte aquæ.

8 Et ut ascendebat, orabat Dominum Deum Israël, ut dirigeret viam ejus ad liberationem populi sui.

9 Et introiens, munda manebat in tabernaculo, usque dum acciperet escam suam in vespere.

10 Et factum est, in quarto die Holofernes fecit cœnam servis suis, & dixit ad Vagao eunuchum suum: Vade, & suade Hebræam illam, ut sponte consentiat habitare mecum,

11 Fœdum est enim apud Assyrios, si femina irrideat virum, agendo ut immunis ab eo transeat.

12 Tunc introivit Vagao ad Iudith, & dixit: Non vereatur, bona puella introire ad dominum meum, ut honorificetur ante faciem ejus, ut manducet cum eo, & bibat vinum in jucunditate.

13 Cui Iudith respondit: Quæ ego sum, ut contradicam domino meo?

14 Omne quod erit ante oculos ejus bonum & optimum faciam. Quidquid autem illi placuerit, hoc mihi erit optimum omnibus diebus vitæ meæ.

15 Et surrexit, & ornavit se vestimento suo, & ingressa stetit ante faciem ejus.

16 Cor autem Holofernis concussum est, erat enim ardens in concupiscentia ejus.

17 Et dixit ad eam Holofernes: Bibe nunc, & accumbe in jucunditate, quoniam inveniisti gratiam coram me.

18 Et dixit Iudith: Bibam domine, quoniam magnificata est anima mea hodie præ omnibus diebus meis

19 Et accepit, & manducavit, & bibit coram ipso, ea quæ paraverat illi ancilla ejus.

20 Et jucundus factus est Holofernes ad eam, bibitque vinum multum nimis, quantum numquam biberat in vita sua.

CAPVT XIII.

Iudith facta ad Deum oratione præscidit acinace caput ebrii Holofernis; quod ad cives Bethuliam deferens, eos ad gratiarum actionem hortatur ipsa vero ab omnibus benedicitur, & Achior viso Holofernis capite obstupescit.

1 VT autem sero factum est, festinaverunt servi illius ad hospitia sua, & conclusit Vagao ostia cubiculi, & abiit.

2 Erant autem omnes fatigati à vino:

3 Eratque Iudith sola in cubiculo.

4 Porro Holofernes jacebat in lecto, nimia ebrietate sopitus.

5 Dixitque Iudith puellæ suæ, ut staret foris ante cubiculum, & observaret.

6 Steritque Iudith ante lectum, orans cum lacrymis, & labiorum motu in silentio,

7 Dicens: Confirma me Domine Deus Israël, & respice in hac hora ad opera manuum mearum, ut, sicut promisisti, Jerusalem civitatem tuam erigas & hoc, quod credens per te posse fieri cogitavi, perficiam.

8 Et cum hæc dixisset, accessit ad columnam, quæ erat ad caput lectuli ejus, & pugionem ejus, qui in ea ligatus pendebat, exolvit.

9 Cumque evaginasset illum, apprehendit comam capitis ejus, & ait: Confirma me Domine Deus in hac hora.

10 Et percussit bis in cervicem ejus, & abscidit caput ejus, & abstulit conopeum ejus à columnis, & evolvit corpus ejus truncum.

11 Et post pusillum exivit, & tradidit caput Holofernis ancillæ suæ, & jussit ut mitteret illud in peram suam.

12 Et exierunt duæ, secundum consuetudinem suam, quasi ad orationem, & transierunt castra, & gyrantes vallem, venerunt ad portam civitatis.

13 Et dixit Iudith à longe custodibus murorum: Aperite portas, quoniam nobiscum est Deus, qui fecit virtutem in Israël.

14 Et factum est, cum audissent viri vocem ejus, vocaverunt presbyteros civitatis.

15 Et concurrerunt ad eam omnes à minimo usque ad maximum: quoniam sperabant eam jam non esse venturam.

16 Et accendentes luminaria congyraverunt circa eam universi: illa autem ascendens in eminentiorem locum, jussit fieri silentium. Cumque omnes tacuissent,

17 Dixit Iudith: Laudate Dominum Deum nostrum, qui non deseruit sperantes in se:

18 En in me ancilla sua adimplevit misericordiam suam, quam promisit domui Israël: & interfecit in manu mea hostem populi sui hac nocte.

19 Et proferens de pera caput Holofernis, ostendit illis, dicens: Ecce caput Holofernis principis militiæ Assyriorum, & ecce conopeum illius, in quo recumbebat in ebrietate sua, ubi per manum fœminæ percussit illum Dominus Deus noster.

20 Vivit

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

20 Vivit autem ipse Dominus, quoniam custodivit me angelus ejus, & hinc euntem, & ibi commorantem, & inde huc revertentem, & non permisit me Dominus ancillam suam coinquinari, sed sine pollutione peccati revocavit me vobis, gaudentem in victoria sua, in evasione mea, & in liberatione vestra.

† Psal. 105. 1. & 106. 1. 21 † Confi emini illi omnes, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus.

22 Universi autem adorantes Dominum, dixerunt ad eam: Benedixit te Dominus in virtute sua, quia per te ad nihilum redegit inimicos nostros.

23 Porro Ozias princeps populi Israël, dixit ad eam: Benedicta es tu filia à Domino Deo excelso, præ omnibus mulieribus super terram.

24 Benedictus Dominus, qui creavit cælum & terram, qui te direxit in vulnera capitis principis inimicorum nostrorum:

25 Quia hodie nomen tuum ita magnificavit, ut non recedat laus tua, de ore hominum, qui memores fuerint virtutis Domini in æternum, pro quibus non pepercisti animæ tuæ, propter angustias & tribulationem generis tui, sed subvenisti ruinæ ante conspectum Dei nostri.

26 Et dixit omnis populus: Fiat, fiat.

27 Porro Achior vocatus venit, & dixit ei Iudith: Deus Israël, cui tu testimonium dedisti quod ulciscatur se de inimicis suis ipse caput omnium incredulorum incîdit hac nocte in manu mea.

28 Et ut probes quia ita est, ecce caput Holofernis, qui in contemptu superbiæ suæ Deum Israel contempsit, & tibi interitum minabatur, dicens: Cum caprus fuerit populus Israel, gladio perforari præcipiam latera tua.

29 Videns autem Achior caput Holofernis, angustiatus præ pavore, cecidit in faciem suam super terram, & æstuavit anima ejus

30 Postea vero quam resumpto spiritu recreatus est, procidit ad pedes ejus, & adoravit eam, & dixit:

31 Benedicta tu à Deo tuo in omni tabernaculo Iacob, quoniam in omni gente, quæ audierit nomen tuum, magnificabitur super te Deus Israel.

CAPVT XIV.

Holofernis capite de muro Bethuliæ suspenso, Achiorque circumciso, Iudæi in Assyrios irruunt, qui Holofernem excitantes, mortuumque invenientes vehementi timore concutiuntur.

1 DIxit autem Iudith ad omnem populum: Audite me fratres, suspendite caput hoc super muros nostros:

2 Et erit cum exierit Sol, accipiat unusquisque arma sua, & exite cum impetu, non ut descendatis deorsum, sed quasi impetum facientes.

3 Tunc exploratores necesse erit ut fugiant ad principem suum excitandum ad pugnam.

4 Cumque duces eorum cucurrerint ad tabernaculum Holofernis, & invenerint eum truncum in suo sanguine volutatum, decidet super eos timor.

5 Cumque cognoveritis fugere eos, ite post illos securi, quoniam Dominus conteret eos sub pedibus vestris.

6 Tunc Achior videns virtutem, quam fecit Deus Israël, relicto gentilitatis ritu, credidit Deo, & circumcidit carnem præputii sui, & appositus est ad populum Israël, & omnis successio generis ejus usque in hodiernum diem.

7 Mox autem ut ortus est dies, suspenderunt super muros caput Holofernis, accepitque unusquisque vir arma sua, & egressi sunt cum grandi strepitu ululatu.

8 Quod videntes exploratores, ad tabernaculum Holofernis cucurrerunt.

9 Porro hi qui in tabernaculo erant, venientes, & ante ingressum cubiculi perstrepentes, excitandi gratia, inquietudinem arte moliebantur, ut non ab excitantibus, sed à sonantibus Holofernes evigilaret.

10 Nullus enim audébat cubiculum virtutis Assyriorũ pulsando aut intrando aperire.

11 Sed cum veniissent ejus duces ac tribuni, & universi majores exercitus regis Assyriorum, dixerunt cubicullariis:

12 Intrate, & excitate illum, quoniam egressi mures de cavernis suis, ausi sunt provocare nos ad prælium.

13 Tunc ingressus Vagao cubiculum ejus, sterit ante corrinam, & plausum fecit manibus suis, suspicabatur enim illum cum Iudith dormire.

14 Sed cum nullum motum jacentis sensu aurium caperet, accessit proximans ad corrinam, & elevans eam, vidensque cadaver absque capite Holofernis in suo sanguine rubefactum jacere super terram, exclamavit voce magna cum fletu, & scidit vestimenta sua.

15 Et ingressus tabernaculum Iudith, non invenit eam, & exiliit foras ad populum,

16 Et dixit: Vna mulier Hebræa fecit confusionem in domo regis Nabuchodonosor, ecce enim Holofernes jacet in terra, & caput ejus, non est in illo.

17 Quod cum audissent principes virtutis Assyriorum, sciderunt omnes vestimenta sua, & intolerabilis timor & tremor cecidit super eos, & turbati sunt animi eorum valde.

18 Et factus est clamor incomparabilis in medio castrorum eorum.

CAPVT XV.

Assyrii cæde ducis sui percussi, omnibus relictis fugiunt; at Iudæi eos persequuntur, & cædunt, & spoliis collectis plurimum ditati sunt: Iudith autem à pontifice & populo benedicitur; & quæ Holoferni propria fuerant ipsi traduntur.

1 CVmque omnis exercitus decollatum Holofernem audisset, fugit mens, & consilium ab eis, & solo tremore & metu agitati fugæ præsidium sumunt.

2 Ita ut nullus loqueretur cum proximo suo, sed inclinato capite, relictis omnibus, evadere festinabant Hebræos, quos armatos super se venire audiebant, fugientes per vias camporum & semitas collium.

3 Videntes itaque filii Israël fugientes, secuti sunt illos. Descenderuntque clangentes tubis, & ululantes post ipsos.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

4 Et quoniam Assyrii non adunati, in fugam ibant præcipites: filii autem Israël uno agmine persequentes, debilitabant omnes, quos invenire potuissent.

5 Misit itaque Ozias nuntios per omnes civitates & regiones Israël.

6 Omnis itaque regio, omnisque urbs, electam juventutem armatam misit post eos, & persecuti sunt eos in ore gladii, quousque pervenirent ad extremitatem finium suorum.

7 Reliqui autem qui erant in Bethulia, ingressi sunt castra Assyriorum, & prædam, quam fugientes Assyrii reliquerant, abstulerunt, & onustati sunt valde.

8 Hi vero, qui victores reversi sunt ad Bethuliam, omnia quæ erant illorum attulerunt secum, ita ut non esset numerus in pecoribus, & jumentis, & universis mobilibus eorum, ut à minimo usque ad maximum omnes divites fierent de prædationibus eorum.

9 Joacim autem summus pontifex, de Jerusalem venit in Bethuliam cum universis presbyteris suis, ut videret Judith.

10 Quæ cum exisset ad illum, benedixerunt eam omnes una voce, dicentes: Tu gloria Jerusalem, tu lætitia Israël, tu honorificentia populi nostri:

11 Quia fecisti viriliter, & confortatum est cor tuum, eo quod castitatem amaveris & post virum tuum, alterum nescieris; ideo & manus Domini confortavit te, & ideo eris benedicta in æternum.

12 Et dixit omnis populus: Fiat, fiat.

13 Per dies autem triginta, vix collecta sunt spolia Assyriorum à populo Israël.

14 Porro autem universa, quæ Holofernis peculiaria fuisse probata sunt, dederunt Judith in auro, & argento, & vestibus, & gemmis, & omni supellectili, & tradita sunt omnia illi à populo.

15 Et omnes populi gaudebant, cum mulieribus, & virginibus, & juvenibus, in organis & citharis.

CAPUT XVI.

Canticum Judith ob victoriam: venit populus Jerusalem holocausta cum gratiarum actionibus oblaturus: tandemque Judith plena dierum moritur; & dies hujus victoria perpetuo apud Judæos in numero sanctorum dierum celebratur.

1 TUnc cantavit canticum hoc Domino Judith, dicens:

2 Incipite Domino in tympanis, cantate Domino in cymbalis, modulamini illi psalmum novum, exaltate, & invocate nomen ejus.

3 Dominus conterens bella, Dominus nomen est illi.

4 Qui posuit castra sua in medio populi sui, ut eriperet nos de manu omnium inimicorum nostrorum.

5 Venit assur ex montibus ab Aquilone in multitudine fortitudinis suæ: cujus multitudo obturavit torrentes, & equi eorum cooperuerunt valles.

6 Dixit se incensurum fines meos, & juvenes meos occisurum gladio, infantes meos dare in prædam, & virgines in captivitatem.

7 Dominus autem omnipotens nocuit eum, & tradidit eum in manus fœminæ, & confodit eum.

8 Non enim cecidit potens eorum à juvenibus, nec filii Titan percusserunt eum, nec excelsi gigantes opposuerunt se illi, sed Judith filia Merari in specie faciei suæ dissolvit eum.

9 Exuit enim se vestimento viduitatis, & induit se vestimento lætitiæ in exultatione filiorum Israël.

10 Unxit faciem suam unguento, & colligavit cincinnos suos mitra, accepit stolam novam ad decipiendum illum.

11 Sandalia ejus rapuerunt oculos ejus, pulchritudo ejus captivam fecit animam ejus, amputavit gladio cervicem ejus.

12 Horruerunt Persæ constantiam ejus, & Medi audaciam ejus.

13 Tunc ululaverunt castra Assyriorum, quando apparuerunt humiles mei, arescentes in siti.

14 Filii puellarum compunxerunt eos, & sicut pueros fugientes occiderunt eos: perierunt in prælio à facie Domini Dei mei.

15 Hymnum cantemus Domino, hymnum novum cantemus Deo nostro.

16 Adonai Domine magnus es tu, & præclarus in virtute tua, & quem superare nemo potest.

17 Tibi serviat omnis creatura tua: † quia dixisti, & facta sunt: misisti spiritum tuum, & creata sunt, & non est qui resistat voci tuæ. † *Gen. 1. Psal. 32. 9.*

18 Montes à fundamentis movebuntur cum aquis: petræ, sicut cera, liquescent ante faciem tuam.

19 Qui autem timent te, magni erunt apud te per omnia.

20 Væ genti insurgenti super genus meum: Dominus enim omnipotens vindicabit in eis, in die judicii visitabit illos.

21 Dabit enim ignem, & vermes in carnes eorum, ut urantur, & sentiant usque in sempiternum.

22 Et factum est post hæc, omnis populus post victoriam venit in Jerusalem adorare Dominum: & mox ut purificati sunt, obtulerunt omnes holocausta, & vota, & repromissiones suas.

23 Porro Judith, universa vasa bellica Holofernis, quæ dedit illi populus, & conopeum, quod ipsa sustulerat de cubili ipsius, obtulit in anathema oblivionis.

24 Erat autem populus jucundus secundum faciem sanctorum, & per tres menses gaudium hujus victoriæ celebratum est cum Judith.

25 Post dies autem illos unusquisque rediit in domum suam, & Judith magna facta est in Bethulia, & præclarior erat universæ terræ Israël.

26 Erat etiam virtuti castitas adjuncta, ita ut non cognosceret virum omnibus diebus vitæ suæ, ex quo defunctus est Manasses vir ejus.

27 Erat autem diebus festis procedens cum magna gloria.

28 Mansit autem in domo viri sui annos centum quinque, & dimisit Abram suam liberam

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

liberam, & defuncta est ac sepulta cum viro suo in Bethulia.

29 Luxitque illam omnis populus diebus septem.

30 In omni autem spatio vitæ ejus non fuit qui perturbaret Israël, & post mortem ejus annis multis.

31 Dies autem victoriæ hujus festivitatis, ab Hebræis in numero sanctorum dierum accipitur, & colitur à Iudæis ex illo tempore usque in præsentem diem.

LIBER ESTHER.

CAPVT PRIMVM.

Assuero ad potentiæ & gloriæ suæ ostentationem toto semestri splendidum celebrante convivium, regina Vasthi accersita venire recusat, ideoque repudiatur: & sapientum consilio edictum promulgatur, ut uxores maritis deferant honorem.

1 IN diebus Assueri, qui regnavit ab India usque Æthiopiam, super centum viginti septem provincias:

2 Quando sedit in solio regni sui, Susan civitas regni eius exordium fuit.

3 Tertio igitur anno imperij sui, fecit grande convivium cunctis principibus, & pueris suis, fortissimis Persarum, & Medorum inclytis, & præfectis provinciarum coram se,

4 Vt ostenderet divitias gloriæ regni sui, ac magnitudinem, atque jactantiam potentiæ suæ, multo tempore, centum videlicet & octoginta diebus.

5 Cumque implerentur dies convivij, invitavit omnem populum, qui inventus est in Susan, à maximo usque ad minimum: & jussit septem diebus convivium præparari in vestibulo horti, & nemoris, quod regio cultu & manu consitum erat.

6 Et pendebant ex omni parte tentoria aërii coloris, & carbasini ac hyacinthini, sustentata funibus byssinis, atque purpureis, qui eburneis circulis inserti erant, & columnis marmoreis fulciebantur. Lectuli quoque aurei & argentei, super pavimentum smaragdino & pario stratum lapide, dispositi erant: quod mira varietate pictura decorabat.

7 Bibebant autem qui invitati erant, aureis poculis, & aliis atque aliis vasis cibi inferebantur. Vinum quoque, ut magnificentia regia dignum erat, abundans, & præcipuum ponebatur.

8 Nec erat qui nolentes cogeret ad bibendum, sed sicut rex statuerat, præponens mensis singulos de principibus suis, ut sumeret unusquisque quod vellet.

9 Vasthi quoque regina fecit convivium feminarum, in palatio, ubi rex Assuerus manere consueverat.

10 Itaque die septimo, cum rex esset hilarior, & post nimiam potationem incaluisset mero, præcepit Maumam, & Bazatha, & Harbona, & Bagatha, & Abgatha, & Zethar, & Charchas, septem eunuchis, qui in conspectu ejus ministrabant:

11 Vt introduceret reginam Vasthi coram rege, posito super caput ejus diademate, ut ostenderet cunctis populis & principibus pulchritudinem illius: erat enim pulchra valde.

12 Quæ renuit, & ad regis imperium, quod per eunuchos mandaverat, venire contempsit. Vnde iratus rex, & nimio furore succensus,

13 Interrogavit sapientes, qui ex more regio semper ei aderant, & illorum faciebat cuncta consilio, scientium leges ac jura majorum.

14 (Erant autem primi & proximi, Carsena, & Sethar, & Admatha, & Tharsis, & Mares, & Marsana, & Mamuchan, septem duces Persarum atque Medorum, qui videbant faciem regis, & primi post eum residere soliti erant,)

15 Cui sententiæ Vasthi regina subjaceret, quæ Assueri regi imperium, quod per eunuchos mandaverat, facere noluisset.

16 Respondit que Mamuchan, audiente rege, atque principibus. Non solum regem læsit regina Vasthi, sed & omnes populos, & principes, qui sunt in cunctis provinciis regis Assueri.

17 Egredietur enim sermo reginæ ad omnes mulieres, ut contemnant viros suos, & dicant: Rex Assuerus jussit ut regina Vasthi introiret ad eum: & illa noluit.

18 Atque hoc exemplo omnes principum conjuges Persarum atque Medorum, parvipendent imperia maritorum: unde regis justa est indignatio.

19 Si tibi placet, egrediatur edictum à facie tua & scribatur juxta legem Persarum atque Medorum, quam præteriti illicitum est, ut nequaquam ultra Vasthi ingrediatur ad regem, sed regnum illius, altera, quæ melior est illa, accipiat.

20 Et hoc in omne (quod latissimum est) provinciarum tuarum divulgetur imperium & cunctæ uxores tam majorum, quam minorum, deferant maritis suis honorem.

21 Placuit consilium ejus regi, & principibus: fecitque rex juxta consilium Mamuchan,

22 Et misit epistolas ad universas provincias regni sui, ut quæque gens audire & legere poterat, diversis linguis & litteris, esse viros principes ac majores in domibus suis: & hoc per cunctos populos divulgari.

CAPVT II.

Pro cæteris virginibus Assuero quæsitis Esther neptis occulta Mardochæi Iudæi placens regina loco Vasthi facta est, celebrato nuptiarum magnifico convivio ac datis muneribus. Porro Mardochæus ad ostium palatii manentes eunuchos regi insidiantes prodit, quod factum Mardochæi annalibus inscribitur.

1 HIs ita gestis, postquam regis Assueri indignatio deferbuerat, recordatus est Vasthi, & quæ fecisset, vel quæ passa esset:

2 Dixerunt que pueri regis, ac ministri ejus: Quærantur regi puellæ virgines ad speciosæ,

3 Et mittantur qui considerent per universas provincias puellas speciosas & virgines: & adducant eas ad civitatem Susan, & tradant eas in domum fœminarum sub manu

Egei

Egei eunuchi, qui est præpositus & custos mulierum regiarum: & accipiant mundum muliebrem, & cætera ad usus necessaria.

4 Et quæcumque inter omnes oculis regis placuerit, ipsa regnet pro Vasthi. Placuit sermo regi: & ita, ut suggesserant, jussit fieri.

5 Erat vir Iudæus in Susan civitate, vocabulo Mardochæus, filius Iair, filii Semei, filii Cis, de stirpe Iemini,

6 † Qui transtatus fuerat de Ierusalem eo tempore, quo Iechoniam regem Iuda Nabuchodonosor rex Babylonis transtulerat, † 4. Regum 24. 15.

7 Qui fuit nutritius filiæ fratris sui Edissæ, quæ altero nomine vocabatur Esther: & utrumque parentem amiserat: pulchra nimis, & decora facie. Mortuisque patre ejus ac matre, Mardochæus sibi eam adoptavit in filiam. Infrà 11. 4.

8 Cumque percrebruisset regis imperium, & juxta mandatum illius multæ pulchræ virgines adducerentur Susan, & Egeo traderentur eunucho, Esther quoque inter cæteras puellas ei tradita est, ut servaretur in numero fœminarum.

9 Quæ placuit ei, & invenit gratiam in conspectu illius. Et præcepit eunucho, ut accelleraret mundum muliebrem, & traderet ei partes suas, & septem puellas speciosissimas de domo regis, & tam ipsam quam pedisequas ejus ornaret atque excoleret,

10 Quæ noluit indicare ei populum & patriam suam: Mardocheus enim præceperat ei, ut de hac re omnino reticeret:

11 Qui deambulabat quotidie ante vestibulum domus in qua electæ virgines servabantur, curam agens salutis Esther, & scire volens quid ei accideret.

12 Cum autem venisset tempus singulatum per ordinem puellarum, ut intrarent ad regem, expletis omnibus quæ ad cultum muliebrem pertinebant, mensis duodecimus vertebatur: ita dumtaxat, ut sex mensibus oleo ungerentur myrrhino, & aliis sex quibusdam pigmentis & aromatibus terentur.

13 Ingredientesque ad regem, quidquid postulassent ad ornatum pertinens, accipiebant, & ut eis placuerat, compositæ de triclinio fœminarum ad regis cubiculum transibant.

14 Et quæ intraverat vesperè, egrediebatur mane, atque inde in secundas ædes deducebatur, quæ sub manu Susagazi eunuchi erant, qui concubinis regis præsidebat: nec habebat potestatem ad regem ultrà redeundi, nisi voluisset rex, & eam venire jussisset ex nomine.

15 Evoluto autem tempore per ordinem, instabat dies, quo Esther filia Abihail fratris Mardochæi, quam sibi adoptaverat in filiam, deberet intrare ad regem. Quæ non quæsivit muliebrem cultum, sed quæcumque voluit Egeus eunuchus custos virginum, hæc ei ad ornatum dedit. Erat enim formosa valde, & incredibili pulchritudine, omnium oculis gratiosa & amabilis videbatur.

16 Ducta est itaque ad cubiculum regis Assueri mense decimo, qui vocatur Tebeth, septimo anno regni ejus.

17 Et adamavit eam rex plus quam omnes mulieres, habuitque gratiam & misericordiam coram eo super omnes mulieres, & posuit diadema regni in capite ejus, fecitque eam regnare in loco Vasthi.

18 Et jussit convivium præparari permagnificum cunctis principibus, & servis suis, pro conjunctione & nuptiis, Esther. Et dedit requiem universis provinciis, ac dona largitus est juxta magnificentiam principalem,

19 Cumque secundò quærerentur virgines & congregarentur, Mardochæus manebat ad januam regis:

20 Necdum prodiderat Esther patriam, & populum suum, juxta mandatum ejus. Quidquid enim ille præcipiebat, observabat Esther: & ita cuncta faciebat, ut eo tempore solita erat, quo eam parvulam nutriebat.

21 Eo igitur tempore, quo Mardochæus ad regis januam morabatur, irati sunt Bagathan & Thares duo eunuchi regis, qui janitores erant, & in primo palatii limine præsidebant: voluerunt que insurgere in regem, & occidere eum.

22 Quod Mardochæus non latuit, statimque nuntiavit reginæ Esther, & illa regi, ex nomine Mardochæi, qui ad se rem detulerat.

23 Quæsitum est, & inventum: & appensus est uterque eorum in patibulo. Mandatumque est historiis, & annalibus traditum coram rege.

CAPUT III.

Aman à rege sublimatus omnibus Medorum ac Persarum principibus, indignatur quod solus Mardochæus Iudæus ipsum non adoret: qua propter omnium Iudæorum interitum ab Assuero impetrat, mittitque ad universas provincias litteras regis annulo signatas, ut tertiodecimo die mensis duodecimi universi ubique Iudæi occidantur.

1 POst hæc rex Assuerus exaltavit Aman filium Amadathi, qui erat de stirpe Agag: & posuit solium ejus super omnes principes, quos habebat.

2 Cunctique servi regis, qui in foribus palatii versabantur, flectebant genua, & adorabant Aman: sic enim præceperat eis imperator: solus Mardochæus non flectebat genu, neque adorabat eum.

3 Cui dixerunt pueri regis, qui ad fores palatii præsidebant. Cur præter cæteros non observas mandatum regis?

4 Cumque hoc crebrius dicerent, & ille nollet audire, nunciaverunt Aman, scire cupientes utrum perseveraret in sententia: dixerat enim eis se esse Iudæum.

5 Quod cum audisset Aman, & experimento probasset quod Mardochæus non flecteret sibi genu, nec se adoraret, iratus est valde.

6 Et pro nihilo duxit in unum Mardochæum mittere manus suas: audierat enim quod esset gentis Iudææ: magisque voluit omnem Iudæorum, qui erant in regno Assueri, perdere nationem.

7 Mense primo (cujus vocabulum est Nisan) anno duodecimo regni Assueri, missa est sors in urnam, quæ Hebraicè dicitur phur, coram Aman, quo die & quo mense gens Iudæorum deberet interfici: & exivit mensis duodecimus, qui vocatur Adar.

8 Dixitque Aman regi Assuero: Est popu-

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

bus per omnes provincias regni tui dispersus, & à se mutuo separatus, novis utens legibus & ceremoniis, insuper & regis scita contemnens. Et optime nosti quod non expediat regno tuo ut insolescat per scientiam.

9 Si tibi placet, decerne ut pereat, & decem millia talentorum appendam arcariis gazæ tuæ.

10 Tulit ergo rex annulum, quo utebatur, de manu sua, & dedit eum Aman filio Amadathi de progenie Agag, hosti Iudæorum,

11 Dixitque ad eum: Argentum, quod tu polliceris, tuum sit, de populo age quod tibi placet.

12 Vocatique sunt scribæ regis mense primo Nisan, tertiadecima die ejusdem mensis: & scriptum est, ut jusserat Aman, ad omnes satrapas regis, & judices provinciarum, diversarumque gentium, ut quæque gens legere poterat, & audire pro varietate linguarum, ex nomine regis Assueri: & litteræ signatæ ipsius annulo.

13 Missæ sunt per cursores regis ad universas provincias, ut occiderent atque delerent omnes Iudæos, à puero usque ad senem parvulos & mulieres, uno die, hoc est, tertiodecimo mensis duodecimi, qui vocatur Adar, & bona eorum diriperent.

14 Summa autem epistolarum hæc fuit, ut omnes provinciæ scirent, & pararent se ad prædictam diem.

15 Festinabant cursores, qui missi erant, regis imperium explere. Statimque in Susan pependit edictum, rege & Aman celebrante convivium, & cunctis Iudæis, qui in urbe erant, flentibus.

CAPUT IV.

Luctus Mardochæi ac reliquorum Iudæorum ob paratum ipsis interitum: Esther autem ut jussu Mardochæi Iudæorum neci occurrat & non vocata ad regem ingrediatur, jubes cum jejunio pro se triduo orari, idem ipsa faciense cum suo gynæceo.

1 QUæ cum audisset Mardochæus, scidit vestimenta sua, & indutus est sacco, spargens cinerem capiti, & in platea mediæ civitatis voce magna clamabat, ostendens amaritudinem animi sui,

2 Et hoc ejulatu usque ad fores palatii gradiens. Non enim erat licitum indutum sacco aulam regis intrare.

3 In omnibus quoque provinciis, oppidis, ac locis, ad quæ crudele regis dogma pervenerat, planctus ingens erat apud Iudæos, jejunium, ululatus, & fletus, sacco & cinere multis pro strato utentibus.

4 Ingressæ autem sunt puellæ Esther & eunuchi, nuntiaveruntque ei. Quod audiens consternata est: & vestem misit, ut ablato sacco induerent eum: quam accipere noluit.

5 Accitoque Athach eunucho, quem rex ministrum ei dederat, præcepit ei ut iret ad Mardochæum, & disceret ab eo cur hoc faceret.

6 Egressusque Athach, ivit ad Mardochæum stantem in platea civitatis, ante ostium palatii:

7 Qui indicavit ei omnia quæ acciderant, quo modo Aman promisisset, ut in thesauros regis pro Iudæorum nece inferret argenti.

8 Exemplar quoque edicti quod pendebat in Susan, dedit ei, ut reginæ ostenderet, & moneret eam, ut intraret ad regem, & deprecaretur eum pro populo suo.

9 Regressus Athach, nuntiavit Esther omnia quæ Mardochæus dixerat.

10 Quæ respondit ei, & jussit ut diceret Mardochæo:

11 Omnes servi regis, & cunctæ, quæ subditione ejus sunt, norunt provinciæ, quod sive vir, sive mulier, non vocatus, interius atrium regis intraverit, absque ulla cunctatione statim interficiatur: nisi forte rex auream virgam ad eum tetenderit pro signo clementiæ, atque ita possit vivere. Ego igitur quo modo ad regem intrare potero, quæ triginta jam diebus non sum vocata ad eum?

12 Quod cum audisset Mardochæus,

13 Rursum mandavit Esther, dicens: Ne putes quod animam tuam tantum liberes, quia in domo regis es præ cunctis Iudæis?

14 Si enim nunc silueris, per aliam occasionem liberabuntur Iudæi: & tu, & domus patris tui, peribitis. Et quis novit, utrum idcirco ad regnum veneris, ut in tali tempore parareris?

15 Rursumque Esther hæc Mardochæo verba mandavit:

16 Vade & congrega omnes Iudæos, quos in Susan repereris, & orate pro me. Non comedatis, & non bibatis tribus diebus, & tribus noctibus: & ego cum ancillis meis similiter jejunabo, & tunc ingrediar ad regem, contra legem faciens, non vocata, tradensque me morti & periculo.

17 Ivit itaque Mardochæus, & fecit omnia, quæ ei Esther præceperat.

CAPUT V.

Esther contempto vitæ periculo ad regem ingressa postulat, ut cum Aman ad suum veniat convivium: in quo ab exhilarato rege de sua petitione interrogata, rursum utrumque ad sequentis diei convivium invitat: interea Aman indignatus se à Mardochæo non honorari, crucem illi parat.

1 DIe autem tertio induta est Esther regalibus vestimentis, & stetit in atrio domus regiæ, quod erat interius, contra basilicam regis: at ille sedebat super solium suum in consistorio palatii contra ostium domus.

2 Cumque vidisset Esther reginam stantem, placuit oculis ejus, & extendit contra eam virgam auream, quam tenebat manu. Quæ accedens, osculata est summitatem virgæ ejus.

3 Dixitque ad eam rex: Quid vis Esther regina? quæ est petitio tua? Etiam si dimidiam partem regni petieris, dabitur tibi.

4 At illa respondit: Si regi placet, obsecro ut venias ad me hodie, & Aman tecum, ad convivium quod paravi.

5 Statimque rex, Vocate, inquit, cito Aman, ut Esther obediat voluntati. Venerunt itaque rex, & Aman ad convivium, quod eis regina paraverat.

6 Dixitque ei rex, postquam vinum biberat abundanter: Quid petis ut detur tibi? & pro qua re postulas? etiamsi dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis.

7 Cui

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

7 Cui respondit Esther: Petitio mea, & preces sum istæ:

8 Si inveni in conspectu regis gratiam, & si regi placet ut det mihi quod postulo, & meam impleat petitionem: veniat rex & Aman ad convivium quod paravi eis, & cras aperiam regi voluntatem meam.

9 Egressus est itaque illo die Aman lætus & alacer. Cumque vidisset Mardochæum sedentem ante fores palatij, & non solum non assurrexisse sibi, sed nec motum quidem de loco sessionis suæ, indignatus est valde:

10 Et dissimulatá irá, reversus in domum suam, convocavit ad se amicos suos, & Zares uxorem suam:

11 Et exposuit illis magnitudinem divitiarum suarum, filiorumque turbam, & quanta eum gloria super omnes principes & servos suos rex elevasset:

12 Et post hæc ait, Regina quoque Esther nullum alium vocavit ad convivium cum rege, præter me: apud quam etiam cras cum rege pransurus sum.

13 Et cum hæc omnia habeam, nihil me habere puto, quamdiu videro Mardochæum Judæum sedentem ante fores regias.

14 Responderunque ei, Zares uxor ejus, & cæteri amici: Jube parari excelsam trabem, habentem altitudinis quinquaginta cubitos, & dic mane regi ut appendatur super eam Mardochæus, & sic ibis cum rege lætus ad convivium. Placuit ei consilium, & jussit excelsam parari crucem.

CAPUT VI.

Rex in lectis sibi nocte annalibus Mardochæi fidelitatem in detectis adversus regem eunuchorum insidiis reperiens, jubet ipsum ut secundum à rege, per Aman capitalem ipsius hostem honorari.

1 NOctem illam duxit rex insomnem, jussitque sibi afferri historias, & annales priorum temporum. Quæ cum illo præsente legerentur.

2 Ventum est ad illum locum ubi scriptum erat, quomodo nuntiasset Mardochæus insidias Bagathan & Thares eunuchorum, regem Assuerum jugulare cupientium.

3 Quod cum audisset rex, ait: Quid pro hac fide honoris ac præmii Mardochæus consecutus est? Dixerunt ei servi illius ac ministri: Nihil omnino mercedis accepit.

4 Statimque rex. Quis est, inquit, in atrio? Aman quippe interius atrium domus regiæ intraverat, ut suggereret regi, & juberet Mardochæum affigi patibulo, quod ei fuerat præparatum.

5 Responderunt pueri: Aman stat in atrio: Dixitque rex: Ingrediatur.

6 Cumque esset ingressus, ait illi: Quid debet fieri viro quem rex honorare desiderat? Cogitans autem in corde suo Aman, & reputans quod nullum alium rex, nisi se, vellet honorare,

7 Respondit: Homo quem rex honorare cupit,

8 Debet indui vestibus regiis, & imponi super equum, qui de stabulis regis est, & accipere regium diadema super caput suum,

9 Et primus de regiis principibus ac tyrannis teneat equum ejus, & per plateam civitatis incedens clamet, & dicat: Sic honorabitur, quemcumque voluerit rex honorare.

10 Dixitque ei rex; Festina, & sumpta stola & equo, fac, ut locutus es, Mardochæo Judæo, qui sedet ante fores palatii. Cave ne quicquam de his, quæ locutus es, prætermittas.

11 Tulit itaque Aman stolam & equum, indutumque Mardochæum in platea civitatis, & impositum equo præcedebat, atque clamabat: Hoc honore condignus est, quemcumque rex voluerit honorare.

12 Reversusque est Mardochæus ad januam palatij: & Aman festinavit ire in domum suam, lugens & operto capite.

13 Narravitque Zares uxori suæ, & amicis, omnia quæ evenissent sibi. Cui responderunt sapientes, quos habebat in consilio, & uxor ejus: Si de semine Judæorum est Mardochæus, ante quem cadere cœpisti, non poteris ei resistere, sed cades in conspectu ejus.

14 Adhuc illis loquentibus, venerunt eunuchi regis, & cito eum ad convivium, quod regina paraverat, pergere compulerunt.

CAPUT VII.

Esther in convivio regem jam exhilaratum pro sua & populi sui vita precatur, & Aman Judæorum adversarium accusat, quem rex in cruce ab illo parata Mardochæo suffixi jubet.

1 INravit itaque rex & Aman, ut biberent cum regina.

2 Dixitque ei rex etiam secunda die, postquam vino incaluerat: Quæ est petitio tua Esther ut detur tibi? & quid vis fieri? etiamsi dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis.

3 Ad quem illa respondit: Si inveni gratiam in oculis tuis ô rex, & si tibi placet, dona mihi animam meam, pro qua rogo, & populum meum, pro quo obsecro.

4 Traditi enim sumus ego & populus meus, ut conteramur, jugulemur, & pereamus. Atque utinam in servos & famulas venderemur: esset tolerabile malum, & gemens tacerem: nunc autem hostis noster est, cujus crudelitas redundat in regem.

5 Respondensque rex Assuerus ait: Quis est iste, & cujus potentiæ, ut hæc audeat facere?

6 Dixitque Esther: Hostis & inimicus noster pessimus iste est Aman. Quod ille audiens, illico obstupuit, vultum regis ac reginæ ferre non sustinens.

7 Rex autem iratus surrexit, & de loco convivij intravit in hortum arboribus consitum. Aman quoque surrexit ut rogaret Esther reginam pro anima sua, intellexit enim à rege sibi paratum malum.

8 Qui cum reversus esset de horto nemoribus consito, & intrasset convivii locum, reperit Aman super lectulum corruisse, in quo jacebat Esther, & ait: Etiam reginam vult opprimere, me præsente, in domo mea. Necdum verbum de ore regis exierat, & statim operuerunt faciem ejus.

9 Dixitque Harbona, unus de eunuchis qui stabant in ministerio regis. En lignum, quod paraverat Mardochæo qui locutus est pro rege, stat in domo Aman, habens altitudinis

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

titudinis quinquaginta cubitos. Cui dixi rex : Appendite eum in eo.

10 Suspensus est itaque Aman in patibulo quod paraverat Mardochæo : & regis ira quievit.

CAPVT VIII.

Esther substituit Mardochæo in locum Amanis, impetrat à rege ut ferales & vetetes Aman literas novis irritet, & Iudæis securitatem, & ut se de suis inimicis ulciscantur, unde maxima ubique lætitia exoritur.

1 DE illo dedit rex Assuerus Esther reginæ domum Aman adversarii Iudæorum, & Mardochæus ingressus est ante faciem regis. Confessa est enim ei Esther quod esset patruus suus.

2 Tulitque rex annulum, quem ab Aman recipi jusserat, & tradidit Mardochæo. Esther autem constituit Mardochæum super domum suam.

3 Nec his contenta, procidit ad pedes regis, flevitque, & locuta ad eum oravit, ut malitiam Aman Agagitæ, & machinationes ejus pessimas, quas excogitaverat contra Iudæos, juberet irritas fieri.

4 At ille ex more sceptrum aureum protendit manu, quo signum clementiæ monstrabatur: illaque consurgēs stetit ante eum.

5 Et ait : Si placet regi, & si inveni gratiam in oculis ejus, & deprecatio mea non ei videtur esse contraria, obsecro, ut novis epistolis, veteres Aman litteræ, insidiatoris & hostis Iudæorum, quibus eos in cunctis regis provinciis perire præceperat, corrigantur.

6 Quo modo enim potero sustinere necem & interfectionem populi mei?

7 Respondítque rex Assuerus Esther reginæ, & Mardochæo Iudæo : Domum Aman concessi Esther, & ipsum jussi affigi cruci, quia ausus est manum mittere in Iudæos.

8 Scribite ergo Iudæis, sicut vobis placet, regis nomine signantes litteras annulo meo. Hæc enim consuetudo erat, ut epistolis, quæ ex regis nomine mittebantur, & illius annulo signatæ erant, nemo auderet contradicere.

9 Accitisque scribis & librariis regis (erat autem tempus tertij mensis, qui appellatur Siban) vigesima & tertia die illius, scriptæ sunt epistolæ, ut Mardochæus voluerat, ad Iudæos, & ad principes, procuratoresque & judices, qui centum viginti septem provinciis ab India usque ad Æthiopiam præsidebant : provinciæ atque provinciæ, populo & populo, juxta linguas & litteras suas, & Iudæis, prout legere poterant, & audire.

10 Ipsæque epistolæ, quæ regis nomine mittebantur, annulo ipsius obsignatæ sunt, & missæ per veredarios : qui per omnes provincias discurrentes, veteres litteras novis nuntiis prævenirent.

11 Quibus imperavit rex ut convenirent Iudæos par singulas civitates, & in unum præciperent congregari, ut starent pro animabus suis ; & omnes inimicos suos, cum conjugibus ac liberis & universis domibus, interficerent atque delerent, & spolia eorum diriperent.

12 Et constituta est per omnes provincias una ultionis dies, id est, tertiadecima mensis duodecim Adar.

13 Summaque epistolæ hæc fuit, ut in omnibus terris ac populis, qui regis Assueri subjacebant imperio, notum fieret, paratos esse Iudæos ad capiendam vindictam de hostibus suis.

14 Egressique sunt veredarij celeres nuntia perferentes, & edictum regis pependit in Susan.

15 Mardochæus autem, de palatio, & de conspectu regis egrediens, fulgebat vestibus regiis, hyacinthinis videlicet & aëris, coronam auream portans in capite, & amictus serico pallio atque purpureo. Omnisque civitas exultavit, atque lætata est.

16 Iudæis autem nova lux oriri visa est, gaudium, honor, & tripudium.

17 Apud omnes populos, urbes, atque provincias, quocumque regis jussa veniebant, mira exultatio, epulæ, atque convivia, & festus dies : in tantum ut plures alterius gentis & sectæ, eorum religioni & ceremoniis jungerentur. Grandis enim cunctos Iudaici nominis terror invaserat.

CAPVT IX.

Iudæi passim hostes suos eodem die quem ipsi Iudæorum cædi præstituerant, trucidant ; & suspensis decem filiis Aman, diem Phurim, hoc est Sortium, perpetuo solemnem Mardochæus instituit

1 IGitur duodecimi mensis, quem Adar vocari ante jam diximus, tertiadecima die, quando cunctis Iudæis interfectio parabatur, & hostes eorum inhiabant sanguini, versa vice Iudæi superiores esse cœperunt, & se de adversariis vindicare.

2 Congregatique sunt per singulas civitates, oppida, & loca, ut extenderent manum contra inimicos & persecutores suos. Nullusque ausus est resistere, eo quod omnes populos magnitudinis eorum formido pererrarat.

3 Nam & provinciarum judices, & duces, & procuratores, omnisque dignitas quæ singulis locis ac operibus præerat, extollebant Iudæos timore Mardochæi.

4 Quem principem esse palatij, & plurimum posse cognoverunt : fama quoque nominis ejus crescebat quotidie, & per cunctorum ora volitabat.

5 Itaque percusserunt Iudæi inimicos suos plaga magna, & occiderunt eos, reddentes eis quod sibi paraverant facere :

6 In tantum ut etiam in Susan quingentos viros interficerent, extra decem filios Aman Agagitæ hostis Iudæorum : quorum ista sunt nomina :

7 Pharsandatha, & Delphon, & Esphatha,

8 Et Phoratha, & Adalia, & Aridatha,

9 Et Phermesta, & Arisai, & Aridai, & Jezatha.

10 Quos cum occidissent prædas de substantiis eorum tangere noluerunt.

11 Statimque numerus eorum, qui occisi erant in Susan, ad regem relatus est.

12 Qui dixit reginæ : in urbe Susan interfecerunt Iudæi quingentos viros, & alios decem filios Aman : quantam putas eos exercere cædem in universis provinciis?

Quid

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

Quid ultra postulas, & quid vis ut fieri jubeam?

13 Cui illa respondit: Si regi placet, detur potestas Iudæis, ut sicut fecerunt hodie in Susan, sic & cras faciant, & decem filii Aman in patibulis suspendantur.

14 Præcepitque rex ut ita fieret. Statimque in Susan pependit edictum, & decem filij Aman suspensi sunt.

15 Congregatis Iudæis quartadecima die mensis Adar, interfecti sunt in Susan trecenti viri: nec eorum ab illis direpta substantia est.

16 Sed & per omnes provincias, quæ ditioni regis subiacebant, pro animabus suis steterunt Iudæi, interfectis hostibus ac persecutoribus suis: in tantum ut septuagintaquinque millia occisorum implerentur, & nullus de substantiis eorum quidquam contingeret.

17 Dies autem tertiusdecimus mensis Adar, primus apud omnes interfectionis fuit, & quartadecima die cædere desierunt. Quem constituerunt esse solemnem, ut in eo omni tempore deinceps vacarent, epulis gaudio atque conviviis.

18 At hi qui in urbe Susan cædem exercuerant, tertiodecimo & quartodecimo die ejusdem mensis in cæde versati sunt: quintodecimo autem die percutere desierunt. Et idcirco eundem diem constituerunt solemnem epularum atque lætitiæ.

19 Hi vero Iudæi, qui in oppidis non muratis ac villis morabãtur, quartumdecimum diem mensis Adar conviviorum & gaudij decreverunt, ita ut exultent in eo, & mittant sibi mutuo partes epularum & ciborum.

20 Scripsit itaque Mardochæus omnia hæc & litteris comprehensa misit ad Iudæos, qui in omnibus regis provinciis morabantur, tam in vicino positis, quam procul,

21 Ut quartamdecimam & quintamdecimam diem mensis Adar pro festis susciperent, & revertente semper anno solemni celebrarent honore:

22 Quia in ipsis diebus se ulti sunt Iudæi de inimicis suis, & luctus atque tristitia in hilaritatem gaudiumque conversa sunt, essentque dies isti epularum atque lætitiæ, & mitterent sibi invicem ciborum partes, & pauperibus munuscula largirentur.

23 Susceperuntque Iudæi in solemnem ritum cuncta quæ eo tempore facere cœperant, & quæ Mardochæus litteris facienda mandaverat.

24 Aman enim filius Amadathi stirpis Agag, hostis & adversarius Iudæorum, cogitavit contra eos malum, ut occideret illos, atque deleret: & misit phur, quod nostra lingua vertitur in sortem.

25 Et postea ingressa est Esther ad regem, obsecrans ut conatus ejus, litteris regis irriti fierent: & malum, quod contra Iudæos cogitaverat, reverteretur in caput ejus. Denique & ipsum & filios ejus affixerunt cruci,

26 Atque ex illo tempore dies isti appellati sunt phurim, id est, sortium: eo quod phur, id est sors, in urnam missa fuerit. Et cuncta quæ gesta sunt, epistolæ, id est, libri hujus, volumine continentur:

27 Quæque sustinuerunt, & quæ deinceps immutata sunt, susceperunt Iudæi super se & semen suum, & super cunctos qui religioni eorum voluerunt copulari, ut nulli liceat duos hos dies absque solemnitate transigere: quos scriptura testatur, & certa expetunt tempora, annis sibi jugiter succedentibus.

28 Isti sunt dies, quos nulla unquam delebit oblivio: & per singulas generationes cunctæ in toto orbe provinciæ celebrabunt: nec est ulla civitas, in qua dies phurim, id est sortium, non observentur à Iudæis, & ab eorum progenie, quæ his cæremoniis obligata est.

29 Scripseruntque Esther regina filia Abihail & Mardochæus Iudæus, etiam secundam epistolam, ut omni studio dies ista solemnis sanciretur in posterum.

30 Et miserunt ad omnes Iudæos, qui in centum vigintiseptem provinciis regis Assueri versabantur, ut haberent pacem, & susciperent veritatem.

31 Observantes dies sortium, & suo tempore cum gaudio celebrarent: sicut constituerant Mardochæus & Esther, & illi observanda susceperunt à se, & à semine suo, jejunia & clamores, & sortium dies,

32 Et omnia, quæ libri hujus, qui vocatur Esther, historia continentur.

CAPVT X.

Somnij Mardochæi declaratio, de reducto Iudæorum populo in libertatem.

1 REx vero Assuerus, omnem terram & cunctas maris insulas fecit tributarias:

2 Cujus fortitudo & imperium, & dignitas atque sublimitas, qua exaltavit Mardochæum, scripta sunt in libris Medorum, atque Persarum:

3 Et quo modo Mardochæus Iudaici generis secundus à rege Assuero fuerit: & magnus apud Iudæos, & acceptabilis plebi fratrum suorum, quærens bona populo suo, & loquens ea quæ ad pacem seminis sui pertinerent.

Quæ habentur in Hebræo, plena fide expressi. Hæc autem, quæ sequuntur, scripta reperi in editione vulgata, quæ Græcorum lingua & litteris continentur: & interim post finem libri hoc capitulum ferebatur: quod juxta consuetudinem nostram obelo, id est veru prænotavimus.

4 Dixitque Mardochæus: A Deo facta sunt ista.

5 Recordatus sum somnij, quod videram, hæc eadem significantis: nec eorum quidquam irritum fuit.

6 Parvus fons, qui crevit in fluvium, & in lucem solemque conversus est, & in aquas plurimas redundavit: Esther est, quam rex accepit uxorem, & voluit esse reginam.

7 Duo autem dracones: ego sum, & Aman.

8 Gentes, quæ convenerant: hi sunt, qui conati sunt delere nomen Iudæorum.

9 Gens autem mea, Israel est: quæ clamavit ad Dominum, & salvum fecit Dominus populum suum: liberavitque nos ab omnibus malis, & fecit signa

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

signa magna atque portenta inter gentes :
10 Et duas sortes esse præcepit, unam populi Dei, & alteram cunctarum gentium.
11 Venitque utraque sors in statutum ex illo jam tempore diem coram Deo universis gentibus :
12 Et recordatus est Dominus populi sui, ac miserius est hæreditatis suæ.
13 Et observabuntur dies isti in mense Adar, quartadecima & quintadecima die ejusdem mensis, cum omni studio & gaudio in unum cœtum populi congregati, in cunctas deinceps generationes populi Israël.

CAPVT XI.

Somnium Mardochæi :

1 ANno quarto, regnantibus Ptolemæo & Cleopatra, attulerunt, Dositheus, qui se sacerdotē & Levitici generis ferebat & Ptolemæus filius ejus, hanc epistolam phurim, quam dixerunt interpretatum esse Lysimachum, Ptolemæi filium in Ierusalem.

Hoc quoque principium erat in editione vulgata, quod nec in Hebræo, nec apud ullum fertur interpretum.

2 Anno secundo, regnante Artaxerxe maximo, prima die mensis Nisan vidit somnium Mardochæus filius Iairi, filii Semei filii Cis, de tribu Benjamin :
3 Homo Iudæus, qui habitabat in urbe Susis vir magnus, & inter primos aulæ regiæ.
4 † Erat autem de eo numero captivorum, quo transtulerat Nabuchodonosor rex Babylonis de Ierusalem cum Iechonia rege Iuda :
5 Et hoc ejus somnium fuit : Apparuerunt voces, & tumultus, & tonitrua, & terræ motus, & conturbatio super terram :
6 Et ecce duo dracones magni, pararique contra se in prælium.
7 Ad quorum clamorem cunctæ concitatæ sunt nationes, ut pugnarent contra gentem justorum.
8 Fuitque dies illa tenebrarum & discriminis, tribulationis & angustiæ, & ingens formido super terram.
9 Conturbataque est gens justorum timentium mala sua, & præparata ad mortem.
10 Clamaveruntque ad Deum : & illis vociferantibus, fons parvus crevit in fluvium maximum, & in aquas plurimas redundavit.
11 Lux & sol ortus est, & humiles exaltati sunt, & devoraverunt inclytos.
12 Quod cum vidisset Mardochæus, & surrexisset de strato, cogitabat quid Deus facere vellet : & fixum habebat in animo scire cupiens quid significaret somnium.

† 4. Regum 24 15 *Supra* 2.6.

CAPVT XII.

Manifestatio insidiarum eunuchorum in regem à Mardochæo, ex secundo capite repetita.

Supr. 2. 21. & 6. 2. 1 MOrabatur autem eo tempore in aula regis, cum Bagatha & Thara eunuchis regis, qui janitores erant palatij.
2 Cumq; intellexisset cogitationes eorum, & curas diligentius pervidisset, didicit quod conarentur in regem Artaxerxem manus mittere, & nuntiavit super eo regi.
3 Qui de utroque habita quæstione, confessos jussit duci ad mortem.
4 Rex autem quod gestum erat, scripsit in commentariis : sed & Mardochæus rei memoriam litteris tradidit.
5 Præcepitq; ei rex, ut in aula palatii moraretur, datis ei pro delatione muneribus.
6 Aman vero filius Amadathi bugæus, erat glorioſissimus coram rege, & voluit nocere Mardochæo & populo ejus, pro duobus eunuchis regis qui fuerant interfecti.

Hucusque proœmium

Quæ sequuntur, in eo loco posita erant, ubi scriptum est in volumine,

Et diripuerunt bona, vel substantias eorum.

Quæ in sola vulgata editione reperimus.

Epistolæ autem hoc exemplar fuit.

CAPVT XIII.

Exemplar epistolæ regiæ, quam misit Aman ad principes provinciarum super cæde Iudæorum, & Mardochæi oratio pro eorum liberatione.

1 REx maximus Artaxerxes ab India usque Æthiopiam, centum viginti septem provinciarum principibus & ducibus, qui ejus imperio subjecti sunt, salutem.
2 Cum plurimis gentibus imperarem, & universum orbem meæ ditioni subjugassem, volui nequaquam abuti potentiæ magnitudine, sed clementia & lenitate gubernare subjectos, ut absque ullo terrore vitam silentio transigentes, optata cunctis mortalibus pace fruerentur.
3 Quærente autem me à consiliariis meis, quomodo posset hoc impleri, unus qui sapientia & fide cæteros præcellebat, & erat post regem secundus, Aman nomine,
4 Indicavit mihi in toto orbe terrarum populum esse dispersum, qui novis uteretur legibus, & contra omnium gentium consuetudinem faciens, regum jussa contemneret, & universarum concordiam nationum sua dissensione violaret.
5 Quod cum didicissemus, videntes unam gentem rebellem adversus omne hominum genus perversis uti legibus, nostrisque jussionibus contraire, & turbare subjectarum nobis provinciarum pacem atque concordiam,
6 Iussimus, ut quoscumque Aman, qui omnibus provinciis præpositus est, & secundus à rege, & quem patris loco colimus, monstraverit, cum conjugibus ac liberis deleantur ab inimicis suis, nullusque eorum misereatur, quartadecima die duodecimi mensis Adar anni præsentis :
7 Vt nefarii homines uno die ad inferos descendentes, reddant imperio nostro pacem, quam turbaverant.

Hucusque exemplar epistolæ.

Quæ sequuntur, post eum locum scripta reperiri ubi legitur.

Pergensque Mardochæus, fecit omnia quæ ei mandaverat Esther.

Nec tamen habentur in Hebraico, & apud nullum penitus servantur interpretum.

8 Mardochæus autem deprecatus est Dominum, memor omnium operum ejus,
9 Et dixit : Domine, Domine rex omnipotens, in ditione enim tua cuncta sunt posita, & non est qui possit tuæ resistere voluntati, si decreveris salvare Israël.
10 Tu fecisti cælum & terram, & quidquid cæli ambitu continetur,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

11 Dominus omnium es, nec est qui resistat majestati tuæ.

12 Cuncta nosti, & scis, quia non pro superbia & contumelia, & aliqua gloriæ cupiditate, fecerim hoc, ut non adorarem Aman superbissimum.

13 (Libenter enim pro salute Israël etiam vestigia pedum ejus deosculari paratus essem.)

14 Sed timui ne honorem Dei mei transferrem ad hominem, & ne quemquam adorarem, excepto Deo meo.

15 Et nunc Domine rex Deus Abraham, miserere populi tui, quia volunt nos inimici nostri perdere, & hæreditatem tuam delere.

16 Ne despicias partem tuam, quam redemisti tibi de Ægypto.

17 Exaudi deprecationem meam, & propitius esto sorti & funiculo tuo, & converte luctum nostrum in gaudium, ut viventes laudemus nomen tuum Domine, & ne claudas ora te canentium.

18 Omnis quoque Israël pari mente & obsecratione clamavit ad Dominum, eo quod eis certa mors impenderet.

CAPUT XIV.

Plangit Esther, Deum in spiritu humilitatis obsecrans.

1 ESther quoque regina confugit ad Dominum, pavens periculum, quod imminebat.

2 Cumque deposuisset vestes regias, fletibus & luctui apta indumenta suscepit, & pro unguentis variis, cinere & stercore implevit caput, & corpus suum humiliavit jejuniis: omniaque loca, in quibus antea lætari consueverat, crinium laceratione complevit.

3 Et deprecabatur Dominum Deum Israël, dicens: Domine mi, qui rex noster es solus, adjuva me solitariam, & cujus præter te nullus est auxiliator alius.

4 Periculum meum in manibus meis est.

† Deut. 4. 20. 5 † Audivi à patre meo, quod tu Domine tulisses Israël de cunctis gentibus, & patres nostros ex omnibus retro majoribus suis, ut possideres hæreditatem sempiternam, fecistique eis sicut locutus es.

6 Peccavimus in conspectu tuo, & idcirco tradidisti nos in manus inimicorum nostrorum.

7 Coluimus enim deos eorum. Iustus es Domine:

8 Et nunc non eis sufficit, quod durissima nos opprimunt servitute, sed robur manuum suarum, idolorum potentiæ deputantes,

9 Volunt tua mutare promissa, & delere hæreditatem tuam, & claudere ora laudantium te, atque extinguere gloriam templi & altaris tui,

10 Vt aperiant ora gentium, & laudent idolorum fortitudinem, & prædicent carnalem regem in sempiternum,

11 Ne tradas Domine sceptrum tuum his, qui non sunt, ne rideant ad ruinam nostram: sed converte consilium eorum super eos, & eum, qui in nos cœpit sævire, disperde.

12 Memento Domine, & ostende te nobis in tempore tribulationis nostræ, & da mihi fiduciam Domine rex deorum, & universæ potestatis:

13 Tribue sermonem compositum in ore meo in conspectu leonis, & transfer cor illius in odium hostis nostri, ut & ipse pereat, & cæteri qui ei consentiunt.

14 Nos autem libera manu tua, & adjuva me, nullum aliud auxilium habentem, nisi te, Domine, qui habes omnium scientiam,

15 Et nosti quia oderim gloriam iniquorum, & detester cubile incircumcisorum, & omnis alienigenæ.

16 Tu scis necessitatem meam, quod abominer signum superbiæ & gloriæ meæ, quod est super caput meum in diebus ostentationis meæ, & detester illud quasi pannum menstruatæ, & non portem in diebus silentii mei,

17 Et quod non comederim in mensa Aman, nec mihi placuerit convivium regis, & non biberim vinum libaminum:

18 Et numquam lætata sit ancilla tua, ex quo huc translata sum usque in præsentem diem, nisi in te Domine Deus Abraham.

19 Deus fortis super omnes, exaudi vocem eorum qui nullam aliam spem habent, & libera nos de manu iniquorum, & erue me à timore meo.

CAPUT XV.

Mandante Mardochæo, intrat Esther ad regem, vultu illius exterrita.

Hæc quoque addita reperi in editione vulgata.

1 ET mandavit ei (haud dubium quin Esther Mardochæus) ut ingrederetur ad regem, & rogaret pro populo suo & pro patria sua.

2 Memorare (inquit) dierum humilitatis tuæ, quomodo nutrita sis in manu mea, quia Aman secundus à rege locutus est contra nos in mortem:

3 Et tu invoca Dominum, & loquere regi pro nobis, & libera nos de morte.

Nec non & ista quæ subdita sunt.

4 Die autem tertio deposuit vestimenta ornatus sui, & circumdata est gloria sua.

5 Cumque regio fulgeret habitu, & invocasset omnium rectorem & salvatorem Deum, assumpsit duas famulas,

6 Et super unam quidem innitebatur quasi præ deliciis & nimia teneritudine corpus suum ferre non sustinens:

7 Altera autem famularum sequebatur dominam, defluentia in humum indumenta sustentans.

8 Ipsa autem roseo colore vultum perfusa, & gratis ac nitentibus oculis, tristem celabat animum, & nimio timore contractum.

9 Ingressa igitur cuncta per ordinem ostia, stetit contra regem, ubi ille residebat super solium regni sui, indutus vestibus regiis, auroque fulgens: & pretiosis lapidibus, erat que terribilis aspectu.

10 Cumque elevasset faciem, & ardentibus oculis furorem pectoris indicasset, regina corruit, & in pallorem colore mutato, lassum super ancillulam reclinavit caput.

11 Conver

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

11 Convertitque Deus spiritum regis in mansuetudinem, & festinus ac metuens exilivit de solio, & sustentans eam ulnis suis, donec rediret ad se, his verbis blandiebatur.

12 Quid habes Esther? Ego sum frater tuus, noli metuere.

13 Non morieris: non enim pro te, sed pro omnibus hæc lex constituta est:

14 Accede igitur, & tange sceptrum.

15 Cumque illa reticeret, tulit auream virgam, & posuit super collum ejus, & osculatus est eam, & ait: Cur mihi non loqueris?

16 Quæ respondit: Vidite Domine quasi angelum Dei, & conturbatum est cor meum præ timore gloriæ tuæ.

17 Valde enim mirabilis es domine, & facies tua plena est gratiarum.

18 Cumque loqueretur, rursus corruit, & pæne exanimata est.

19 Rex autem turbabatur, & omnes ministri ejus consolabantur eam.

CAPVT XVI.

Assueri epistola pro Iudæorum salute cum inimicorum suorum interemptione, ad singulas regni provincias, irritando epistolam missam ab Aman.

Exemplar epistolæ regis Artaxerxis, quam pro Iudæis ad totas regni sui provincias misit: quod & ipsum in Hebraico volumine non habetur.

1 REx magnus Artaxerxes ab India usque Æthiopiam, centum viginti septem provinciarum ducibus ac principibus, qui nostræ jussioni obediunt, salutem dicit.

2 Multi bonitate principum, & honore qui in eos collatus est, abusi sunt in superbiam.

3 Et non solum subjectos regibus nituntur opprimere, sed datam gloriam non ferentes, in ipsos, qui dederunt, moliuntur insidias.

4 Nec contenti sunt gratias non agere beneficiis, & humanitatis in se jura violare, sed Dei quoque cuncta cernentis arbitrantur se posse fugere sententiam.

5 Et in tantum vesaniæ proruperunt, ut eos, qui credita sibi officia diligenter observant, & ita cuncta agunt ut omnium laude digni sint, mendaciorum cuniculis conentur subvertere,

6 Dum aures principum simplices, & ex sua natura alios æstimantes, callida fraude decipiunt.

7 Quæ res & ex veteribus probatur historiis, & ex his quæ geruntur quotidie, quo modo malis quorumdam suggestionibus regum studia depraventur.

8 Vnde providendum est paci omnium provinciarum.

9 Nec putare debetis, si diversa jubeamus, ex animi nostri venire levitate; sed pro qualitate & necessitate temporum, ut reipublicæ poscit utilitas, ferre sententiam.

10 Et ut manifestius, quod dicimus, intelligatis, † Aman filius Amadathi, & animo & gente Macedo, alienusque à Persarum sanguine, & pietatem nostram sua crudelitate commaculans, peregrinus à nobis susceptus est.

† Sup. 3. 1.

11 Et tantam in se expertus humanitatem, ut pater noster vocaretur, & adoraretur ab omnibus post regem secundus:

12 Qui in tantum arrogantiæ tumorem sublatus est, ut regno privare nos niteretur & spiritu.

13 Nam Mardochæum, cujus fide & beneficiis vivimus, & consortem regni nostri Esther, cum omni gente sua, novis quibusdam atque inauditis machinis expetivit in mortem:

14 Hoc cogitans, ut illis interfectis, insidiaretur nostræ solitudini, & regnum Persarum transferret in Macedonas.

15 Nos autem à pessimo mortalium Iudæos neci destinatos, in nulla penitus culpa reperimus, sed è contrario justis utentes legibus.

16 Et filios altissimi & maximi, semperque viventis Dei, cuius beneficio & patribus nostris & nobis regnum est traditum, & usque hodie custoditur.

17 Vnde eas litteras, quas sub nomine nostro ille direxerat, sciatis esse irritas.

18 Pro quo scelere ante portas hujus urbis, id est, Susan, & ipse qui machinatus est, & omnis cognatio ejus pendet in patibulis: non nobis, sed Deo reddente ei quod meruit.

19 Hoc autem edictum, quod nunc mittimus, in cunctis urbibus proponatur, ut liceat Iudæis uti legibus suis.

20 Quibus debetis esse adminiculo, ut eos, qui se ad necem eorum paraverant, possint interficere tertiadecima die mensis duodecimi, qui vocatur Adar.

21 Hanc enim diem, Deus omnipotens mœroris & luctus, eis vertit in gaudium.

22 Vnde & vos, inter cæteros festos dies hanc habetote diem, & celebrate eam cum omni lætitia, ut & in posterum cognoscatur.

23 Omnes, qui fideliter Persis obediunt, dignam pro fide recipere mercedem: qui autem insidiantur regno eorum, perire pro scelere.

24 Omnis autem provincia & civitas, quæ noluerit solemnitatis hujus esse particeps, gladio & igne pereat, & sic deleatur, ut non solum hominibus, sed etiam bestiis invia sit in sempiternum, pro exemplo contemptus, & inobedientiæ.

LIBER IOB.

CAPVT I.

Iob sanctus & dives, pro filiis vicissim convivia celebrantibus Domino sacrificat, cujus possessiones petenti satanæ Dominus dirripiendas exponit: per quem perdita omni illius substantia, interemptisque filiis, ipse cum signis mœstitiæ patiens, in Dei laudes prorumpit.

1 VIr erat in terra Hus, nomine Iob, & erat vir ille simplex, & rectus, ac timens Deum, & recedens à malo:

2 Natique sunt ei septem filii & tres filiæ.

3 Et fuit possessio ejus, septem millia ovium, & tria millia camelorum, quingenta quoque juga boum: & quingentæ

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

asinæ, ac familia multa nimis: eratque vir ille magnus inter omnes orientales,

4 Et ibant filii ejus, & faciebant convivium per domos, unusquisque in die suo. Et mittentes vocabant tres sorores suas ut comederent & biberent cum eis.

5 Cumque in orbem transissent dies convivii, mittebat ad eos Iob, & sanctificabat illos, consurgensque diluculo offerebat holocausta pro singulis. Dicebat enim: Ne forte peccaverint filii mei, & maledixerint Deo in cordibus suis. Sic faciebat Iob cunctis diebus.

6 Quadam autem die, cum venissent filii Dei ut assisterent coram Domino, adfuit inter eos etiam satan.

7 Cui dixit Dominus: Unde venis? Qui respondens, ait: Circuivi terram, & perambulavi eam.

8 Dixitque Dominus ad eum: Numquid considerasti servum meum Iob, quod non sit ei similis in terra, homo simplex, & rectus, ac timens Deum, & recedens à malo?

9 Cui respondens satan, ait: Numquid Iob frustra timet Deum?

10 Nonne tu vallasti eum, ac domum ejus, universamque substantiam per circuitum, operibus manuum ejus benedixisti, & possessio ejus crevit in terra?

11 Sed extende paululum manum tuam, & tange cuncta quæ possidet, nisi in faciem maledixerit tibi.

12 Dixit ergo Dominus ad satan: Ecce, universa quæ habet, in manu tua sunt: tantum in eum ne extendas manum tuam. Egressusque est satan à facie Domini.

13 Cum autem quadam die filii & filiæ ejus comederent & biberent vinum in domo fratris sui primogeniti,

14 Nuntius venit ad Iob, qui diceret: Boves arabant, & asinæ pascebantur juxta eos

15 Et irruerunt Sabæi, tulerunique omnia, & pueros percusserunt gladio, & evasi ego solus ut nuntiarem tibi.

16 Cumque adhuc ille loqueretur, venit alter, & dixit: Ignis Dei cecidit è cælo, & tactas oves puerosque consumpsit, & effugi ego solus ut nuntiarem tibi.

17 Sed & illo adhuc loquente, venit alius, & dixit: Chaldæi fecerunt tres turmas, & invaserunt camelos, & tulerunt eos, nec non & pueros percusserunt gladio, & ego fugi solus ut nuntiarem tibi.

18 Adhuc loquebatur ille, & ecce alius intravit, & dixit: Filiis tuis & filiabus vescentibus & bibentibus vinum in domo fratris sui primogeniti,

19 Repente ventus vehemens irruit à regione deserti, & concussit quatuor angulos domus, quæ corruens oppressit liberos tuos, & mortui sunt, & effugi ego solus ut nuntiarem tibi.

20 Tunc surrexit Iob, & scidit vestimenta sua, & tonso capite corruens in terram, adoravit.

21 Et dixit: † Nudus egressus sum de utero matris meæ, & nudus revertar illuc: Dominus dedit, Dominus abstulit: sicut Domino placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum.

† Eccli. 5. 14. 1. Tim. 6. 7.

22 In omnibus his non peccavit Iob labiis suis, neque stultum quid contra Deum locutus est.

CAPUT II.

Satanas obtenta à Deo facultate percutit Iob ulcere pessimo; cui etiam propria uxor insultat; tres autem ipsius amici eum visitantes, septem diebus compatientes in terra cum eo taciti sedent.

1 FActum est autem, cum quadam die venissent filii Dei, & starent coram Domino, venisset quoque satan inter eos, & staret in conspectu ejus,

2 Ut diceret Dominus ad satan: Unde venis? Qui respondens ait: Circuivi terram, & perambulavi eam.

3 Et dixit Dominus ad satan: Nunquid considerasti servum meum Iob, quod non sit ei similis in terra, vir simplex & rectus, ac timens Deum, & recedens à malo, & adhuc retinens innocentiam? Tu autem commovisti me adversus eum ut affligerem eum frustra.

4 Cui respondens satan, ait: Pellem pro pelle, & cuncta quæ habet homo, dabit pro anima sua:

5 Alioquin mitte manum tuam, & tange os ejus & carnem, & tunc videbis quod in faciem maledicat tibi.

6 Dixit ergo Dñs ad satan: Ecce in manu tua est, verumtamen animam illius serva.

7 Egressus igitur satan à facie Domini, percussit Iob ulcere pessimo, à planta pedis usque ad verticem ejus,

8 Qui testa saniem radebat, sedens in sterquilinio.

9 Dixit autem illi uxor sua: Adhuc tu permanes in simplicitate tua? benedic Deo & morere.

10 Qui ait ad illam: Quasi una de stultis mulieribus locuta es: si bona suscepimus de manu Dei, mala quare non suscipiamus? In omnibus his non peccavit Iob labiis suis.

11 Igitur audientes tres amici Iob omne malum, quod accidisset ei, venerunt singuli de loco suo; Eliphaz Themanites, & Baldad Suhites, & Sophar Naamathites. Condixerant enim, ut pariter venientes visitarent eum, & consolarentur.

12 Cumque elevassent procul oculos suos, non cognoverunt eum, & exclamantes ploraverunt, scissisque vestibus sparserunt pulverem super caput suum in cælum.

13 Et sederunt cum eo in terra septem diebus & septem noctibus, & nemo loquebatur ei verbum, videbant enim dolorem esse vehementem

CAPUT III

Iob, laxata naturæ habenis maledicit diei nativitatis suæ præsentique vitæ; ostendens mortalium miserias, & à quot malis liberatur qui hac luce statim privatus est.

1 POst hæc aperuit Iob os suum, & maledixit diei suo,

2 Et locutus est.

3 Pereat dies in qua natus sum, & nox in qua dictum est: Conceptus est homo. † Jerem. 20. 14.

4 Dies ille vertatur in tenebras, nō requirat eum Deus desuper, & nō illustretur lumine.

5 Obscurent eum tenebræ, & umbra mortis,

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

tis, occupet eum caligo, & involvatur amaritudine.

6 Noctem illam tenebrosus turbo possideat, non computetur in diebus anni, nec numeretur in mensibus.

7 Sit nox illa solitaria nec laude digna.

8 Maledicant ei qui maledicunt diei, qui parati sunt suscitare Leviathan:

9 Obtenebrentur stellæ caligine ejus: expectet lucem & non videat, nec ortum surgentis auroræ.

10 Quia non conclusit ostia ventris, qui portavit me, nec abstulit mala ab oculis meis.

11 Quare non in vulva mortuus sum, egressus ex utero non statim perii?

12 Quare exceptus genibus? cur lactatus uberibus?

13 Nunc enim dormiens silerem, & somno meo requiescerem:

14 Cum regibus & consulibus terræ, qui ædificant sibi solitudines:

15 Aut cum principibus, qui possident aurum, & replent domos suas argento:

16 Aut sicut abortivum absconditum non subsisterem, vel qui concepti non viderunt lucem.

17 Ibi impii cessaverunt à tumultu, & ibi requieverunt fessi robore.

18 Et quondam victi pariter sine molestia, non audierunt vocem exactoris.

19 Parvus & magnus ibi sunt, & servus liber à domino suo.

20 Quare misero data est lux, & vita his, qui in amaritudine animæ sunt?

21 Qui expectant mortem, & non venit, quasi effodientes thesaurum.

22 Gaudentque vehementer cum invenerint sepulchrum.

23 Viro cujus abscondita est via, & circumdedit eum Deus tenebris?

24 Antequam comedam suspiro: & tamquam inundantes aquæ, sic rugitus meus:

25 Quia timor, quem timebam, evenit mihi: & quod verebar accidit.

26 Nonne dissimulavi? nonne silui? nonne quievi? & venit super me indignatio.

CAPVT IV.

Eliphaz arguit Iob impatientiæ, conaturque ei persuadere, quod propter peccata sua flagellatur à Deo, qui innocenti adversa non immittit.

1 RElpondens autem Eliphaz Themanites, dixit.

2 Si cœperimus loqui tibi, forsitan moleste accipies, sed concepsum sermonem tenere quis poterit?

3 Ecce docuisti multos, & manus lassas roborasti:

4 Vacillantes confirmaverunt sermones tui, & genua tremientia confortasti:

5 Nunc autem venit super te plaga, & defecisti: tetigit te & conturbatus es.

6 Ubi est timor tuus, fortitudo tua, patientia tua, & perfectio viarum tuarum.

7 Recordare obsecro te, quis unquam innocens periit? aut quando recti deleti sunt?

8 Quin potius vidi eos, qui operantur iniquitatẽ, & seminant dolores, & metunt eos.

9 Flante Deo perisse, & spiritu iræ ejus esse consumptos:

10 Rugitus leonis, & vox leænæ, & dentes catulorum leonum contriti sunt.

11 Tigris periit, eo quod non haberet prædam, & catuli leonis dissipati sunt.

12 Porro ad me dictum est verbum absconditum & quasi furtive suscepit auris mea venas susurri ejus.

13 In horrore visionis nocturnæ, quando solet sopor occupare homines

14 Pavor tenuit me, & tremor, & omnia ossa mea perterrita sunt.

15 Et cum spiritus me præsente transiret, inhorruerunt pili carnis meæ.

16 Steterit quidam, cujus non agnoscebam vultum, imago coram oculis meis, & vocem quasi auræ lenis audivi.

17 Numquid homo Dei comparatione † *Infrà* justificabitur, aut factore suo purior erit vir? 25.4.

18 † Ecce qui serviunt ei, non sunt stabiles, & in angelis suis reperit pravitatem: † *Infrà* 15.15. 2.*Pet.* 2.4.

19 Quanto magis hi qui habitant domos luteas, qui terrenum habent fundamentum, consumentur velut à tinea?

20 De mane usque ad vesperam succidentur: & quia nullus intelligit, in æternum peribunt,

21 Qui autem reliqui fuerint, auferentur ex eis: morientur, & non in sapientia.

CAPVT V.

Eliphaz rursum arguit Iob iniquitatis, quod nemo sine culpa sua à Deo puniatur: ideoque hortatur Iob ut ad Deum convertatur, & ita cuncta fore illi prospera pollicetur, ac divinæ providentiæ opera circa creaturas extollit.

1 VOca ergo, si est qui tibi respondeat, & ad aliquẽ sanctorum convertere.

2 Vere stultum interficit iracundia, & parvulum occidit invidia.

3 Ego vidi stultum firma radice, & maledixi pulchritudini ejus statim.

4 Longe sient filii ejus à salute, & conterentur in porta, & non erit qui eruat.

5 Cujus messem famelicus comedet, & ipsum rapiet armatus, & bibent sitientes divitias ejus.

6 Nihil in terra sine causa fit, & de humo non oritur dolor.

7 Homo nascitur ad laborem, & avis ad volatum.

8 Quam ob rem ego deprecabor Dominum, & ad Deum ponam eloquium meum:

9 Qui facit magna & inscrutabilia & mirabilia absque numero:

10 Qui dat pluviam super faciem terræ, & irrigat aquis universa:

11 Qui ponit humiles in sublime, & mœrentes erigit sospitate:

12 Qui dissipat cogitationes malignorum, ne possint implere manus eorum quod cœperant.

13 † Qui apprehendit sapientes in astutia eorum, & consilium pravorum dissipat: † 1.Cor 3.19.

14 Per diem incurrent tenebras, & quasi in nocte sic palpabunt in meridie.

15 Porro salvum faciet egenum à gladio oris eorum, & de manu violenti pauperem.

16 Et erit egeno spes, iniquitas autem contrahet os suum.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

17 Beatus homo, qui corripitur à Deo: increpationem ergo Domini ne reprobes:
18 Quia ipse vulnerat, & medetur: percutit, & manus ejus sanabunt.
19 In sex tribulationibus liberabit te, & in septima non tanget te malum.
20 In fame eruet te de morte, & in bello de manu gladii.
21 A flagello linguæ abscondêris, & non timebis calamitatem cum venerit.
22 In vastitate & fame ridebis, & bestias terræ non formidabis.
23 Sed cum lapidibus regionum pactum tuum, & bestiæ terræ pacifice erunt tibi.
24 Et scies quod pacem habeat tabernaculum tuum, & visitans speciem tuam, non peccabis.
25 Scies quoque quoniam multiplex erit semen tuum, & progenies tua quasi herba terræ.
26 Ingredieris in abundantia sepulchrum, sicut infertur acervus tritici in tempore suo.
27 Ecce, hoc, ut investigavimus, ita est: quod auditum, mente pertracta.

CAPVT VI.

Ostendit Iob se longe graviora pati quam meritus sit, conquerens se ab amicis deseri, graviter arguens & hos tres qui ad se venerant ipsum consolaturi; ac se quoque pasienter audiri petit.

1 RESpondens autem Iob, dixit:
2 Vtinam appenderentur peccata mea quibus iram merui: & calamitas, quam patior, in statera.
3 Quasi arena maris hæc gravior appareret: unde & verba mea dolore sunt plena:
4 Quia sagittæ Domini in me sunt, quarum indignatio ebibit spiritum meum, & terrores Domini militant contra me.
5 Numquid rugiet onager cum habuerit herbam? aut mugiet bos cum ante præsepe plenum steterit?
6 Aut poterit comedi insulsum, quod non est sale conditum? aut potest aliquis gustare, quod gustatum affert mortem?
7 Quæ prius nolebat tangere anima mea, nunc, præ angustia, cibi mei sunt.
8 Quis det ut veniat petitio mea: & quod expecto, tribuat mihi Deus?
9 Et qui cœpit, ipse me conterat, solvat manum suam, & succidat me?
10 Et hæc mihi sit consolatio, ut affligens me dolore, non parcat, nec contradicam sermonibus Sancti.
11 Quæ est enim fortitudo mea ut sustineam? aut quis finis meus, ut patienter agam?
12 Nec fortitudo lapidum fortitudo mea, nec caro mea ænea est.
13 Ecce, non est auxilium mihi in me, & necessarii quoque mei recesserunt à me.
14 Qui tollit ab amico suo misericordiam, timorem Domini derelinquit,
15 Fratres mei prætereierunt me, sicut torrens qui raptim transit in convallibus.
16 Qui timent pruinam irruet super eos nix.
17 Tempore, quo fuerint dissipati, peribunt: & ut incaluerit, solventur de loco suo.
18 Involutæ sunt semitæ gressuum eorum: ambulabunt in vacuum, & peribunt.
19 Considerate semitas Thema, itinera Saba, & expectate paulisper
20 Confusi sunt, quia speravi: venerunt quoque usque ad me, & pudore cooperti sunt.
21 Nunc venistis: & modo videntes plagam meam timetis
22 Numquid dixi: Afferte mihi, & de substantia vestra donate mihi?
23 Vel, Liberate me de manu hostis, & de manu robustorum eruite me?
24 Docete me, & ego tacebo, & siquid forte ignoravi, instruite me.
25 Quare detraxistis sermonibus veritatis, cũ è vobis nullus sit qui possit arguere me?
26 Ad increpandum tantum eloquia concinnatis, & in ventum verba profertis.
27 Super pupillum irruitis, & subvertere nitimini amicum vestrum.
28 Veruntamen quod cœpistis explete: præbete aurem, & videte an mentiar.
29 Respondete obsecro absque contentione: & loquentes id quod justum est, judicate.
30 Et non invenietis in lingua mea iniquitatem, nec in faucibus meis stultitia personabit.

CAPVT VII.

Iob humanæ vitæ suasque calamitates varias explicat, nec reditum sibi fore verisimilem ad præsentis vitæ felicitatem: petit quoque à Deo liberari à miseriis, admirans Dei erga miserum hominem providentiam.

1 MIlitia est vita hominis super terram: & sicut dies mercenarii, dies ejus.
2 Sicut servus desiderat umbram, & sicut mercenarius præstolatur finem operis suis:
3 Sic & ego habui menses vacuos & noctes laboriosas enumeravi mihi.
4 Si dormiero, dicam: Quando consurgam? & rursum expectabo vesperam, & replebor doloribus usque ad tenebras.
5 Indura est caro mea putredine & sordibus pulveris, cutis mea aruit, & contracta est.
6 Dies mei velocius transierunt quam à texente tela succiditur, & consumpti sunt absque ulla spe.
7 Memento quia ventus est vita mea, & non revertetur oculus meus ut videat bona.
8 Nec aspiciet me visus hominis: oculi tui in me & non subsistam.
9 Sicut consumitur nubes, & pertransit: sic qui descenderit ad inferos, non ascendet.
10 Nec revertetur ultra in domum suam, neque cognoscet eum amplius locus ejus.
11 Quapropter & ego non parcam ori meo, loquar in tribulatione spiritus mei: cõfabulabor cum amaritudine animæ meæ.
12 Numquid mare ego sum, aut cetus, quia circumdedisti me carcere?
13 Si dixero: consolabitur me lectulus meus: & relevabor loquens mecum in strato meo:
14 Terrebis me per somnia, & per visiones horrore concuties.
15 Quam ob rem elegit suspendium anima mea, & mortem ossa mea.

16 Desperavi

16 Desperavi, nequaquam ultra jam vivam: parce mihi, nihil enim sunt dies mei.
17 Quid est homo, quia magnificas eum? aut quid apponis erga eum cor tuum?
18 Visitas eum diluculo, & subito probas illum:
19 Usquequo non parcis mihi, nec dimittis me ut glutiam salivam meam?
20 Peccavi: quid faciam tibi ô custos hominum? quare posuisti me contrarium tibi, & factus sum mihimetipsi gravis?
21 Cur non tollis peccatum meum, & quare non aufers iniquitatem meam? ecce, nunc in pulvere dormiam: & si mane me quæsieris, non subsistam.

CAPUT VIII.

Baldad Iobum quasi de impio sermone arguit, & eum ut ad Deum melioremque vitam se convertat hortatur, atque ita fore omnia illi feliciora promittit: explicat etiam quam sit vana spes hypocritarum, asserens Deum bonis bona, & malis mala tantum tribuere.

1 Respondens autem Baldad Suhites, dixit:
2 Usquequo loquêris talia, & spiritus multiplex sermones oris tui?
3 Numquid Deus supplantat judicium? aut omnipotens subvertit quod justum est?
4 Etiamsi filii tui peccaverunt ei, & dimisit eos in manu iniquitatis suæ:
5 Tu tamen si diluculo consurrexeris ad Deum, & omnipotentem fueris deprecatus:
6 Si mundus & rectus incesseris, statim evigilabit ad te, & peccatum reddet habitaculum justitiæ tuæ:
7 In tantum, ut si priora tua fuerint parva, & novissima tua multiplicentur nimis.
8 Interroga enim generationem pristinam, & diligenter investiga patrum memoriam:
9 (Hesterni quippe sumus, & ignoramus quoniam sicut umbra dies nostri sunt super terram.)
10 Et ipsi docebunt te: loquentur tibi, & de corde suo proferent eloquia.
11 Numquid virere potest scirpus absque humore? aut crescere carectum sine aqua?
12 Cum adhuc sit in flore, nec carpatur manu, ante omnes herbas arescit:
13 Sic viæ omnium, qui obliviscuntur Deum, & spes hypocritæ peribit:
14 Non ei placebit vecordia sua, & sicut tela aranearum fiducia ejus.
15 Innitetur super domum suam, & non stabit: fulciet eam, & non consurget?
16 Humectus videtur antequam veniat Sol, & in ortu suo germen ejus egredietur.
17 Super acervum petrarum radices ejus densabuntur, & inter lapides commorabitur.
18 Si absorbuerit eum de loco suo, negabit eum, & dicet: Non novi te.
19 Hæc est enim lætitia viæ ejus, ut rursum de terra alii germinentur.
20 Deus non projiciet simplicem, nec porriget manum malignis.
21 Donec impleatur risu os tuum, & labia tua jubilo.
22 Qui oderunt te, induentur confusione: & tabernaculum impiorum non subsistet.

CAPUT IX.

Admittit Iob, Deum per omnia justum esse, nec posse hominem convincere Deum injustitiæ: homo, inquit Iob, comparatus Deo non potest justificari: divinæ potentiæ ac sapientiæ magnitudo ostenditur, ut nemo ei resistere aut respondere valeat: porro Deus & impium percutit & innocentem: suam quoque innocentiam contra amicos tuetur, commemorans suam afflictionem.

1 Et respondens Iob, ait:
2 Vere scio quod ita sit, & quod non justificetur homo compositus Deo.
3 Si voluerit contendere cum eo, non poterit ei respondere unum pro mille.
4 Sapiens corde est, & fortis robore? qui restitit ei, & pacem habuit?
5 Qui transtulit montes, & nescierunt hi quos subvertit in furore suo.
6 Qui commovet terram de loco suo, & columnæ ejus concutiuntur.
7 Qui præcipit Soli, & non oritur: & stellas claudit quasi sub signaculo:
8 Qui extendit cælos solus, & graditur super fluctus maris.
9 Qui facit Arcturum, & Oriona, & Hyadas, & interiora Austri.
10 Qui facit magna, & incomprehensibilia, & mirabilia, quorum non est numerus.
11 Si venerit ad me, non videbo eum: si abierit, non intelligam.
12 Si repente interroget, quis respondebit ei? vel quis dicere potest: Cur ita facis?
13 Deus, cujus iræ nemo resistere potest, & sub quo curvantur qui portant orbem.
14 Quantus ergo sum ego, ut respondeam ei, & loquar verbis meis cum eo?
15 Qui etiamsi habuero quippiam justum, non respondebo, sed meum judicem deprecabor.
16 Et cum invocantem exaudierit me, non credo quod audierit vocem meam.
17 In turbine enim conteret me, & multiplicabit vulnera mea etiam sine causa.
18 Non concedit requiescere spiritum meum, & implet me amaritudinibus
19 Si fortitudo quæritur, robustissimus est: si æquitas judicii, nemo audet pro me testimonium dicere.
20 Si justificare me voluero, os meum condemnabit me: si innocentem ostendero, pravum me comprobabit.
21 Etiamsi simplex fuero, hoc ipsum ignorabit anima mea, & tædebit me vitæ meæ.
22 Unum est quod locutus sum & innocentem & impium ipse consumit:
23 Si flagellat, occidat semel, & non de pœnis innocentum rideat.
24 Terra data est in manus impii, vultum judicum ejus operit, quod si non ille est, quis ergo est?
25 Dies mei velociores fuerunt cursore: fugerunt, & non viderunt bonum.
26 Pertransierunt quasi naves poma portantes, sicut aquila volans ad escam.
27 Cum dixero: nequaquam ita loquar: commuto faciem meam, & dolore torqueor,
28 Verebar omnia opera mea, sciens quod non parceres delinquenti.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

29 Si autem & sic impius sum, quare frustra laboravi?

30 Si lotus fuero quasi aquis nivis, & fulserint velut mundissimæ manus meæ:

31 Tamen sordibus intinges me, & abominabuntur me vestimenta mea.

32 Neque enim viro qui similis mei est, respondebo: nec qui mecum in judicio ex æquo possit audiri.

33 Non est qui utrumque valeat arguere, & ponere manum suam in ambobus.

34 Auferat à me virgam suam, & pavor ejus non me terreat.

35 Loquar, & non timebo eum: neque enim possum metuens respondere.

CAPUT X

Iob suam afflictionem lamentatur, illius causam à Deo inquirens: quam ostendit non fuisse suam malitiam, neque Dei ignorantiam, qui creatum à se hominem exacte novit, rursumque propter pœnarum exuberantiam plangit se natum.

1 TÆdet animam meam vitæ meæ, dimittam adversum me eloquium meum, loquar in amaritudine animæ meæ.

2 Dicam Deo: Noli me condemnare: indica mihi cur me ita judices.

3 Numquid bonum tibi videtur, si calumnieris me & opprimas me opus manuum tuarum, & consilium impiorum adjuves?

4 Numquid oculi carnei tibi sunt: aut sicut videt homo, & tu videbis?

5 Numquid sicut dies hominis dies tui, & anni tui sicut humana sunt tempora.

6 Vt quæras iniquitatem meam, & peccatum meum scruteris?

7 Et scias quia nihil impium fecerim, cum sit nemo qui de manu tua possit eruere.

8 Manus tuæ fecerunt me, & plasmaverunt me totum in circuitu, & sic repente præcipitas me?

9 Memento quæso quod sicut lutum feceris me, & in pulverem reduces me.

10 Nonne sicut lac mulsisti me, & sicut caseum me coagulasti?

11 Pelle & carnibus vestisti me: ossibus & nervis compegisti me:

12 Vitam & misericordiam tribuisti mihi, & visitatio tua custodivit spiritum meum.

13 Licet hæc celes in corde tuo, tamen scio quia universorum memineris.

14 Si peccavi, & ad horam pepercisti mihi: cur ab iniquitate mea mundum me esse non pateris?

15 Et si impius fuero, væ mihi est: & si justus, non levabo caput, saturatus afflictione & miseria.

16 Et propter superbiam quasi leænam capies me, reversusque mirabiliter me crucias.

17 Instauras testes tuos contra me, & multiplicas iram tuam adversum me, & pœnæ militant in me.

18 Quare de vulva eduxisti me? qui utinam consumptus essem ne oculus me viderer.

19 Fuissem quasi non essem, de utero translatus ad tumulum.

20 Numquid non paucitas dierum meorum finietur brevi, dimitte ergo me, ut plangam paululum dolorem meum:

21 Antequam vadam & non revertar, ad terram tenebrosam, & opertam mortis caligine:

22 Terram miseriæ & tenebrarum, ubi umbra mortis & nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat.

CAPUT XI.

Sophar inique asserit Iob propter multa ipsius peccata, quæ recenset, fuisse à Deo percussum, ostendens Deum incomprehensibilem: resipiscenti tamen Iob felicissima quæque pollicetur.

1 REspondens autem Sophar Naamathites, dixit:

2 Numquid qui multa loquitur, non & audiet? aut vir verbosus justificabitur?

3 Tibi soli tacebunt homines; & cum cæteros irriseris, à nullo confutaberis?

4 Dixisti enim: Purus est sermo meus, & mundus sum in conspectu tuo.

5 Atque utinam Deus loqueretur tecum, & aperiret labia sua tibi.

6 Vt ostenderet tibi secreta sapientiæ, & quod multiplex esset lex ejus, & intelligeres quod multo minora exigaris ab eo, quam meretur iniquitas tua.

7 Forsitan vestigia Dei comprehendes, & usque ad perfectum Omnipotentem reperies?

8 Excelsior cælo est, & quid facies? profundior inferno, & unde cognosces?

9 Longior terra mensura ejus, & latior mari.

10 Si subverterit omnia, vel in unum coarctaverit, quis contradicet ei?

11 Ipse enim novit hominum vanitatem, & videns iniquitatem, nonne considerat?

12 Vir vanus in superbiam erigitur, & tamquam pullum onagri se liberum natum putat.

13 Tu autem firmasti cor tuum, & expandisti ad eum manus tuas.

14 Si iniquitatem, quæ est in manu tua, abstuleris à te: & non manserit in tabernaculo tuo injustitia:

15 Tunc levare poteris faciem tuam absque macula, & eris stabilis, & non timebis,

16 Miseriæ quoque oblivisceris, & quasi aquarum quæ præterierunt recordaberis.

17 Et quasi meridianus fulgor consurget tibi ad vesperam: & cum te consumptum putaveris, orieris ut lucifer.

18 Et habebis fiduciam, proposita tibi spe, & defossus securus dormies

19 Requiescens, & non erit qui te exterreat: & deprecabuntur faciem tuam plurimi,

20 Oculi autem impiorum deficient, & effugium peribit ab eis, & spes illorum abominatio animæ.

CAPUT XII.

Iob ut amicorum confundat jactantiam, asserit neminem ignorare Dei potentiam ac sapientiam ex creaturarum gubernatione, quarum status pro suo variat arbitrio.

1 REspondens autem Iob, dixit:

2 Ergo vos estis soli homines, & vobiscum morietur sapientia?

3 † Et mihi est cor, sicut & vobis, nec inferior vestri sum: quis enim hæc, quæ nostis, ignorat? † *Infra* 21. 3.

4 † Qui deriderur ab amico suo sicut ego, invocabit Deum & exaudiet eum: deridetur enim justi simplicitas. † *Prov.* 14. 2.

5 Lampas

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

5 Lampas contempta apud cogitationes divitum, parata ad tempus statutum.
6 Abundant tabernacula prædonum, & audacter provocant Deum, cum ipse dederit omnia in manus eorum.
7 Nimirum interroga jumenta, & docebunt te: & volatilia cæli, & indicabunt tibi.
8 Loquere terræ, & respondebit tibi: & narrabunt pisces maris.
9 Quis ignorat quod omnia hæc manus Domini fecerit?
10 In cujus manu anima omnis viventis, & spiritus universæ carnis hominis.
† *Infr.* 34. 3. 11 † Nonne auris verba dijudicat, & fauces comedentis, saporem?
12 In antiquis est sapientia, & in multo tempore prudentia.
13 Apud ipsum est sapientia, & fortitudo, ipse habet consilium & intelligentiam.
† *Isa.* 22. 22. *Apoc.* 3. 7. 14 † Si destruxerit, nemo est qui ædificet: si incluserit hominem, nullus est qui aperiat.
15 Si continuerit aquas, omnia siccabuntur: & si emiserit eas, subvertent terram.
16 Apud ipsum est fortitudo & sapientia: ipse novit & decipientem, & eum qui decipitur.
17 Adducit consiliarios in stultum finem, & judices in stuporem.
18 Balteum regum dissolvit, & præcingit fune renes eorum.
19 Ducit sacerdotes inglorios, & optimates supplantat.
20 Commutans labium veracium, & doctrinam senum auferens.
21 Effundit despectionem super principes, eos, qui oppressi fuerant, relevans.
22 Qui revelat profunda de tenebris, & producit in lucem umbram mortis.
23 Qui multiplicat gentes & perdit eas, & subversas in integrum restituit.
24 Qui immutat cor principum populi terræ, & decipit eos ut frustra incedant per invium:
25 Palpabunt quasi in tenebris, & non in luce, & errare eos facier quasi ebrios.

CAPVT XIII.

Iob amicos suos ex ipsorum verbis confutans, à Deo arguendos asserit; suam quoque justitiam ac patientiam contra amicos tuetur, quærens à Deo propter quæ peccata tam graviter affligatur.

1 ECce omnia hæc vidit oculus meus, & audivit auris mea, & intellexi singula.
2 Secundum scientiam vestram & ego novi, nec inferior vestri sum.
3 Sed tamen ad omnipotentem loquar, & disputare cum Deo cupio.
4 Prius vos ostendens fabricatores mendacii, & cultores perversorum dogmatum.
5 Atque utinam taceretis, ut putaremini esse sapientes.
6 Audite ergo correptionem meam, & judicium labiorum meorum attendite.
7 Numquid Deus indiget vestro mendacio, ut pro illo loquamini dolos?
8 Numquid faciem ejus accipitis, & pro Deo judicare nitimini?
9 Aut placebit ei quem celare nihil potest? aut decipietur ut homo, vestris fraudulentiis?
10 Ipse vos arguet, quoniam in abscondito faciem ejus accipitis.
11 Sarim ut se commoverit, turbabit vos, & terror ejus irruet super vos.
12 Memoria vestra comparabitur cineri, & redigentur in lutum cervices vestræ.
13 Tacete paulisper, ut loquar quodcumque mihi mens suggesserit.
14 Quare lacero carnes meas dentibus meis, & animam meam porto in manibus meis?
15 Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo: verumtamen vias meas in conspectu ejus arguam.
16 Et ipse erit salvator meus: non enim veniet in conspectu ejus omnis hypocrita.
17 Audite sermonem meum, & ænigmata percipite auribus vestris.
18 Si fuero judicatus, scio quod justus inveniar.
19 Quis est qui judicetur mecum? veniat: quare tacens consumor?
20 Duo tantum ne facias mihi, & tunc à facie tua non abscondar:
21 Manum tuam longe fac à me, & formido tua non me terreat.
22 Voca me, & ego respondebo tibi: aut certe loquar, & tu responde mihi.
23 Quantas habeo iniquitates & peccata, scelera mea & delicta ostende mihi.
24 Cur faciem tuam abscondis, & arbitraris me inimicum tuum?
25 Contra folium, quod vento rapitur, ostendis potentiam tuam, & stipulam siccam persequeris:
26 Scribis enim contra me amaritudines, & consumere me vis peccatis adolescentiæ meæ
27 Posuisti in nervo pedem meum, & observasti omnes semitas meas, & vestigia pedum meorum consideraſti:
28 Qui quasi putredo consumendus sum, & quasi vestimentum, quod comeditur à tinea.

CAPVT XIV.

Iob, consideratæ fragilitate humanæ, admiratur Dei in hominem providentiam, quod post hanc vitam exspectet aliam, & corporum vaticinatur resurrectionem.

1 HOmo natus de muliere, brevi vivens tempore, repletur multis miseriis. † *Sup.* 8. 9.
2 † Qui quasi flos egreditur & conteritur, & fugit velut umbra, & numquam in eodem statu permanet. *Psal.* 143. 4.
3 Et dignum ducis super hujuscemodi aperire oculos tuos, & adducere eum tecum in judicium?
4 † Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? nonne tu qui solus es? † *Psal.* 50. 4.
5 Breves dies hominis sunt, numerus mensium ejus apud te est: constituisti terminos ejus, qui præteriri non poterunt.
6 Recede paululum ab eo, ut quiescat donec optata veniat, sicut mercenarii dies ejus.
7 Lignum habet spem: si præcisum fuerit, rursum virescit, & rami ejus pullulant.
8 Si senuerit in terra radix ejus, & in pulvere emortuus fuerit truncus illius.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

9 Ad odorem aquæ germinabit, & faciet comam quasi cum primum plantatum est:
10 Homo vero cum mortuus fuerit, & nudatus atque consumptus, ubi quæso est?
11 Quomodo si recedant aquæ de mari, & fluvius vacuefactus arescat:
12 Sic homo cum dormierit, non resurget; donec atteratur cælum, non evigilabit, nec consurget de somno suo.
13 Quis mihi hoc tribuat, ut in inferno protegas me, & abscondas me, donec pertranseat furor tuus, & constituas mihi tempus, in quo recorderis mei?
14 Putasne mortuus homo rursum vivat? cunctis diebus, quibus nunc milito, expecto donec veniat immutatio mea.
15 Vocabis me, & ego respondebo tibi, operi manuum tuarum porriges dexteram.
† Prov. 5. 21. 16 † Tu quidem gressus meos dinumerasti, sed parce peccatis meis.
17 Signasti quasi in sacculo delicta mea, sed curasti iniquitatem meam.
18 Mons cadens defluit, & saxum transfertur de loco suo.
19 Lapides excavant aquæ, & alluvione paulatim terra consumitur: & hominem ergo similiter perdes.
20 Roborasti eum paululum ut in perpetuum transiret: immutabis faciem ejus, & emittes eum.
21 Sive nobiles fuerint filii ejus, sive ignobiles non intelliget.
22 Attamen caro ejus dum vivet dolebit, & anima illius super semetipso lugebit.

CAPUT XV.

Eliphaz Iob arguit jactantiæ, impatientiæ & blasphemiæ in Deum; apud quem dicit neminem mundum inveniri, describens impiorum ac hypocritarum maledictionem.

1 RESpondens autem Eliphaz Themanites dixit:
2 Numquid sapiens respondebit quasi inventum loquens, & implebit ardore stomachum suum?
3 Arguis verbis eum qui non est æqualis tibi, & loqueris quod tibi non expedit.
4 Quantum in te est, evacuasti timorem, & tulisti preces coram Deo.
5 Docuit enim iniquitas tua os tuum, & imitaris linguam blasphemantium.
6 Condemnabit te os tuum, & non ego: & labia tua respondebunt tibi.
7 Numquid primus homo tu natus es, & ante colles formatus?
8 Numquid consilium Dei audisti, & inferior te erit ejus sapientia?
9 Quid nosti quod ignoremus? quid intelligis quod nesciamus?
† Teil. 18. 8. 10 † Et senes & antiqui sunt in nobis, multo vetustiores quam patres tui.
11 Numquid grande est ut consoletur te Deus? sed verba tua prava hoc prohibent.
12 Quid te elevat cor tuum, & quasi magna cogitans, attonitos habes oculos?
13 Quid tumet contra Deum spiritus tuus, ut proferas de ore tuo hujuscemodi sermones?
14 Quid est homo, ut immaculatus sit, † Supr. 4. 18. & ut justus appareat natus de muliere?
15 † Ecce inter sanctos ejus nemo immutabilis & cæli non sunt mundi in conspectu ejus.
16 Quanto magis abominabilis & inutilis homo, qui bibit quasi aquam iniquitatem?
17 Ostendam tibi, audi me: quod vidi narrabo tibi.
18 Sapientes confitentur, & non abscondunt patres suos.
19 Quibus solis data est terra, & non transivit alienus per eos.
20 Cunctis diebus suis impius superbit, & numerus annorum incertus est tyrannidis ejus.
21 Sonitus terroris semper in auribus illius: & cum pax sit, ille semper insidias suspicatur.
22 Non credit quod reverti possit de tenebris ad lucem, circumspectans undique gladium,
23 Cum se moverit ad quærendum panem, novit quod paratus sit in manu ejus tenebrarum dies.
24 Terrebit eum tribulatio; & angustia vallabit eum, sicut regem qui præparatur ad prælium.
25 Tetendit enim adversus Deum manum suam, & contra omnipotentē roboratus est.
26 Cucurrit adversus eum erecto collo, & pingui cervice armatus est.
27 Operuit faciem ejus crassitudo: & de lateribus ejus aruina dependet.
28 Habitavit in civitatibus desolatis, & in domibus desertis, quæ in tumulos sunt redactæ.
29 Non ditabitur, nec perseverabit substantia ejus: nec mittet in terra radicem suā.
30 Non recedet de tenebris: ramos ejus arefaciet flāma, & auferetur spiritu oris sui.
31 Non credet frustra errore deceptus, quod aliquo pretio redimendus sit,
32 Antequam dies ejus impleantur, peribit: & manus ejus arescent.
33 Lædetur quasi vinea in primo flore botrus ejus, & quasi oliva projiciens florem suum.
34 Congregatio enim hypocritæ sterilis, & ignis devorabit tabernacula eorum, qui munera libenter accipiunt.
† Isa. 59. 4. Psalm. 7. 15. 35 † Concepit dolorem, & peperit iniquitatem, & uterus ejus præparat dolos.

CAPUT XVI.

Iob amicorum authoritate commotus, dolorem suum plangit, calamitatis magnitudinem ostendens, seque pati citra iniquitatem, cujus conscium esse Deum asserit.

1 RESpondens autem Iob, dixit:
2 Audivi frequenter talia, consolatores onerosi omnes vos estis.
3 Numquid habebunt finem verba venosa? aut aliquid tibi molestum est si loquaris?
4 Poteram & ego similia vestri loqui: atque utinā esset anima vestra pro anima mea:
5 Consolarer & ego vos sermonibus, & moverem caput meum super vos:
6 Roborarem vos ore meo: & moverem labia mea, quasi parcens vobis.
7 Sed quid agam? si locutus fuero, non quiescet dolor meus: & si tacuero non recedet à me.
8 Nunc autem oppressit me dolor meus, &

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

& in nihilum redacti sunt omnes artus mei.
9 Rugæ meæ testimonium dicunt contra me, & suscitatur falsiloquus adversus faciem meam contradicens mihi.
10 Collegit furorem suum in me, & comminans mihi, infremuit contra me dentibus suis: hostis meus terribilibus oculis me intuitus est.
11 Aperuerunt super me ora sua, & exprobantes percusserunt maxillam meam, satiati sunt pœnis meis.
12 Conclusit me Deus apud iniquum, & manibus impiorum me tradidit.
13 Ego ille quondam opulentus repente contritus sum, tenuit cervicem meam, confregit me, & posuit me sibi quasi in signum.
14 Circumdedit me lanceis suis convulneravit lumbos meos, non pepercit, & effudit in terra viscera mea.
15 Concidit me vulnere super vulnus, irruit in me quasi gigas.
16 Saccum consui super cutem meam, & operui cinere carnem meam.
17 Facies mea intumuit à fletu, & palpebræ meæ caligaverunt.
18 Hæc passus sum absque iniquitate manus meæ, cum haberem mundas ad Deum preces.
19 Terra ne operias sanguinẽ meum, neq; inveniat in te locum latendi clamor meus.
20 Ecce enim in cælo testis meus, & conscius meus in excelsis.
21 Verbosi amici mei: ad Deum stillat oculus meus.
22 Atque utinam sic judicaretur vir cum Deo, quomodo judicatur filius hominis cum collega suo.
23 Ecce enim breves anni transeunt, & semitam, per quam non revertar, ambulo.

CAPVT XVII.

Iob ex afflictionis suæ magnitudine sibi hic nihil præter mortem restare contendit, & amicos præsentem tantum remunerationem statuentes insipientia arguens, ipse futuram requiem præstolatur.

1 SPiritus meus attenuabitur, dies mei breviabuntur, & solum mihi supereſt sepulchrum.
2 Non peccavi, & in amaritudinibus moratur oculus meus.
3 Libera me Domine, & pone me juxta te, & cujusvis manus pugnet contra me.
4 Cor eorum longe fecisti à disciplina, propterea non exaltabuntur.
5 Prædam pollicetur sociis, & oculis filiorum ejus deficient.
6 Posuit me quasi in proverbium vulgi, & exemplum sum coram eis.
7 Caligavit ab indignatione oculus meus, & membra mea quasi in nihilũ redacta sunt.
8 Stupebunt justi super hoc, & innocens contra hypocritam suscitabitur.
9 Et tenebit justus viam suam, & mundis manibus addet fortitudinem
10 Igitur omnes vos convertimini, & venite, & non inveniam in vobis ullum sapientem.
11 Dies mei transierunt, cogitationes meæ dissipatæ sunt, torquentes cor meum.
12 Noctem verterunt in diem, & rursum post tenebras spero lucem.
13 Si sustinuero, infernus domus mea est, & in tenebris stravi lectulum meum.
14 Putredini dixi Pater meus es, mater mea, & soror mea, vermibus.
15 Vbi est ergo nunc præstolatio mea, & patientiam meam quis considerat?
16 In profundissimum infernum descendent omnia mea; putasne saltem ibi erit requies mihi?

CAPVT XVIII.

Baldad arguens Iob jactantiæ & impatientiæ, describit impiorum maledictiones, ut suam contra Iob sententiam statuat, nempe ipsum tantum propter peccata sua puniri.

1 REspondens autem Baldad Suhites, dixit.
2 Vsque ad quem finem verba jactabitis? intelligite prius, & sic loquamur.
3 Quare reputati sumus ut jumenta, & sordimus coram vobis?
4 Qui perdis animam tuam in furore tuo, numquid propter te derelinquetur terra, & transferentur rupes de loco suo?
5 Nonne lux impii extinguetur, nec splendebit flamma ignis ejus?
6 Lux obtenebrescet in tabernaculo illius, & lucerna, quæ super eum est, extinguetur.
7 Arctabuntur gressus virtutis ejus, & præcipitabit eum consilium suum.
8 Immisit enim in rete pedes suos, & in maculis ejus ambulat.
9 Tenebitur planta illius laqueo, & exardescet contra eum sitis.
10 Abscondita est in terra pedica ejus, & decipula illius super semitam.
11 Vndique terrebunt eum formidines, & involvent pedes ejus.
12 Attenuetur fame robur ejus, & inedia invadat costas illius.
13 Devoret pulchritudinem cutis ejus, consumat brachia illius primogenita mors.
14 Avellatur de tabernaculo suo fiducia ejus, & calcet super eum, quasi rex, interitus.
15 Habitent in tabernaculo illius socii ejus, qui non est, aspergatur in tabernaculo ejus sulphur.
16 Deorsum radices ejus siccentur, sursum autem atteratur messis ejus.
17 † Memoria illius pereat de terra, & non celebretur nomen ejus in plateis. † Prov. 2.22.
18 Expellet eum de luce in tenebras, & de orbe transferet eum.
19 Non erit semen ejus neque progenies in populo suo, nec ullæ reliquiæ in regionibus ejus.
20 In die ejus stupebunt novissimi, & primos invader horror.
21 Hæc sunt ergo tabernacula iniqui, & iste locus ejus qui ignorat Deum.

CAPVT XIX

Iob crudelitatis amicos arguens, se à Deo flagellari dicit immerito, non ob sua flagitia, sed ob alias justas causas: ostendens afflictionis acerbitatem, & se ab amicis destitutum, unde super futura resurrectione seipsum consolatur.

1 † REspondens autem Iob: dixit:
2 Vsquequo affligitis animam meam: & atteritis me sermonibus?

3 En

3 En, decies confunditis me, & non erubescitis opprimentes me.
4 Nempe, etsi ignoravi, mecum erit ignorantia mea.
5 At vos contra me erigimini, & arguitis me opprobriis meis.
6 Saltem nunc intelligite, quia Deus non æquo judicio afflixerit me & flagellis suis me cinxerit.
7 Ecce clamabo vim patiens, & nemo audiet: vociferabor, & non est qui judicet.
8 Semitam meam circumsepsit, & transire non possum, & in calle meo tenebras posuit.
9 Spoliavit me gloria mea, & abstulit coronam de capite meo.
10 Destruxit me undique, & pereo, & quasi evulsæ arbori abstulit spem meam.
11 Iratus est contra me furor ejus, & sic me habuit quasi hostem suum.
12 Simul venerunt latrones ejus, & fecerunt sibi viam per me, & obsederunt in gyro tabernaculum meum.
13 Fratres meos longe fecit à me, & noti mei quasi alieni recesserunt à me.
14 Derelinquerunt me propinqui mei: & qui me noverant, obliti sunt mei.
15 Inquilini domus meæ, & ancillæ meæ, sicut alienum habuerunt me, & quasi peregrinus fui in oculis eorum.
16 Servum meum vocavi, & non respondit, ore proprio deprecabar illum.
17 Halitum meum exhorruit uxor mea, & orabam filios uteri mei.
18 Stulti quoque despiciebant me, & cum ab eis recessissem, detrahebant mihi.
19 Abominati sunt me quondam consiliarii mei: & quem maxime diligebam, aversatus est me.
20 Pelli meæ, consumptis carnibus, adhæsit os meum, & derelicta sunt tantummodo labia circa dentes meos.
21 Miseremini mei, miseremini mei, saltem vos amici mei, quia manus Dei tetigit me.
22 Quare persequimini me sicut Deus, & carnibus meis saturamini?
23 Quis mihi tribuat ut scribantur sermones mei? quis mihi det ut exarentur in libro.
24 Stylo ferreo, & plumbi lamina, vel celre sculpantur in silice?
25 Scio enim quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum:
26 Et rursum circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum meum.
27 Quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspecturi sunt, & non alius: reposita est hæc spes mea in sinu meo.
28 Quare ergo nunc diciris: Persequamur eum, & radicem verbi inveniamus contra eum?
29 Fugite ergo à facie gladii, quoniam ultor iniquitatum gladius est: & scitote esse judicium.

CAPUT XX.

Sophar verbis Iob motus; correptionem ipsius se dicit auditurum; & quæ sit apud Deum pars impii, multis verbis prosequitur.

1 RESpondens autem Sophar Naamathites, dixit:
2 Idcirco cogitationes meæ variæ succedunt sibi, & mens in diversa rapitur.
3 Doctrinam qua me arguis, audiam, & spiritus intelligentiæ meæ respondebit mihi.
4 Hoc scio à principio, ex quo positus est homo super terram.
5 Quod laus impiorum brevis sit, & gaudium hypocritæ ad instar puncti.
6 Si ascenderit usque ad cælum superbia ejus, & caput ejus nubes tetigerit:
7 Quasi stercus in fine perdetur: & qui eum viderant, dicent: Ubi est?
8 Velut somnium avolans non invenietur, transiet sicut visio nocturna.
9 Oculus, qui eum viderat, non videbit, neque ultra intuebitur eum locus suus.
10 Filii ejus atterentur egestate, & manus illius reddent ei dolorem suum.
11 Ossa ejus implebuntur vitiis adolescentiæ ejus, & cum eo in pulvere dormient.
12 Cum enim dulce fuerit in ore ejus malum, abscondet illud sub lingua sua.
13 Parcet illi, & non derelinquet illud, & celabit in gutture suo.
14 Panis ejus in utero illius vertetur in fel aspidum intrinsecus.
15 Divitias, quas devoravit, evomet, & de ventre illius extrahet eas Deus.
16 Caput aspidum suget, & occidet eum lingua viperæ.
17 (Non videat rivulos fluminis, torrentes mellis, & butyri.)
18 Luet quæ fecit omnia, nec tamen consumetur: juxta multitudinem adinventionum suarum, sic & sustinebit.
19 Quoniam confringens nudavit paupères: domum rapuit, & non ædificavit eam.
20 † Nec est satiatus venter ejus: & cum habuerit quæ concupierat, possidere non poterit. † Eccl. 5. 9.
21 Non remansit de cibo ejus, & propterea nihil permanebit de bonis ejus.
22 Cum satiatus fuerit, arctabitur, æstuabit, & omnis dolor irruet super eum.
23 Utinam impleatur venter ejus, ut emittat in eum iram furoris sui, & pluat super illum bellum suum.
24 Fugiet arma ferrea, & irruet in arcum æreum.
25 Eductus, & egrediens de vagina sua, & fulgurans in amaritudine sua: vadent & venient super eum horribiles.
26 Omnes tenebræ absconditæ sunt in occultis ejus: devorabit eum ignis, qui non succenditur, affligetur relictus in tabernaculo suo.
27 Revelabunt cæli iniquitatem ejus, & terra consurget adversus eum.
28 Apertum erit germen domus illius, detrahetur in die furoris Dei.
29 Hæc est pars hominis impii à Deo, & hereditas verborum ejus à Domino.

CAPUT XXI.

Iob patienter ab amicis audiri postulans, causam inquirit quare impiorum nonnulli in finem usque vitæ prosperentur, pii contra adversis cædantur, & respondet impium in diem perditionis à Deo servari; falsam amicorum consolationem per hoc convellens.

1 RESpondens autem Iob, dixit:
2 Audite quæso sermones meos, & agite pœnitentiam.

3 Sustinete

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

3 Sustinete me, & ego loquar, & post mea, si videbitur, verba ridete.
4 Numquid contra hominem disputatio mea est, ut merito non debeam contristari?
5 Attendite me, & obstupescite, & superponite digitum ori vestro:
6 Et ego quando recordatus fuero, pertimesco, & concutit carnem meam tremor.
† Jer. 12. 1. Habac. 2. 5. 7 † Quare ergo impii vivunt, sublevati sunt, confortatique divitiis?
8 Semen eorum permanet coram eis, propinquorum turba & nepotum in conspectu eorum.
9 Domus eorum securæ sunt & pacatæ, & non est virga Dei super illos.
10 Bos eorum concepit, & non abortivit: vacca peperit, & non est privata fœtu suo.
11 Egrediuntur quasi greges parvuli eorum, & infantes eorum exultant lusibus.
12 Tenent tympanum, & citharam, & gaudent ad sonitum organi.
13 Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt.
14 Qui dixerunt Deo: Recede à nobis, & scientiam viarum tuarum nolumus.
† Mal. 3. 14 15 † Quis est Omnipotens ut serviamus ei? & quid nobis prodest si oraverimus illum?
16 Veruntamen quia non sunt in manu eorum bona sua, consilium impiorum longe sit à me.
17 Quoties lucerna impiorum extinguetur & superveniet eis inundatio, & dolores dividet furoris sui?
18 Erunt sicut paleæ ante faciem venti, & sicut favilla quam turbo dispergit.
19 Deus servabit filiis illius dolorem patris: & cum reddiderit, tunc sciet.
20 Videbunt oculi ejus interfectionem suam, & de furore Omnipotentis bibet.
21 Quid enim ad eum pertinet de domo sua post se? & si numerus mensium ejus dimidietur?
22 Numquid Deum docebit quispiam scientiam, qui excelsos judicat?
23 Iste moritur robustus & sanus, dives & felix.
24 Viscera ejus plena sunt adipe, & medullis ossa illius irrigantur:
25 Alius vero moritur in amaritudine animæ absque ullis opibus:
26 Et tamen simul in pulvere dormient, & vermes operient eos.
27 Certe novi cogitationes vestras, & sententias contra me iniquas.
28 Dicitis enim: Ubi est domus principis? & ubi tabernacula impiorum?
29 Interrogate quemlibet de viatoribus, & hæc eadem illum intelligere cognoscetis.
30 Quia in diem perditionis servatur malus, & ad diem furoris ducetur.
31 Quis arguet coram eo viam ejus? & quæ fecit, quis reddet illi?
32 Ipse ad sepulchra ducetur, & in congerie mortuorum vigilabit
33 Dulcis fuit glareis Cocyti, & post se omnem hominem trahet, & ante se innumerabiles.
34 Quomodo igitur consolamini me frustra, cum responsio vestra repugnare ostendatur veritati.

CAPUT XXII.

Eliphaz arguit Iob immisericordiæ in pauperum oppressione; & aliorum facinorum: ostendens ipsum de divina providentia non rectè sentire, ac pœnitenti bona promittens.

1 RESpondens autem Eliphaz Themanites, dixit:
2 Numquid Deo potest comparari homo, etiam cum perfectæ fuerit scientiæ?
3 Quid prodest Deo, si justus fueris? aut quid ei confers, si immaculata fuerit via tua?
4 Numquid timens arguet te, & veniet tecum in judicium?
5 Et non propter malitiam tuam plurimam, & infinitas iniquitates tuas?
6 Abstulisti enim pignus fratrum tuorum sine causa, & nudos spoliasti vestibus,
7 Aquam lasso non dedisti, & esurienti subtraxisti panem.
8 In fortitudine brachii tui possidebas terram, & potentissimus obtinebas eam.
9 Viduas dimisisti vacuas, & lacertos pupillorum comminuisti.
10 Propterea circumdatus es laqueis, & conturbat te formido subita.
11 Et putabas te tenebras non visurum, & impetu aquarum inundantium non oppressum iri?
12 An non cogitas quod Deus excelsior cælo sit, & super stellarum verticem sublimetur?
13 Et dicis: Quid enim novit Deus? & quasi per caliginem judicat.
14 Nubes latibulum ejus, nec nostra considerat, & circa cardines cæli perambulat.
15 Numquid semitam seculorum custodire cupis, quam calcaverunt viri iniqui?
16 Qui sublati sunt ante tempus suum, & fluvius subvertit fundamentum eorum:
17 Qui dicebant Deo: Recede à nobis: & quasi nihil posset facere Omnipotens, æstimabant eum:
18 Cum ille implesset domos eorum bonis, quorum sententia procul sit à me.
† Psal. 106. 42. 19 † Videbunt justi, & lætabuntur, & innocens subsannabit eos.
20 Nonne succisa est erectio eorum, & reliquias eorum devoravit ignis?
21 Acquiesce igitur ei, & habeto pacem; & per hæc habebis fructus optimos.
22 Suscipe ex ore illius legem, & pone sermones ejus in corde tuo.
23 Si reversus fueris ad Omnipotentem, ædificaberis, & longe facies iniquitatem à tabernaculo tuo.
24 Dabit pro terra silicem, & pro silice torrentes aureos.
25 Eritque Omnipotens contra hostes tuos, & argentum coacervabitur tibi.
26 Tunc super Omnipotentem, deliciis affluues, & elevabis ad Deum faciem tuam.
27 Rogabis eum, & exaudiet te, & vota tua reddes
28 Decernes rem: & veniet tibi, & in viis tuis splendebit lumen.
† Prov. 29. 23. 29 † Qui enim humiliatus fuerit, erit in gloria: & qui inclinaverit oculos, ipse salvabitur.
30 Salvabitur innocens, salvabitur autem in munditia manuum suarum.

CAP.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

CAPVT XXIII.

Iob divinam judicium humiliter invocans, ostendit se non puniri propter peccata sua, velleque sentire de providentia Dei incomprehensibilis, omnia pro sua voluntate facientis.

1 REspondens autem Iob, ait:
2 Nunc quoque amaritudine est sermo meus, & manus plagæ meæ aggravata est super gemitum meum.
3 Quis mihi tribuat ut cognoscam & inveniam illum, & veniam usque ad solium ejus?
4 Ponam coram eo judicium, & os meum replebo increpationibus.
5 Ut sciam verba quæ mihi respondeat, & intelligam quid loquatur mihi.
6 Nolo multa fortitudine contendat mecum, nec magnitudinis suæ mole me premat.
7 Proponat æquitatem contra me, & perveniat ad victoriam judicium meum.
8 Si ad orientem iero, non apparet: si ad occidentem, non intelligam eum.
9 Si ad sinistram, quid agam? non apprehendam eum: si me vertam ad dexteram, non videbo illum.
10 Ipse vero scit viam meam, & probavit me quasi aurum, quod per ignem transit.
11 Vestigia ejus secutus est pes meus, viam ejus custodivi, & non declinavi ex ea.
12 A mandatis labiorum ejus non recessi, & in sinu meo abscondi verba oris ejus.
13 Ipse enim solus est, & nemo avertere potest cogitationem ejus: & anima ejus quodcumque voluit, hoc fecit.
14 Cum expleverit in me voluntatem suam & alia multa similia præsto sunt ei.
15 Et idcirco à facie ejus turbatus sum, & considerans eum, timore sollicitor.
16 Deus mollivit cor meum, & Omnipotens conturbavit me.
17 Non enim perii propter imminentes tenebras, nec faciem meam operuit caligo.

CAPVT XXIV.

Iob, ut velle se sentire ostendat de divina providentia, dicit Deo nota esse tempora, & hominum varias recenset iniquitates, ab ipso puniendas.

1 A B Omnipotente non sunt abscondita tempora: qui autem noverunt eum, ignorant dies illius.
2 Alii terminos transtulerunt, diripuerunt greges, & paverunt eos.
3 Asinum pupillorum abegerunt, & abstulerunt pro pignore bovem viduæ.
4 Subverterunt pauperum viam, & oppresserunt pariter mansuetos terræ.
5 Alii quasi onagri in deserto egrediuntur ad opus suum: vigilantes ad prædam, præparant panem liberis.
6 Agrum non suum demetunt: & vineam ejus, quem vi oppresserint, vindemiant.
7 Nudos dimittunt homines, indumenta tollentes, quibus non est operimentum in frigore:
8 Quos imbres montium rigant: & non habentes velamen, amplexantur lapides.
9 Vim fecerunt deprædantes pupillos, & vulgum pauperem spoliaverunt.
10 Nudis & incedentibus absque vestitu, & esurientibus tulerunt spicas.
11 Inter acervos eorum meridiati sunt, qui calcatis torcularibus sitiunt.
12 De civitatibus fecerunt viros gemere, & anima vulneratorum clamavit, & Deus inultum abire non patitur.
13 Ipsi fuerunt rebelles lumini, nescierunt vias ejus, nec reversi sunt per semitas ejus.
14 Mane primo consurgit homicida, interficit egenum & pauperem: per noctem vero erit quasi fur.
15 Oculus adulteri observat caliginem, dicens: Non me videbit oculus: & operiet vultum suum.
16 Perfodit in tenebris domos, sicut in die condixerant sibi, & ignoraverunt lucem.
17 Si subito apparuerit aurora, arbitrantur umbram mortis: & sic in tenebris quasi in luce ambulant.
18 Levis est super faciem aquæ: maledicta sit pars ejus in terra, nec ambulet per viam vinearum.
19 Ad nimium calorem transeat ab aquis nivium, & usque ad inferos peccatum illius.
20 Obliviscatur ejus misericordia, dulcedo illius vermes: non sit in recordatione, sed conteratur quasi lignum infructuosum.
21 Pavit enim sterilem, quæ non parit, & viduæ bene non fecit.
22 Detraxit fortes in fortitudine sua: & cum steterit, non credet vitæ suæ.
23 † Dedit ei Deus locum pœnitentiæ, & ille abutitur eo in superbiam: oculi autem ejus sunt in viis illius.
24 Elevati sunt ad modicum, & non subsistent, & humiliabuntur sicut omnia, & auferentur, & sicut summitates spicarum conterentur.
25 Quod si non est ita, quis me potest arguere esse mentitum, & ponere ante Deum verba mea?

† Apoc. 2. 21.

CAPVT XXV.

Baldad ex Dei sublimitate & hominis humilitate, negat hominem Deo comparatum justificari posse.

1 REspondens autem Baldad Suhites, dixit:
2 Potestas, & terror apud eum est, qui facit concordiam in sublimibus suis.
3 Numquid est numerus militum ejus? & super quem non surget lumen illius?
4 Numquid justificari potest homo comparatus Deo, aut apparere mundus natus de muliere?
5 Ecce luna etiam non splendet: & stellæ non sunt mundæ in conspectu ejus:
6 Quanto magis homo putredo, & filius hominis vermis?

CAPVT XXVI.

Iob dicit nullum Deo ab homine auxilium præstari posse Dei incomprehensibilem potentiam ex ipsius operibus demonstrans.

1 REspondens autem Iob, dixit:
2 Cujus adjutor es? numquid imbecillis? & sustentas brachium ejus, qui non est fortis?
3 Cui dedisti consilium? forsitan illi, qui non habet sapientiam, & prudentiam tuam ostendisti plurimam.
4 Quem docere voluisti? nonne eum, qui fecit spiramentum?
5 Ecce gigantes gemunt sub aquis, & qui habitant cum eis.

6 Nudus

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

6 Nudus est infernus coram illo, & nullum est operimentum perditioni.
7 Qui extendit aquilonem super vacuum, & appendit terram super nihilum.
8 Qui ligat aquas in nubibus suis, ut non erumpant pariter deorsum.
9 Qui tenet vultum solii sui, & expandit super illud nebulam suam.
10 Terminum circumdedit aquis, usque dum finiantur lux & tenebræ.
11 Columnæ cæli contremiscunt, & pavent ad nutum ejus.
12 In fortitudine illius repente maria congregata sunt, & prudentia ejus percussit superbum.
13 Spiritus ejus ornavit cælos: & obstetricante manu ejus, eductus est coluber tortuosus.
14 Ecce hæc ex parte dicta sunt viarum ejus: & cum vix parvam stillam sermonis ejus audierimus, quis poterit tonitruum magnitudinis illius intueri?

CAPVT XXVII.

Iob perpetuo constans in sui justificatione, rejecta amicorum calumnia, ostendit cur innocentiæ studuerit, quod impii ex præsentis vitæ brevi prosperitate in mortem rapiantur à Deo ad supplicia.

1 Addidit quoque Iob, assumens parabolam suam, & dixit:
2 Vivit Deus, qui abstulit judicium meum, & Omnipotens, qui ad amaritudinem adduxit animam meam.
3 Quia donec superest halitus in me, & spiritus Dei in naribus meis.
4 Non loquentur labia mea iniquitatem, nec lingua mea meditabitur mendacium.
5 Absit à me ut vos justos vos esse judicem: donec deficiam, nõ recedã ab innocentia mea.
6 Justificationem meam, quam cœpi tenere, non deseram: neque enim reprehendit me cor meum in omni vita mea.
7 Sit ut impius, inimicus meus: & adversarius meus quasi iniquus.
8 Quæ est enim spes hypocritæ si avare rapiat, & non liberet Deus animam ejus?
9 Numquid Deus audiet clamorem ejus, cum venit super eum angustia?
10 Aut poterit in Omnipotente delectari, & invocare Deum omni tempore?
11 Docebo vos per manum Dei quæ, Omnipotens habeat, nec abscondam.
12 Ecce, vos omnes nostis, & quid sine causa vana loquimini?
13 Hæc est pars hominis impii apud Deum, & hæreditas violentorum, quam ab Omnipotente suscipient.
14 Si multiplicati fuerint filii ejus, in gladio erunt, & nepotes ejus non saturabuntur pane.
15 Qui reliqui fuerint ex eo, sepelientur in interitu, & viduæ illius non plorabunt.
16 Si congregaverit quasi terram argentum, & sicut lutum præparaverit vestimenta:
17 Præparabit quidem, sed justus vestietur illis: & argentum innocens dividet.
18 Ædificavit sicut tinea domum suam, & sicut custos fecit umbraculum
† Psal. 48.18. 19 † Dives cum dormierit, nihil secum auferet, aperiet oculos suos, & nihil inveniet.
20 Apprehendet eum quasi aqua inopia, nocte opprimet eum tempestas.
21 Tollet eum ventus urens, & auferet, & velut turbo rapiet eum de loco suo.
22 Et mittet super eum, & non parcet: de manu ejus fugiens fugiet.
23 Stringet super eum manus suas, & sibilabit super illum, intuens locum ejus.

CAPVT XXVIII.

Iob etiam innocentiæ studuit, quod hæc sit unica via obtinendæ sapientiæ, quam ostendit auro longe esse præstantiorem, tum origine, tum rei dignitate: Deo autem perspecta esse quaque occultissima naturæ, & sapientiam è cælo dari, non auro emi: cujus sapientiæ particula quædam communicatur per Dei timorem.

1 Habet argentum venarum suarum principia: & auro locus est, in quo conflatur.
2 Ferrum de terra tollitur: & lapis solutus calore, in æs vertitur.
3 Tempus posuit tenebris, & universorum finem ipse considerat, lapidem quoque caliginis, & umbram mortis.
4 Dividit torrens à populo peregrinante: eos quos oblitus est pes egentis hominis, & invios.
5 Terra, de qua oriebatur panis in loco suo, igni subversa est.
6 Locus sapphiri lapides ejus, & glebæ illius aurum.
7 Semitam ignoravit avis, nec intuitus est eam oculus vulturis.
8 Non calcaverunt eam filii institorum, nec pertransivit per eam leæna.
9 Ad silicem extendit manum suam, subvertit à radicibus montes.
10 In petris rivos excidit, & omne pretiosum vidit oculus ejus.
11 Profunda quoque fluviorum scrutatus est, & abscondita in lucem produxit.
12 Sapientia vero ubi invenitur? & quis est locus intelligentiæ.
13 Nescit homo pretium ejus, nec invenitur in terra suaviter viventium.
14 Abyssus dicit: Non est in me: & mare loquitur: Non est mecum.
15 † Non dabitur aurum obrizum pro ea: nec appendetur argentum in commutatione ejus. † Sap. 7. 9.
16 Non conferetur tinctis Indiæ coloribus, nec lapidi sardonycho pretiosissimo, vel sapphiro.
17 Non adæquabitur ei aurum vel vitrum, nec commutabuntur pro ea vasa auri.
18 Excelsa & eminentia non memorabuntur comparatione ejus: trahitur autem sapientia de occultis.
19 Non adæquabitur ei topazius de Æthiopia, nec tinctura mundissimæ componetur.
20 Unde ergo sapientia venit? & quis est locus intelligentiæ?
21 Abscondita est ab oculis omnium viventium, volucres quoque cæli latet.
22 Perditio & mors dixerunt: Auribus nostris audivimus famam ejus.
† 23 Deus intelligit viam ejus, & ipse novit locum illius.

24 Ipse

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

24 Ipse enim fines mundi intuetur: & omnia, quæ sub cælo sunt, respicit.

25 Qui fecit ventis pondus, & aquas appendit in mensura.

26 Quando ponebat pluviis legem, & viam procellis sonantibus.

27 Tunc vidit illam, & enarravit, & præparavit, & investigavit.

28 Et dixit homini: Ecce timor Domini, ipsa est sapientia: & recedere à malo, intelligentia.

CAPUT XXIX.

Iob pristinæ cupiens restitui felicitati, multis verbis illam enarrat, una cum bonis suis operibus, quo se de contraria amicorum calumnia vindicet.

1 ADdidit quoque Iob, assumens parabolam suam, & dixit:

2 Quis mihi tribuat, ut sim juxta menses pristinos, secundum dies quibus Deus custodiebat me?

3 Quando splendebat lucerna ejus super caput meum, & ad lumen ejus ambulabam in tenebris?

4 Sicut fui in diebus adolescentiæ meæ, quando secreto Deus erat in tabernaculo meo?

5 Quando erat Omnipotens mecum, & in circuitu meo pueri mei?

6 Quando lavabam pedes meos butyro, & petra fundebat mihi rivos olei?

7 Quando procedebam ad portam civitatis, & in platea parabant cathedram mihi?

8 Videbant me juvenes, & abscondebantur: & senes assurgentes stabant.

9 Principes cessabant loqui, & digitum superponebant ori suo.

10 Vocem suam cohibebant Duces, & lingua eorum gutturi suo adhærebat.

11 Auris audiens beatificabat me, & oculus videns testimonium reddebat mihi.

12 Eo quod liberassem pauperem vociferantem, & pupillum, cui non esset adjutor.

13 Benedictio perituri super me veniebat, & cor viduæ consolatus sum.

14 Iustitia indutus sum: & vestivi me, sicut vestimento & diademate, judicio meo.

15 Oculus fui cæco, & pes claudo.

16 Pater eram pauperum: & causam quam nesciebam, diligentissime investigabam.

17 Conterebam molas iniqui, & de dentibus illius auferebam prædam.

18 Dicebamque: In nidulo meo moriar, & sicut palma multiplicabo dies.

19 Radix mea aperta est secus aquas, & ros morabitur in messione mea.

20 Gloria mea semper innovabitur, & arcus meus in manu mea instaurabitur.

21 Qui me audiebant, expectabant sententiam, & intenti tacebãt ad consilium meum.

22 Verbis meis addere nihil audebant, & super illos stillabat eloquium meum.

23 Expectabant me sicut pluviam, & os suum aperiebant quasi ad imbrem serotinũ.

24 Si quando ridebam ad eos, non credebant, & lux vultus mei non cadebat in terram.

25 Si voluissem ire ad eos, sedebam primus: cumque sederem quasi rex, circumstante exercitu, eram tamen mœrentium consolator.

CAPUT XXX.

Plangit Iob pristinam illam felicitatem, versam sibi, permittente Deo, in summam calamitatem.

1 NVnc autem deridem me juniores tempore, quorum non dignabar patres ponere cum canibus gregis mei:

2 Quorum virtus manuum mihi erat pro nihilo, & vita ipsa putabantur indigni.

3 Egestate & fame steriles, qui rodebant in solitudine: squallentes calamitate & miseria.

4 Et mandebant herbas, & arborum cortices, & radix juniperorum erat cibus eorum.

5 Qui de convallibus ista rapientes, cũ singula reperissent, ad ea cũ clamore currebãt.

6 In desertis habitabant torrentium, & in cavernis terræ, vel super glaream.

7 Qui inter hujuscemodi lætabantur, & esse sub sentibus delicias computabant.

8 Filii stultorum & ignobilium, & in terra penitus non parentes.

9 Nunc in eorum canticum versus sum, & factus sum eis in proverbium.

10 Abominantur me, & longe fugiunt à mẽ, & faciem meam conspuere non verẽntur.

11 Pharetram enim suam aperuit, & afflixit me, & frænum posuit in os meum.

12 Ad dexteram orientis calamitates meæ illico surrexerũt: pedes meos subverterunt, & oppresserunt quasi fluctibus semitis suis.

13 Dissipaverunt itinera mea, insidiati sunt mihi, & prævaluerunt, & non fuit qui ferret auxilium.

14 Quasi rupto muro, & aperta janua, irruerunt super me, & ad meas miserias devoluti sunt.

15 Redactus sum in nihilum: abstulisti quasi ventus desiderium meum: & velut nubes pertransiit salus mea.

16 Nunc autem in memetipso marcescit anima mea, & possident me dies afflictionis.

17 Nocte os meum perforatur doloribus: & qui me comedunt, non dormiunt.

18 In multitudine eorum consumitur vestimentum meum, & quasi capitio tunicæ succinxerunt me.

19 Comparatus sum luto, & assimilatus sum favillæ & cineri.

20 Clamo ad te, & non exaudis me: sto, & non respicis me.

21 Mutatus es mihi in crudelem, & in duritia manus tuæ adversaris mihi.

22 Elevasti me, & quasi super ventum ponens elisisti me valde.

23 Scio quia morti trades me, ubi constituta est domus omni viventi.

24 Verumtamen non ad consumptionem eorum emittis manum tuam: & si corruerint, ipse salvabis.

25 Flebam quondam super eo qui afflictus erat, & compatiebatur anima mea pauperi.

26 Expectabam bona, & venerunt mihi mala: præstolabar lucem, & eruperunt tenebræ.

27 Interiora mea efferbuerunt absque ulla requie, prævenerunt me dies afflictionis.

28 Mœrens incedebam, sine furore consurgens, in turba clamabam.

29 Frater fui draconum, & socius struthionum.

30 Cutis

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

30 Cutis mea denigrata est super me, & ossa mea aruerunt præ caumate.
31 Versa est in luctum cithara mea, & organum meum in vocem flentium.

CAPVT XXXI.

Iob ut de amicorum calumnia se purget, summum judicem, innocentiæ suæ testem invocans, suas enarrat virtutes, quibus à puero assuevit.

1 PEpigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.
2 Quam enim partem haberet in me Deus desuper; & hæreditatem Omnipotens de excelsis?
3 Numquid non perditio est iniquo, & alienatio operantibus injustitiam?
4 Nonne ipse considerat vias meas, & cunctos gressus meos dinumerat?
5 Si ambulavi in vanitate, & festinavit in dolo pes meus:
6 Appendat me in statera justa, & sciat Deus simplicitatem meam.
7 Si declinavit gressus meus de via, & si secutum est oculos meos cor meum, & si manibus meis adhæsit macula:
8 Seram, & alius comedat: & progenies mea eradicetur.
9 Si deceptum est cor meum super muliere, & si ad ostium amici mei insidiatus sum:
10 Scortum alterius sit uxor mea, & super illam incurventur alii.
11 Hoc enim nefas est, & iniquitas maxima.
12 Ignis est usque ad perditionem devorans, & omnia eradicans genimina.
13 Si contempsi subire judicium cum servo meo, & ancilla mea, cum disceptarent adversum me.
14 Quid enim faciam cum surrexerit ad judicandum Deus? & cum quæsierit, quid respondebo illi?
15 Numquid non in utero fecit me qui & illum opetatus est: & formavit me in vulva unus?
16 Si negavi, quod volebant, pauperibus, & oculos viduæ expectare feci:
17 Si comedi buccellam meam solus, & non comedit pupillus ex ea:
18 (quia ab infantia mea crevit mecum miseratio: & de utero matris meæ egressa est mecum.)
19 Si despexi pereuntem, eo quod non habuerit indumentum, & absque operimento pauperem:
20 Si non benedixerunt mihi latera ejus, & de velleribus ovium mearum calefactus est:
21 Si levavi super pupillum manū meam, etiam cum viderē me in porta superiorem:
22 Humerus meus à junctura sua cadat, & brachium meum cum suis ossibus confringatur.
23 Semper enim quasi tumentes super me fluctus timui Deum, & pondus ejus ferre non potui.
24 Si putavi aurum robur meum, & obrizo dixi: Fiducia mea.
25 Si lætatus sum super multis divitiis meis, & quia plurima reperit manus mea.
26 Si vidi solem cum fulgeret, & lunam incedentem clare:
27 Et lætatum est in abscondito cor meum, & osculatus sum manum meam ore meo.
28 Quæ est iniquitas maxima, & negatio contra Deum altissimum.
29 Si gavisus sum ad ruinam ejus qui me oderat, & exultavi quod invenisset eum malum.
30 Non enim dedi ad peccandum guttur meum, ut expeterem maledicens animam ejus.
31 Si non dixerunt viri tabernaculi mei: Quis det de carnibus ejus ut saturemur?
32 Foris non mansit peregrinus, ostium meum viatori patuit.
33 Si abscōdi quasi homo peccatū meum, & celavi in sinu meo iniquitatem meam.
34 Si expavi ad multitudinem nimiam, & despectio propinquorum terruit me: & non magis tacui, nec egressus sum ostium.
35 Quis mihi tribuat auditorem, ut desiderium meum audiat Omnipotens: & librum scribat ipse qui judicat.
36 Vt in humero meo portem illum, & circumdem illum quasi coronam mihi?
37 Per singulos gradus meos pronunciabo illum, & quasi principi offeram eum.
38 Si adversum me terra mea clamat, & cum ipsa sulci ejus deflent:
39 Si fructus ejus comedi absque pecunia, & animam agricolarum ejus afflixi.
40 Pro frumento oriatur mihi tribulus, & pro hordeo spina.

Finita sunt verba Iob.

CAPVT XXXII.

Iob silentio amicis imposito, arguitur una cum illis insipientiæ ab Eliu, qui suam jactat sapientiam.

1 OMiserunt autem tres viri isti respondere Iob, eo quod justus sibi videretur.
2 Et iratus, indignatusque est Eliu filius Barachel Buzites, de cognatione Ram: iratus est autem adversum Iob, eo quod justum se esse diceret coram Deo.
3 Porro adversum amicos ejus indignatus est, eo quod non invenissent responsionem rationabilem, sed tantummodo condemnassent Iob.
4 Igitur Eliu expectavit Iob loquentem: eo quod seniores essent qui loquebantur.
5 Cum autem vidisset quod tres respondere non potuissent, iratus est vehementer.
6 Respondensque Eliu filius Barachel Buzites, dixit:
Junior sum tempore, vos autem antiquiores, idcirco demisso capite, veritus sum vobis indicare meam sententiam.
7 Sperabam enim quod ætas prolixior loqueretur, & annorum multitudo doceret sapientiam.
8 Sed, ut video, Spiritus est in hominibus, & inspiratio Omnipotentis dat intelligentiam.
9 Non sunt longævi sapientes, nec senes intelligunt judicium.
10 Ideo dicam: Audite me, ostendam vobis etiam ego meam sapientiam.
11 Expectavi enim sermones vestros, audivi prudentiam vestram, donec discepta-remini sermonibus:
12 Et donec putabam vos aliquid dicere, considerabam: sed, ut video, non est

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

qui possit arguere Iob, & respondere ex vobis sermonibus ejus.

13 Ne forte dicatis : Invenimus sapientiam, Deus projecit eum, non homo.

14 Nihil locutus est mihi, & ego non secundum sermones vestros respondebo illi.

15 Extimuerunt, nec responderunt ultra, abstuleruntque à se eloquia.

16 Quoniam igitur expectavi, & non sunt locuti : steterunt, nec ultra responderunt :

17 Respondebo & ego partem meam, & ostendam scientiam meam.

18 Plenus sum enim sermonibus, & coarctat me spiritus uteri mei.

19 En venter meus quasi mustum absque spiraculo, quod lagunculas novas disrumpit.

20 Loquar, & respirabo paululum : aperiam labia mea, & respondebo.

21 Non accipiam personam viri, & Deum homini non æquabo.

22 Nescio enim quamdiu subsistam, & si post modicum tollat me Factor meus.

CAPUT XXXIII.

Eliu ex sermonibus Iob ostendere nititur eum non esse justum, docens quomodo Deus homini loquatur ut erudiat & increpet, ac resipiscenti propitietur.

1 AVdi igitur Iob eloquia mea, & omnes sermones meos auscultа.

2 Ecce aperui os meum, loquatur lingua mea in faucibus meis.

3 Simplici corde meo sermones mei & sententiam puram labia mea loquentur.

4 Spiritus Dei fecit me, & spiraculum Omnipotentis vivificavit me.

5 Si potes, responde mihi, & adversus faciem meam consiste.

6 Ecce, & me sicut & te fecit Deus, & de eodem luto ego quoque formatus sum.

7 Verumtamen miraculum meum non te terreat, & eloquētia mea non sit tibi gravis.

8 Dixisti ergo in auribus meis, & vocem verborum tuorum audivi :

9 Mundus sum ego, & absque delicto : immaculatus & non est iniquitas in me.

10 Quia querelas in me reperit, ideo arbitratus est me inimicum sibi.

11 Posuit in nervo pedes meos, custodivit omnes semitas meas.

12 Hoc est ergo, in quo non es justificatus : respondebo tibi, quia major sit Deus homine.

13 Adversum eum contendis, quod non ad omnia verba responderit tibi ?

14 Semel loquitur Deus, & secundo id ipsum non repetit.

15 Per somnium in visione nocturna, quando irruit sopor super homines, & dormiunt in lectulo :

16 Tunc aperit aures virorum, & erudiens eos instruit disciplina.

17 Vt avertat hominem ab his quæ facit, & liberet eum de superbia.

18 Eruens animam ejus à corruptione : & vitam illius, ut non transeat in gladium.

19 Increpat quoque per dolorem in lectulo, & omnia ossa ejus marcescere facit.

20 Abominabilis ei fit in vita sua panis, & animæ illius cibus ante desiderabilis.

21 Tabescet caro ejus, & ossa, quæ tecta fuerant, nudabuntur.

22 Appropinquavit corruptioni anima ejus, & vita illius mortiferis.

23 Si fuerit pro eo angelus loquens, unus de millibus, ut annuntiet hominis æquitatem :

24 Miserebitur ejus, & dicet : Libera eum, ut non descendat in corruptionem : inveni in quo ei propitier.

25 Consumpta est caro ejus à suppliciis, revertatur ad dies adolescentiæ suæ.

26 Deprecabitur Deum, & placabilis ei erit : & videbit faciem ejus in jubilo, & reddet homini justitiam suam.

27 Respiciet homines, & dicet : Peccavi, & vere deliqui, &, ut eram dignus, non recepi.

28 Liberavit animam suam ne pergeret in interitum, sed vivens lucem videret.

29 Ecce, hæc omnia operatur Deus tribus vicibus per singulos.

30 Vt revocet animas eorum à corruptione, & illuminet luce viventium.

31 Attende Iob, & audi me : & tace, dum ego loquor.

32 Si autem habes quod loquaris, responde mihi, loquere : volo enim, te apparere justum.

33 Quod si non habes, audi me : tace, & docebo te sapientiam.

CAPUT XXXIV.

Eliu rursum ex verbis Iob accusat eum blasphemia aliorumque criminum, æquitatem ostendens divini judicii, ejus quoque potentiæ & notitiæ cuncta subesse.

1 PRonuntians itaque Eliu, etiam hæc locutus est :

2 Audite sapientes verba mea, & eruditi auscultate me :

3 † Auris enim verba probat, & guttur escas gustu dijudicat. † Sup. 12.11.

4 Iudicium eligamus nobis, & inter nos videamus quid sit melius.

5 Quia dixit Iob : Iustus sum, & Deus subvertit judicium meum.

6 In judicando enim me, mendacium est : violenta sagitta mea absque ullo peccato.

† 7 Quis est vir ut est Iob, qui bibit subsannationem quasi aquam :

8 Qui graditur cum operantibus iniquitatem, & ambulat cum viris impiis ?

9 Dixit enim : Non placebit vir Deo, etiam si cucurrerit cum eo.

10 Ideo viri cordati audite me, absit à Deo impietas, & ab Omnipotente iniquitas.

11 Opus enim hominis reddet ei, & juxta vias singulorum restituet eis.

12 Vere enim Deus non condemnabit frustra, nec Omnipotens subvertet judicium.

13 Quem constituit alium super terram ? aut quem posuit super orbem, quem fabricatus est ?

14 Si direxerit ad eum cor suum, spiritum illius & flatum ad se trahet.

15 Deficiet omnis caro simul, & homo in cinerem revertetur.

16 Si habes ergo intellectum, audi quod dicitur, & auscultа vocem eloquii mei.

17 Numquid qui non amat judicium, sanari poterit ? & quomodo tu eum, qui justus est, in tantum condemnas ?

18 Qui

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

18 Qui dicit regi, apostata: qui vocat duces impios:
† Deut. 10. 17. 2 Par. 19. 7 19 † Qui non accipit personas principum: nec cognovit tyrannum, cum disceptaret contra pauperem: opus enim manuum ejus sunt universi.
Sap. 6. 8. Eccli. 35. 15. 20 Subito morientur, & in media nocte turbabuntur populi, & pertransibunt, & auferent violentum absque manu.
Rom. 2. 11. 21 Oculi enim ejus super vias hominum, & omnes gressus eorum considerat.
Gal. 2. 6. 22 Non sunt tenebræ, & non est umbra mortis, ut abscondantur ibi qui operantur iniquitatem.
Ephes. 6. 9. 23 Neque enim ultra in hominis potestate est, ut veniat ad Deum in judicium.
Coloss. 3. 25. 24 Conteret multos, & innumerabiles, & stare faciet alios pro eis.
Act. 10. 34. 25 Novit enim opera eorum: & idcirco inducet noctem, & conterentur.
2. Petr. 2. 17. 26 Quasi impios percussit eos in loco videntium.
27 Qui quasi de industria recesserunt ab eo, & omnes vias ejus intelligere noluerunt:
28 Ut pervenire facerent ad eum clamorem egeni, & audiret vocem pauperum.
29 Ipso enim concedente pacem, quis est qui condemnet? ex quo absconderit vultum, quis est qui contempletur eum & super gentes & super omnes homines?
30 Qui regnare facit hominem hypocritam propter peccata populi.
31 Quia ergo ego locutus sum ad Deum, te quoque non prohibebo.
32 Si erravi, tu doce me: si iniquitatem locutus sum, ultra non addam.
33 Numquid à te Deus experit eam, quia displicuit tibi? tu enim cœpisti loqui, & non ego: quod si quid nosti melius, loquere.
34 Viri intelligentes loquantur mihi, & vir sapiens audiat me.
35 Iob autem stulte locutus est, & verba illius non sonant disciplinam.
36 Pater mi, probetur Iob usque ad finem: ne desinas ab homine iniquitatis.
37 Quia addit super peccata sua blasphemiam, inter nos interim constringatur: & tunc ad judicium provocet sermonibus suis Deum.

CAPUT XXXV.

Elihu falso colligens Iob dixisse Deo non placere quod rectum est, ostendit non Deo, sed homini & pietatem prodesse, & impietatem obesse.

1 Igitur Eliu hæc rursum locutus est:
2 Numquid æqua tibi videtur tua cogitatio, ut diceres: Iustior sum Deo?
3 Dixisti enim: Non tibi placet quod rectum est: vel quid tibi proderit, si ego peccavero?
4 Itaque ego respondebo sermonibus tuis, & amicis tuis tecum.
5 Suspice cælum & intuere, & contemplare æthera quod altior te sit.
6 Si peccaveris, quid ei nocebis? & si multiplicatæ fuerint iniquitates tuæ, quid facies contra eum?
7 Porro si juste egeris, quid donabis ei, aut quid de manu tua accipiet?
8 Homini, qui similis tui est, nocebit impietas tua: & filium hominis adjuvabit justitia tua.
9 Propter multitudinem calumniatorum clamabunt: & ejulabunt propter vim brachii tyrannorum.
10 Et non dixit: Ubi est Deus, qui fecit me: qui dedit carmina in nocte?
11 Qui docet nos super jumenta terræ, & super volucres cæli erudit nos.
12 Ibi clamabunt, & non exaudiet, propter superbiam malorum.
13 Non ergo frustra audiet Deus, & Omnipotens causas singulorum intuebitur.
14 Etiam cum dixeris: Non considerat: judicare coram illo, & expecta eum.
15 Nunc enim non infert furorem suum, nec ulciscitur scelus valde.
16 Ergo Iob frustra aperit os suum, & absque scientia verba multiplicat.

CAPUT XXXVI.

Eliu æquitatem divini judicii tuetur, qui per cutibus erudiat, loquitur ut ad se redeant; redeuntes à flagellis liberat; hortatur itaque Iob ad resipiscentiam, promittens cuncta prospera.

1 Addens quoque Eliu, hæc locutus est:
2 Sustine me paululum, & indicabo tibi: adhuc enim habeo quod pro Deo loquar.
3 Repetam scientiam meam à principio, & operatorem meum probabo justum.
4 Vere enim absque mendacio sermones mei, & perfecta scientia probabitur tibi.
5 Deus potentes non abjicit, cum & ipse sit potens.
6 Sed non salvat impios, & judicium pauperibus tribuit.
7 Non auferet à justo oculos suos, & reges in solio collocat in perpetuum, & illi eriguntur.
8 Et si fuerint in catenis, & vinciantur funibus paupertatis.
9 Indicabit eis opera eorum, & scelera eorum, quia violenti fuerunt.
10 Revelabit quoque aurem eorum, ut corripiat: & loquetur, ut revertantur ab iniquitate.
11 Si audierint & observaverint, complebunt dies suos in bono, & annos suos in gloria:
12 Si autem non audierint, transibunt per gladium, & consumentur in stultitia.
13 Simulatores & callidi provocant iram Dei, neque clamabunt cum vincti fuerint.
14 Morietur in tempestate anima eorum, & vita eorum inter effeminatos.
15 Eripiet de angustia sua pauperem, & revelabit in tribulatione aurem ejus.
16 Igitur salvabit te de ore angusto latissime, & non habente fundamentum subter se: requies autem mensæ tuæ erit plena pinguedine.
17 Causa tua quasi impii judicata est, causam judiciumque recipies.
18 Non te ergo superet ira, ut aliquem opprimas: nec multitudo donorum inclinet te.
19 Depone magnitudinem tuam absque tribulatione, & omnes robustos fortitudine.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

20 Ne protrahas noctem, ut ascendant populi pro eis.

21 Cave ne declines ad iniquitatem: hanc enim cœpisti sequi post miseriam.

22 Ecce, Deus excelsus in fortitudine sua, & nullus ei similis in legislatoribus.

23 Quis poterit scrutari vias ejus? aut quis potest ei dicere: Operatus es iniquitatem?

24 Memento quod ignores opus ejus, de quo cecinerunt viri.

25 Omnes homines vident eum, unusquisque intuetur procul.

26 Ecce, Deus magnus vincens scientiam nostram: numerus annorum ejus inæstimabilis.

27 Qui aufert stillas pluviæ, & effundit imbres ad instar gurgitum.

28 Qui de nubibus fluunt, quæ prætexunt cuncta desuper.

29 Si voluerit extendere nubes quasi tentorium suum.

30 Et fulgurare lumine suo desuper, cardines quoque maris operiet.

31 Per hæc enim judicat populos, & dat escas multis mortalibus.

32 In manibus abscondit lucem, & præcipit ei ut rursus adveniat.

33 Annuntiat de ea amico suo, quod possessio ejus sit, & ad eam possit ascendere.

CAPUT XXXVII.

Eliu ex mirabilibus Dei operibus concludit Dei sapientiam, potentiam, ac justitiam & instrutabile judicium ipsius: quibus vult Iob detraxisse: unde monet Iobum, ut se nutui divino penitus subjiciat.

1 Super hoc expavit cor meum, & emotum est de loco suo.

2 Audite auditionem in terrore vocis ejus, & sonum de ore illius procedentem.

3 Subter omnes cælos ipse considerat, & lumen illius super terminos terræ.

4 Post eum rugiet sonitus, tonabit voce magnitudinis suæ; & non investigabitur, cum audita fuerit vox ejus.

5 Tonabit Deus in voce sua mirabiliter, qui facit magna & inscrutabilia.

6 Qui præcipit nivi ut descendat in terram, & hiemis pluviis, & imbri fortitudinis suæ.

7 Qui in manu omnium hominum signat, ut noverint singuli opera sua.

8 Ingredietur bestia latibulum, & in antro suo morabitur.

9 Ab interioribus egredietur tempestas, & ab Arcturo frigus.

10 Flante Deo concrescit gelu, & rursum latissimæ funduntur aquæ.

11 Frumentum desiderat nubes, & nubes spargunt lumen suum,

12 Quæ lustrant per circuitum, quocumque eas voluntas gubernantis duxerit, ad omne quod præceperit illis super faciem orbis terrarum:

13 Sive in una tribu, sive in terra sua, sive in quocumque loco misericordiæ suæ eas jusserit inveniri.

14 Ausculta hæc Iob: sta, & considera mirabilia Dei.

15 Numquid scis quando præceperit Deus pluviis, ut ostenderent lucem nubium ejus?

16 Numquid nosti semitas nubium magnas, & perfectas scientias?

17 Nonne vestimenta tua calida sunt, cum perflata fuerit terra austro?

18 Tu forsitan cum eo fabricatus es cælos, qui solidissimi quasi ære fusi sunt.

19 Ostende nobis quid dicamus illi: nos quippe involvimur tenebris.

20 Quis narrabit ei quæ loquor? etiam si locutus fuerit homo, devorabitur.

21 At nunc non vident lucem: subito aër cogetur in nubes, & ventus transiens fugabit eas.

22 Ab aquilone aurum venit, & ad Deum formidolosa laudatio.

23 Digne eum invenire non possumus: magnus fortitudine, & judicio, & justitia, & enarrari non potest.

24 Ideo timebunt eum viri, & non audebunt contemplari omnes qui sibi videntur esse sapientes.

CAPUT XXXVIII.

Deus ipse disputationi se interponit, & Eliu silere jusso, arguit Iob, ostendens ex conditis à se operibus non posse illum divinam potentiam ac sapientiam comprehendere.

1 Respondens autem Dominus Iob de turbine, dixit.

2 Quis est iste involvens sententias sermonibus imperitis?

3 Accinge sicut vir lumbos tuos: interrogabo te, & responde mihi.

4 Ubi eras quando ponebam fundamenta terræ? indica mihi si habes intelligentiam.

5 Quis posuit mensuras ejus, si nosti? vel quis tetendit super eam lineam?

6 Super quo bases illius solidatæ sunt? aut quis demisit lapidem angularem ejus,

7 Cum me laudarent simul astra matutina, & jubilarent omnes filii Dei?

8 Quis conclusit ostiis mare, quando erumpebat quasi de vulva procedens:

9 Cum ponerem nubem vestimentum ejus, & caligine illud quasi pannis infantiæ obvolverem?

10 Circumdedi illud terminis meis, & posui vectem, & ostia.

11 Et dixi: Usque huc venies, & non procedes amplius, & hic confringes tumentes fluctus tuos.

12 Numquid post ortum tuum præcepisti diluculo, & ostendisti auroræ locum suum?

13 Et tenuisti concutiens extrema terræ, & excussisti impios ex ea?

14 Restituetur ut lutum signaculum, & stabit sicut vestimentum:

15 Auferetur ab impiis lux sua, & brachium excelsum confringetur.

16 Numquid ingressus es profunda maris, & in novissimis abyssi deambulasti?

17 Numquid apertæ sunt tibi portæ mortis, & ostia tenebrosa vidisti?

18 Numquid considerasti latitudinem terræ? indica mihi, si nosti, omnia,

19 Inqua via lux habitet, & tenebrarum quis locus sit:

20 Ut ducas unumquodque ad terminos suos, & intelligas semitas domus ejus.

21 Sciebas tunc quod nasciturus esses? & numerum dierum tuorum noveras?

22 Num

22 Numquid ingressus es thesauros nivis, aut thesauros grandinis aspexisti ?
23 Quæ præparavi in tempus hostis in diem pugnæ & belli ?
24 Per quam viam spargitur lux, dividitur æstus super terram ?
25 Quis dedit vehementissimo imbri cursum, & viam sonantis tonitrui,
26 Vt plueret super terram absque homine in deserto, ubi nullus mortalium commoratur,
27 Vt impleret inviam & desolatam, & produceret herbas virentes ?
28 Quis est pluviæ pater ? vel quis genuit stillas roris ?
29 De cujus utero egressa est glacies ? & gelu de cælo quis genuit ?
30 In similitudinem lapidis aquæ duruntur, & superficies abyssi constringitur.
31 Numquid conjungere valebis micantes stellas Pleïadas, aut gyrum Arcturi poteris dissipare ?
32 Numquid producis Luciferum in tempore suo, & Vesperum super filios terræ consurgere facis ?
33 Numquid nosti ordinem cæli, & pones rationem ejus in terra ?
34 Numquid elevabis in nebula vocem tuam, & impetus aquarum operiet te ?
35 Numquid mittes fulgura, & ibunt, & revertentia dicent tibi : Adsumus ?
36 Quis posuit in visceribus hominis sapientiam ? vel quis dedit gallo intelligentiam ?
37 Quis enarrabit cælorum rationem, & concentum cæli quis dormire faciet ?
38 Quando fundebatur pulvis in terra, & glebæ compingebantur ?
39 Numquid capies leænæ prædam, & animam catulorum ejus implebis ?
40 Quando cubant in antris, & in specubus insidiantur ?
† Psal. 146.9. 41 † Quis præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad Deum, vagantes, eo quod non habeant cibos ?

CAPVT XXXIX.

Deus ipsi Iob ostendit mirabilia opera sua etiam in ibicibus, onagro, rhinocerote, struthione, equo & aquila, arguens eum quod cum ipso contendere voluerit : quibus Iob commotus agnoscit se temere locutum.

1 NVmquid nosti tempus partus ibicum in petris, vel parturientes cervas observasti ?
2 Dinumerasti menses conceptus earum, & scisti tempus partus earum ?
3 Incurvantur ad fœtum, & pariunt, & rugitus emittunt.
4 Separantur filii earum, & pergunt ad pastum : egrediuntur, & non revertuntur ad eas.
5 Quis dimisit onagrum liberum, & vincula ejus quis solvit ?
6 Cui dedi in solitudine domum, & tabernacula ejus in terra salsuginis.
7 Contemnit multitudinem civitatis, clamorem exactoris non audit.
8 Circumspicit montes pascuæ suæ, & virentia quæque perquirit.
9 Numquid volet rhinoceros servire tibi, aut morabitur ad præsepe tuum ?
10 Numquid alligabis rhinocerota ad arandum loro tuo ? aut confringet glebas vallium post te ?
11 Numquid fiduciam habebis in magna fortitudine ejus, & derelinques ei labores tuos ?
12 Numquid credes illi quod sementem reddat tibi, & aream tuam congreget ?
13 Penna struthionis similis est pennis herodii, & accipitris.
14 Quando derelinquit ova sua in terra, tu forsitan in pulvere calefacies ea ?
15 Obliviscitur quod pes conculcet ea, aut bestia agri conterat.
16 Duratur ad filios suos quasi non sint sui, frustra laboravit nullo timore cogente.
17 Privavit enim eam Deus sapientia, dedit illi intelligentiam.
18 Cum tempus fuerit, in altum alas erigit : deridet equum & ascensorem ejus.
19 Numquid præbebis equo fortitudinem, aut circumdabis collo ejus hinnitum ?
20 Numquid suscitabis eum quasi locustas ? gloria narium ejus terror.
21 Terram ungula fodit, exultat audacter : in occursum pergit armatis,
22 Contemnit pavorem, nec cedit gladio.
23 Super ipsum sonabit pharetra, vibrabit hasta & clypeus.
24 Fervens & fremens sorbet terram, nec reputat tubæ sonare clangorem.
25 Vbi audierit buccinam, dicit : Vah, procul odoratur bellum, exhortationem ducum, & ululatum exercitus.
26 Numquid per sapientiam tuam plumescit accipiter, expandens alas suas ad austrum ?
27 Numquid ad præceptum tuum elevabitur aquila, & in arduis ponet nidum suum ?
28 In petris manet, & in prærupris silicibus commoratur, atque inaccessis rupibus.
29 Inde contemplatur escam, & de longe oculi ejus prospiciunt.
30 Pulli ejus lambent sanguinem : & ubicumque cadaver fuerit, statim adest.
31 Et adjecit Dominus, & locutus est ad Iob.
32 Numquid qui contendis cum Deo, tam facile conquiescit ? utique qui arguit Deum, debet respondere ei.
33 Respondens autem Iob Domino, dixit :
34 Qui leviter locutus sum, respondere quid possum ? manum meam ponam super os meum.
35 Vnum locutus sum, quod utinam non dixissem, & alterum, quibus ultra non addam.

CAPVT XL.

Deus arguens Iob quod visus sit justitia ipsius detraxisse, ostendit ei suam potentiam in Behemoth & Leviathan, silentium ei imponens.

1 REspondens autem Dominus Iob de turbine, dixit :
2 Accinge sicut vir lumbos tuos : interrogabo te, & indica mihi.
3 Numquid irritum facies judicium meum : & condemnabis me, ut tu justificeris ?

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

4 Et si habes brachium sicut Deus, & si voce simili tonas?

5 Circumda tibi decorem, & in sublime erigere, & esto gloriosus, & speciosis induere vestibus.

6 Disperge superbos in furore tuo, & respiciens omnem arrogantem humilia.

7 Respice cunctos superbos, & confunde eos, & contere impios in loco suo

8 Absconde eos in pulvere simul, & facies eorum demerge in foveam.

9 Et ego confitebor quod salvare te possit dextera tua.

10 Ecce Behemoth, quem feci tecum, fœnum quasi bos comedet:

11 Fortitudo ejus in lumbis ejus, & virtus illius in umbilico ventris ejus.

12 Stringit caudam suam quasi cedrum, nervi testiculorum ejus perplexi sunt.

13 Ossa ejus velut fistulæ æris, cartilago illius quasi laminæ ferreæ.

14 Ipse est principium viarum Dei, qui fecit eum, applicabit gladium ejus.

14 Huic montes herbas ferunt: omnes bestiæ agri ludent ibi.

16 Sub umbra dormit in secreto calami, & in locis humentibus.

17 Protegunt umbræ umbram ejus, circumdabunt eum salices torrentis.

18 Ecce, absorbebit fluvium, & non mirabitur: & habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus.

19 In oculis ejus quasi hamo capiet eum, & in sudibus perforabit nares ejus.

20 An extrahere poteris Leviathan hamo, & fune ligabis linguam ejus?

21 Numquid pones circulum in naribus ejus, aut armilla perforabis maxillam ejus?

22 Numquid multiplicabit ad te preces, aut loquetur tibi mollia?

23 Numquid feriet tecum pactum, & accipies eum servum sempiternum?

24 Numquid illudes ei quasi avi, aut ligabis eum ancillis tuis?

25 Concident eum amici, dividentillum negotiatores?

26 Numquid implebis sagenas pelle ejus, & gurgustium piscium capite illius?

27 Pone super eum manum tuam; memento belli, nec ultra addas loqui.

28 Ecce, spes ejus frustrabitur eum, & videntibus cunctis præcipitabitur.

CAPVT XLI.

Malitia Behemoth explicatur fusius juxta illius membra, duritiam & superbiam.

1 NOn quasi crudelis suscitabo eum: quis enim resistere poterit vultui meo?

2 Quis ante dedit mihi, ut reddam ei? omnia, quæ sub cælo sunt, mea sunt.

3 Non parcam ei, & verbis potentibus & ad deprecandum compositis.

4 Quis revelabit faciem indumenti ejus? & in medium oris ejus quis intrabit?

5 Portas vultus ejus quis aperiet? per gyrum dentium ejus formido.

6 Corpus illius quasi scuta fusilia compactum squamis se prementibus.

7 Una uni conjungitur, & ne spiraculum quidem incedit per eas.

8 Una alteri adhærebit, & tenentes se nequaquam separabuntur.

9 Sternutatio ejus splendor ignis, & oculi ejus, ut palpebræ diluculi:

10 De ore ejus lampades procedunt, sicut tedæ ignis accensæ.

11 De naribus ejus procedit fumus, sicut ollæ succensæ atque ferventis.

12 Halitus ejus prunas ardere facit, & flamma de ore ejus egreditur.

13 In collo ejus morabitur fortitudo, & faciem ejus præcedit egestas.

14 Membra carnium ejus cohærentia sibi: mittet contra eum fulmina, & ad locum alium non ferentur.

15 Cor ejus indurabitur tamquam lapis, & stringetur quasi malleatoris incus.

16 Cum sublatus fuerit, timebunt angeli, & territi purgabuntur.

17 Cum apprehenderit eum gladius subsistere non poterit neque hasta, neque thorax.

18 Reputabit enim quasi paleas ferrum, & quasi lignum putridum æs.

19 Non fugabit eum vir sagittarius, in stipulam versi sunt ei lapides fundæ.

20 Quasi stipulam æstimabit malleum, & deridebit vibrantem hastam.

21 Sub ipso erunt radii solis, & sternet sibi aurum quasi lutum.

22 Ferveſcere faciet quasi ollam profundum mare, & ponet quasi cum unguenta bulliunt.

23 Post eum lucebit semita, æstimabit abyssum quasi senescentem.

24 Non est super terram potestas, quæ comparetur ei, qui factus est ut nullum timeret.

25 Omne sublime videt, ipse est rex super universos filios superbiæ.

CAPVT XLII.

Agnoscit Iob se insipienter locutum, & à Domino præfertur amicis, ac pro illis orat: duplicia recipiens eorum quæ amiserat, tandemque plenus dierum in pace quievit.

1 RESpondens autem Iob Domino, dixit:

2 Scio quia omnia potes, & nulla te latet cogitatio.

3 Quis est iste, qui celat consilium absque scientia? ideo insipienter locutus sum, & quæ ultra modum excederent scientiam meam.

4 Audi, & ego loquar, interrogabo te, & responde mihi.

5 Auditu auris audivi te, nunc autem oculus meus videt te.

6 Idcirco ipse me reprehendo, & ago pœnitentiam in favilla & cinere.

7 Postquam autem locutus est Dominus verba hæc ad Iob, dixit ad Eliphaz Themanitem: Iratus est furor meus in te, & in duos amicos tuos, quoniam non estis locuti coram me rectum, sicut servus meus Iob.

8 Sumite ergo vobis septem tauros & septem arietes, & ite ad servum meum Iob, & offerte holocaustum pro vobis: Iob autem servus meus orabit pro vobis: faciem ejus suscipiam ut non vobis imputetur stultitia: neque enim locuti estis ad me recta, sicut servus meus Iob.

9 Abierunt

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

9 Abierunt ergo, Eliphaz Themanites, & Baldad Suhites, & Sophar Naamathites, & fecerunt sicut locutus fuerat Dominus ad eos, & suscepit Dominus faciem Iob.

10 Dominus quoque conversus est ad pœnitentiam Iob, cum oraret ille pro amicis suis. Et addidit Dominus omnia quæcumque fuerant Iob, duplicia.

11 Venerunt autem ad eum omnes fratres sui, & universæ sorores suæ, & cuncti cui noverant eum prius, & comederunt cum eo panem in domo ejus: & moverunt super eum caput, & consolati sunt eum super omni malo quod intulerat Dominus super eum: & dederunt ei unusquisque ovem unam, & inaurem auream unam.

12 Dominus autem benedixit novissimis Iob magis quam principio ejus. Et facta sunt ei quatuordecim millia ovium, & sex millia camelorum, & mille juga boum, & mille asinæ.

13 Et fuerunt ei septem filii, & tres filiæ.

14 Et vocavit nomen unius Diem, & nomen secundæ Cassiam, & nomen tertiæ Cornustibii.

15 Non sunt autem inventæ mulieres speciosæ sicut filiæ Iob in universa terra: deditque eis pater suus hæreditatem inter fratres earum.

16 Vixit autem Iob post hæc, centum quadraginta annis, & vidit filios suos, & filios filiorum suorum usque ad quartam generationem: & mortuus est senex & plenus dierum.

LIBER PSALMORVM.

PSALMVS I.

1 Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum, & in via peccatorum non stetit, & in cathedra pestilentiæ non sedit:

† Ios. 1. 8. 2 † Sed in lege Domini voluntas ejus, & in lege ejus meditabitur die ac nocte.

† Jer. 17. 8. 3 † Et erit tamquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo:

Et folium ejus non defluet: & omnia quæcumque faciet prosperabuntur.

4 Non sic impii, non sic: sed tamquam pulvis, quem projicit ventus à facie terræ.

5 Ideo non resurgent impii in judicio: neque peccatores in concilio justorum.

6 Quoniam novit Dominus viam justorum: & iter impiorum peribit.

Psalmus II.

Act. 4. 25. 1 Quare fremuerunt gentes, & populi meditati sunt inania?

2 Astiterunt reges terræ, & principes convenerunt in unum, adversus Dominum, & adversus Christum ejus.

3 Dirumpamus vincula eorum: & projiciamus à nobis jugum ipsorum.

4 Qui habitat in cælis irridebit eos: & Dominus subsannabit eos.

5 Tunc loquetur ad eos in ira sua, & in furore suo conturbabit eos.

6 Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, prædicans præceptum ejus.

7 Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego hodie genui te. † Act. 13. 33. Heb. 1. 5. & 5. 5.

8 Postula à me, & dabo tibi gentes hæreditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ.

9 † Reges eos in virga ferrea, & tanquam vas figuli confringes eos. † Apoc. 2. 27. & 19. 15.

10 Et nunc reges intelligite: erudimini qui judicatis terram.

11 Servite Domino in timore: & exultate ei cum tremore.

12 Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, & pereatis de via justa.

13 Cum exarserit in brevi ira ejus, beati omnes, qui confidunt in eo,

1 Psalmus David, cum fugeret à facie Absalom filii sui. (2. Reg. 15. 14.)

III.

2 Domine quid multiplicati sunt qui tribulant me? multi insurgunt adversum me.

3 Multi dicunt animæ meæ: Non est salus ipsi in Deo ejus.

4 Tu autem Domine susceptor meus es, gloria mea, & exaltans caput meum.

5 Voce mea ad Dominum clamavi: & exaudivit me de monte sancto suo.

6 Ego dormivi, & soporatus sum, & exurrexi; quia Dominus suscepit me.

7 Non timebo millia populi circumdantis me: exurge Domine, salvum me fac Deus meus.

8 Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa: dentes peccatorum contrivisti.

9 Domini est salus; & super populum tuum benedictio tua.

Psalmus IV.

1 In finem in carminibus, Psalmus David. IV.

2 Cum invocarem exaudivit me Deus justitiæ meæ: in tribulatione dilatasti mihi.

Miserere mei, & exaudi orationem meam.

3 Filii hominum usquequo gravi corde? ut quid diligitis vanitatem, & quæritis mendacium?

4 Et scitote quoniam mirificavit Dominus sanctum suum: Dominus exaudiet me cum clamavero ad eum.

† Eph. 4. 26. 5 † Irascimini, & nolite peccare: quæ dicitis in cordibus vestris, in cubilibus vestris compungimini.

6 Sacrificate sacrificium justitiæ, & sperate in Domino, multi dicunt: Quis ostendit nobis bona?

7 Signatum est super nos lumen vultus tui Domine: dedisti lætitiam in corde meo.

8 A fructu frumenti, vini & olei sui, multiplicati sunt.

9 In pace in idipsum dormiã, & requiescã?

10 Quoniam tu Domine singulariter in spe constituisti me.

1 In finem pro ea, quæ hæreditatem consequitur, Psalmus David. V.

2 Verba mea auribus percipe Domine, intellige clamorem meum.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

3 Intende voci orationis meæ, rex meus & Deus meus.

4 Quoniam ad te orabo: Domine mane exaudies vocem meam.

5 Mane astabo tibi & videbo: quoniam non Deus volens iniquitatem tu es.

6 Neque habitabit juxta te malignus: neque permanebunt injusti ante oculos tuos.

7 Odisti omnes, qui operantur iniquitatem: perdes omnes, qui loquuntur mendacium.

Virum sanguinum & dolosum abominabitur Dominus:

8 Ego autem in multitudine misericordiæ tuæ.

Introibo in domum tuam: adorabo ad templum sanctum tuum in timore tuo.

9 Domine deduc me in justitia tua: propter inimicos meos dirige in conspectu tuo viam meam.

10 Quoniam non est in ore eorum veritas: cor eorum vanum est,

11 † Sepulchrum patens est guttur eorum, linguis suis dolose agebant, judica illos Deus.

Decidant à cogitationibus suis, secundum multitudinem impietatum eorum expelle eos, quoniam irritaverunt te Domine.

12 Et lætentur omnes, qui sperant in te, in æternum exultabunt: & habitabis in eis.

Et gloriabuntur in te omnes, qui diligunt nomen tuum,

13 Quoniam tu benedices justo.

Domine, ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos.

I In finem in carminibus, Psalmus David, pro octava. VI.

2 DOmine ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripias me.

3 Miserere mei Domine quoniam infirmus sum: sana me Domine quoniam conturbata sunt ossa mea.

4 Et anima mea turbata est valde: sed tu Domine usquequo.

5 Convertere Dñe, & eripe animam meã: salvum me fac propter misericordiam tuam.

6 Quoniã non est in morte qui memor sit tui: in inferno autem quis confitebitur tibi?

7 Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum, lacrymis meis stratum meum rigabo.

8 Turbatus est à furore oculus meus, inveteravi inter omnes inimicos meos.

9 † Discedite à me omnes qui operamini iniquitatem; quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei.

10 Exaudivit Dominus deprecationem meam, Dominus orationem meam suscepit.

11 Erubescant, & conturbentur vehementer omnes inimici mei: convertantur & erubescant valde velociter.

I Psalmus David, quem cantavit Domino pro verbis Chusi filii Iemini. (2. Reg. 16.) VII.

2 DOmine Deus meus in te speravi salvum me fac ex omnibus persequentibus me, & libera me.

3 Nequando rapiat ut leo animam meam, dum non est qui redimat, neque qui salvum faciat.

4 Domine Deus meus, si feci istud, si est iniquitas in manibus meis:

5 Si reddidi retribuentibus mihi mala, decidam merito ab inimicis meis inanis.

6 Persequatur inimicus animam meam, & comprehendat: & conculcet in terra vitam meam, & gloriam meam in pulverem deducat.

7 Exurge Domine in ira tua: & exaltare in finibus inimicorum meorum.

Et exurge Domine Deus meus in præcepto quod mandasti:

8 Et synagoga populorum circumdabit te, Et propter hanc in altum regredere:

9 Dominus judicat populos.

Judica me Dñe secundum justitiam meam, & secundum innocentiam meam super me,

10 Consumetur nequitia peccatorum, & diriges justum, † scrutans corda & renes Deus: † 1. Paral. 28. 9. Jer. 11. 20. & 17. 10. & 20. 12.

11 Justum adjutorium meum à Domino, qui salvos facit rectos corde.

12 Deus judex justus, fortis, & patiens: numquid irascitur per singulos dies?

13 Nisi conversi fueritis, gladium suum vibrabit: arcum suum tetendit, & paravit illum.

14 Et in eo paravit vasa mortis, sagittas suas ardentibus effecit.

15 † Ecce parturiit injustitiam: concepit dolorem & peperit iniquitatem. † Isa. 59 4. Job 15. 35.

16 Lacum aperuit, & effodit eum: & incidit in foveam, quam fecit.

17 Convertetur dolor ejus in caput ejus: & in verticem ipsius iniquitas ejus descendet.

18 Confitebor Domino secundum justitiam ejus: & psallam nomini Dñi altissimi.

I In finem pro torcularibus, Psalmus David. VIII.

2 DOmine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra?

Quoniam elevata est magnificentia tua super cælos.

3 Ex ore infantium & lactantium perfeciste laudem propter inimicos tuos, ut destruas inimicum & ultorem.

4 Quoniam videbo cælos tuos, opera digitorum tuorum lunam & stellas, quæ tu fundasti.

5 Quid est homo, quod memor es ejus? aut filius hominis, quoniam visitas eum?

6 † Minuisti eum paulo minus ab angelis, gloria & honore coronasti eum: † Hebr. 2. 7.

7 Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

8 † Omnia subjecisti sub pedib⁹ ejus, oves & boves universas: insuper & pecora campi, † Gen. 1. 28. 1. Cor. 15. 26.

9 Volucres cæli, & pisces maris, qui perambulant semitas maris.

10 Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra?

I In finem pro occultis filii, Psalmus David. IX.

2 COnfitebor tibi Domine in toto corde meo: narrabo omnia mirabilia tua.

3 Lætabor & exultabo in te: Psallam nomini tuo Altissime,

4 In convertendo inimicum meum retrorsum: infirmabantur, & peribunt à facie tua.

5 Quoniam

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

5 Quoniam fecisti judicium meum & causam meam : sedisti super thronum qui judicas justitiam.

6 Increpasti gentes , & periit impius : nomen eorum delesti in æternum , & in seculum seculi.

7 Inimici defecerunt frameæ in finem : & civitates eorum destruxisti.

8 Periit memoria eorum cum sonitu : & Dominus in æternum permanet.

9 Paravit in judicio thronum suum : & ipse judicabit orbem terræ in æquitate , judicabit populos in justitia.

10 Et factus est Dominus refugium pauperi : adjutor in opportunitatibus , in tribulatione.

11 Et sperent in te qui noverunt nomen tuum : quoniam non dereliquisti quærentes te Domine.

12 Psallite Domino, qui habitat in Sion : annuntiate inter gentes studia ejus.

13 Quoniam requirens sanguinem eorum recordatus est : non est oblitus clamorem pauperum.

14 Miserere mei Domine : vide humilitatem meam de inimicis meis.

15 Qui exaltas me de portis mortis, ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filiæ Sion.

16 Exultabo in salutari tuo : infixæ sunt gentes in interitu, quem fecerunt.

In laqueo isto, quem absconderunt, comprehensus est pes eorum.

17 Cognoscetur Dominus judicia faciens : in operibus manuum suarum comprehensus est peccator.

18 Convertantur peccatores in infernum, omnes gentes quæ obliviscuntur Deum.

19 Quoniam non finem oblivio erit pauperis : patientia pauperum non peribit in finem.

20 Exurge Domine , non confortetur homo : judicentur gentes in conspectu tuo :

21 Constitue Domine legislatorem super eos: ut sciant gentes quoniam homines sunt.

Psal. X secundum Hebr.

1 Ut quid Domine recessisti longe , despicis in opportunitatibus , in tribulatione ?

2 Dū superbit impius , incenditur pauper : cōprehenduntur in consiliis quibus cogitāt.

3 Quoniam laudatur peccator in desideriis animæ suæ : & iniquus benedicitur.

4 Exacerbavit Dominum peccator , secundum multitudinem iræ suæ non quæret,

5 Non est Deus in conspectu ejus : inquinatæ sunt viæ illius in omni tempore.

Auferuntur judicia tua à facie ejus : omnium inimicorum suorum dominabitur.

6 Dixit enim in corde suo : Non movebor à generatione in generationem , sine malo.

† *Infr.* ¶ 3. 3. *Rom* 3. 14. 7 † Cujus maledictione os plenum est , & amaritudine, & dolo : sub lingua ejus labor & dolor.

8 Sedet in insidiis cum divitibus in occultis , ut interficiat innocentem.

9 Oculi ejus in pauperem respiciunt : insidiatur in abscondito , quasi leo in spelunca sua.

Insidiatur ut rapiat pauperem : rapere pauperem dum attrahit eum.

10 In laqueo suo humiliabit eum , inclynabit se , & cadet cum dominatus fuerit pauperum.

11 Dixit enim in corde suo : Oblitus est Deus, avertit faciem suam ne videat in finē.

12 Exurge Domine Deus , exaltetur manus tua : ne obliviscaris pauperum.

13 Propter quid irritavit impius Deum ? dixit enim in corde suo : Non requiret.

14 Vides , quoniam tu laboren & dolorem consideras : ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelictus est pauper : orphano tu eris adjutor.

15 Contere brachium peccatoris & maligni : quæretur peccatum illius, & non invenietur.

16 Dominus regnabit in æternum , & in seculum seculi : peribitis gentes de terra illius.

17 Desiderium pauperum exaudivit Dominus : præparationem cordis eorum audivit auris tua.

18 Iudicare pupillo & humili , ut non apponat ultra magnificare se homo super terram.

1 In finem , Psalmus David X.

2 IN Domino confido : quomodo dicitis animæ meæ , Transmigra in montem sicut passer ?

3 Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum , paraverunt sagittas suas in pharetra , ut sagittent in obscuro rectos corde.

4 Quoniam quæ perfecisti, destruxerunt : justus autem quid fecit ?

5 Dominus in templo sancto suo, Dominus in cælo sedes ejus. † *Abac.* 2. 20.

Oculi ejus in pauperem respiciunt : palpebræ ejus interrogant filios hominum.

6 Dominus interrogat justum & impium : qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam.

7 Pluet super peccatores laqueos : ignis, & sulphur , & spiritus procellarum , pars calicis eorum.

8 Quoniam justus Dominus , & justitias dilexit : æquitatem vidit vultus ejus.

1 In finem pro octava , Psalmus David XI.

2 SAlvum me fac Domine , quoniam defecit sanctus : quoniam diminutæ sunt veritates à filiis hominum.

3 Vana locuti sunt unusquisque ad proximum suum : labia dolosa, in corde & corde locuti sunt.

4 Disperdat Dominus universa labia dolosa , & linguam magniloquam.

5 Qui dixerunt : Linguam nostram magnificabimus , labia nostra à nobis sunt , quis noster Dominus est ?

6 Propter miseriam inopum , & gemitum pauperum nunc exurgam , dicit Dominus. Ponam in salutari : fiducialiter agam in eo.

7 † Eloquia Domini, eloquia casta : argentum igne examinatum , probatum terræ, purgatum septuplum. † *Prov.* 30. 5.

8 Tu Domine servabis nos : & custodies nos à generatione hac in æternum.

9 In circuitu impii ambulant : secundum altitudinem tuam multiplicasti filios hominum.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

1 In finem, Psalmus David. XII.

VSquequo Domine oblivisceris me in finem? Vsquequo avertis faciē tuam à me?
2 Quamdiu ponam consilia in anima mea, dolorem in corde meo per diem?
3 Vsquequo exaltabitur inimicus meus super me?
4 Respice, & exaudi me Domine Deus me⁹.
Illumina oculos meos ne unquam obdormiam in morte:
5 Ne quando dicat inimicus meus: Prævalui adversus eum.
Qui tribulant me, exultabunt si motus fuero:
6 Ego autem in misericordia tua speravi.
Exultabit cor meum in salutari tuo: cantabo Domino qui bona tribuit mihi: & psallam nomini Domini altissimi.

1 In finem: Psalmus David XIII.

DIxit insipiens in corde suo: Nō est Deus.
Corrupti sunt, & abominabiles facti sunt in studiis suis: Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.
2 Dominus de cælo prospexit super filios hominum ut videat si est intelligens, aut requirens Deum.
3 Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt: non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.
Sepulchrum patens est guttur eorum: linguis suis doloſe agebant, venenum aspidum sub labiis eorum.
Quorum os maledictione & amaritudine plenum est: veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem.
Contritio & infelicitas in viis eorum, & viam pacis non cognoverunt: non est timor Dei ante oculos eorum.
4 Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitatem, qui devorant plebem meam sicut escam panis?
5 Dominum non invocaverunt, illic trepidaverunt timore, ubi non erat timor.
6 Quoniam Dominus in generatione justa est, consilium inopis confudistis: quoniam Dominus spes ejus est.
7 Quis dabit ex Sion salutare Israël? cum averterit Dominus captivitatem plebis suæ, exultabit Iacob, & lætabitur Israël.

Psalmus David. XIV.

1 DOmine quis habitabit in tabernaculo tuo? aut quis requiescet in monte sancto tuo?
2 Qui ingreditur sine macula, & operatur justitiam:
3 Qui loquitur veritatem in corde suo, qui non egit dolum in lingua sua:
Nec fecit proximo suo malum, & opprobrium non accepit adversus proximos suos.
4 Ad nihilum deductus est in conspectu ejus malignus, timentes autem Dominum glorificat:
Qui jurat proximo suo, & non decipit,
5 Qui pecuniam suam non dedit ad usurā, & munera super innocentem non accepit.
Qui facit hæc, non movebitur in æternum.

1 Tituli inscriptio ipsi David. XV.

COnserva me Domine, quoniam speravi in te.
2 Dixi Domino, Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non eges.
3 Sanctis, qui sunt in terra ejus mirificavit omnes voluntates meas in eis.
4 Multiplicatæ sunt infirmitates eorum: postea acceleraverunt.
Non congregabo conventicula eorum de sanguinibus: nec memor ero nominum eorum per labia mea.
5 Dominus pars hereditatis meæ, & calicis mei tu es, qui restitues hereditatem meam mihi.
6 Funes ceciderunt mihi in præclaris: etenim hereditas mea præclara est mihi.
7 Benedicam Dominum, qui tribuit mihi intellectum: insuper & usque ad noctem increpuerunt me renes mei.
8 † Providebam Dominum in conspectu meo semper quoniam à dextris est mihi, ne commovear. † Act. 2.25.
9 Propter hoc lætatum est cor meum, & exultavit lingua mea: insuper & caro mea requiescet in spe.
10 † Quoniam non derelinques animam meam in inferno: nec dabis sanctum tuum videre corruptionem. † Act. 2.31. & 13. 35.
11 Notas mihi fecisti vias vitæ, adimplebis me lætitia cum vultu tuo: delectationes in dextera tua usque in finem.

1 Oratio David. XVI.

EXaudi Domine justitiam meam: intende deprecationem meam,
Auribus percipe orationem meam, non in labiis dolosis.
2 De vultu tuo judicium meum prodeat: oculi tui videant æquitates.
3 Probasti cor meum, & visitasti nocte: igne me examinasti, & non est inventa in me iniquitas.
4 Vt non loquatur os meum opera hominum: propter verba labiorum tuorum ego custodivi vias duras.
5 Perfice gressus meos in semitis tuis: ut non moveantur vestigia mea.
6 Ego clamavi, quoniam exaudisti me Deus: inclina aurem tuam mihi, & exaudi verba mea.
7 Mirifica misericordias tuas, qui salvos facis sperantes in te.
8 A resistentibus dexteræ tuæ custodi me, ut pupillam oculi.
Sub umbra alarum tuarum protege me:
9 A facie impiorum qui me afflixerunt.
Inimici mei animam meā circumdederunt.
10 Adipem suum concluserunt: os eorum locutum est superbiam.
11 Projicientes me nunc circumdederunt me: oculos suos statuerūt declinare in terrā.
12 Susceperunt me sicut leo paratus ad prædam: & sicut catulus leonis habitans in abditis.
13 Exurge Domine, prævени eum, & supplanta eum: eripe animam meam ab impio, frameam tuam.
14 Ab inimicis manus tuæ.
Domine à paucis de terra divide eos in vita eorum: de absconditis tuis adimpletus est venter eorum.
Saturati sunt filiis: & dimiserunt reliquias suas parvulis suis.

15 Ego

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

15 Ego autem in justitia apparebo cõspectui tuo: satiabor cum apparuerit gloria tua.

1 In finem puero Domini David, qui locutus est Domino verbo cantici hujus, in die, qua eripuit eum Dominus de manu omnium inimicorum ejus, & de manu Saul, & dixit: (2. *Reg.* 22. 2.)

XVII.

2 Diligant te Domine fortitudo mea:
3 Dominus firmamentum meum, & refugium meum, & liberator meus.

† *Heb.* 2. 13. † Deus meus adjutor meus, & sperabo in eum.

Protector meus, & cornu salutis meæ, & susceptor meus.

4 Laudans invocabo Dominum, & ab inimicis meis salvus ero.

5 Circumdederunt me dolores mortis: & torrentes iniquitatis conturbaverunt me.

6 Dolores inferni circumdederunt me: præoccupaverunt me láquei mortis.

7 In tribulatione mea invocavi Dominum, & ad Deum meum clamavi:

Et exaudivit de templo sancto suo vocem meam: & clamor meus in conspectu ejus, introivit in aures ejus.

8 Commota est, & contremuit terra: fundamenta montium conturbata sunt, & commota sunt, quoniam iratus est eis.

9 Ascendit fumus in ira ejus: & ignis à facie ejus exarsit: carbones succẽsi sunt ab eo.

10 Inclinavit cælos, & descendit: & caligo sub pedibus ejus.

11 Et ascendit super cherubim, & volavit: volavit super pennas ventorum.

12 Et posuit tenebras latibulum suum, in circuitu ejus tabernaculum ejus: tenebrosa aqua in nubibus aëris.

13 Præ fulgore in conspectu ejus nubes transierunt, grando, & carbones ignis

14 Et intonuit de cælo Dominus, & Altissimus dedit vocem suam: grando & carbones ignis

15 Et misit sagittas suas, & dissipavit eos, fulgura multiplicavit, & conturbavit eos.

16 Et apparuerunt fontes aquarum: & revelata sunt fundamenta orbis terrarum:

Ab increpatione tua Domine, ab inspiratione spiritus iræ tuæ.

17 Misit de summo, & accepit me: & assumpsit me de aquis multis.

18 Eripuit me de inimicis meis fortissimis, & ab his qui oderunt me: quoniam confortati sunt super me.

19 Prævenerunt me in die afflictionis meæ: & factus est Dominus protector meus.

20 Et eduxit me in latitudinem: salvum me fecit, quoniam voluit me.

21 Et retribuet mihi Dominus secundum justitiam meam, & secundum puritatem manuum mearum retribuet mihi.

22 Quia custodivi vias Domini, nec impie gessi à Deo meo.

23 Quoniam omnia judicia ejus in conspectu meo: & justitias ejus non repuli à me.

24 Et ero immaculatus cum eo: & observabo me ab iniquitate mea.

25 Et retribuet mihi Dominus secundum justitiam meam: & secundum puritatem manuum mearum in conspectu oculorum ejus.

26 Cum sancto sanctus eris, & cum viro innocente innocens eris:

27 Et cum electo electus eris: & cum perverso perverteris

28 Quoniam tu populum humilem salvum facies: & oculos superborum humiliabis.

29 Quoniam tu illuminas lucernam meam Domine: Deus meus illumina tenebras meas.

30 Quoniam in te eripiar à tentatione, & in Deo meo transgrediar murum.

31 Deus meus impolluta via ejus: eloquia Domini igne examinata: protector est omnium sperantium in se.

32 Quoniam quis Deus præter Dominum? aut quis Deus præter Deum nostrum?

33 Deus qui præcinxit me virtute, & posuit immaculatam viam meam.

34 † Qui perfecit pedes meos tanquam cervorum, & super excelsa statuens me. † 2. *Regum* 22. 34. 35.

35 Qui docet manus meas ad prælium: & posuisti, ut arcum æreum, brachia mea.

36 Et dedisti mihi protectionem salutis tuæ: & dextera tua suscepit me:

Et disciplina tua correxit me in finem: & disciplina tua ipsa me docebit,

37 Dilatasti gressus meos subtus me: & non sunt infirmata vestigia mea.

38 Persequar inimicos meos, & comprehendam illos: & non convertar donec deficiant.

39 Confringam illos, nec poterunt stare: cadent subtus pedes meos.

40 Et præcinxisti me virtute ad bellum: & supplantasti insurgentes in me subtus me.

41 Et inimicos meos dedisti mihi dorsum, & odientes me disperdidisti.

42 Clamaverunt, nec erat qui salvos faceret, ad Dominum, nec exaudivit eos.

43 Et comminuam eos, ut pulverem ante faciẽ venti: ut lutum platearum delebo eos.

44 Eripies me de contradictionibus populi: constitues me in caput gentium,

45 Populus, quem non cognovi, servivit mihi: in auditu auris obedivit mihi.

46 Filii alieni mentiti sunt mihi, filii alieni inveterati sunt, & claudicaverunt à semitis suis.

47 Vivit Dominus, & benedictus Deus meus, & exaltetur Deus salutis meæ.

48 Deus qui das vindictas mihi, & subdis populos sub me, liberator meus de inimicis meis iracundis.

49 Et ab insurgentibus in me exaltabis me: à viro iniquo eripies me.

50 † Propterea confitebor tibi in nationibus Domine: & nomini tuo psalmũ dicam. † 2. *Regum* 22. 50.

51 Magnificans salutes regis ejus, & faciens misericordiam Christo suo David, & semini ejus usque in seculum. *Rom.* 15. 9.

1 In finem, Psalmus David. XVIII.

2 Cæli enarrant gloriam Dei, & opera manuum ejus annuntiat firmamentum

3 Dies diei eructat verbum, & nox nocti indicat scientiam

4 Non sunt loquelæ, neque sermones, quorum non audiantur voces eorum.

5 † In omnem terram exivit sonus eorum; & in fines orbis terræ verba eorum. † *Rom.* 10. 18.

6 In

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

† Luc. 24.46. 6 In sole posuit tabernaculum suum :† & ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo :

Exultavit ut gigas ad currendam viam,

7 A summo cælo egressio ejus :

Et occursus ejus usque ad summum ejus: nec est qui se abscondat à calore ejus.

8 Lex Domini immaculata convertens animas: testimonium Domini fidele, sapientiam præstans parvulis.

9 Iustitiæ Domini rectæ, lætificantes corda: præceptum Domini lucidum, illuminans oculos.

10 Timor Domini sanctus, permanens in sæculum sæculi: judicia Domini vera, justificata in semetipsa.

11 Desiderabilia super aurum & lapidem pretiosum multum: & dulciora super mel & favum.

12 Etenim servus tuus custodit ea, in custodiendis illis retributio multa.

13 Delicta quis intelligit? ab occultis meis munda me.

14 Et ab alienis parce servo tuo.

Si mei non fuerint dominati, tunc immaculatus ero: & emundabor à delicto maximo.

15 Et erunt ut complaceant eloquia oris mei: & meditatio cordis mei in conspectu tuo semper.

Domine adjutor meus, & redemptor meus.

1 In finem, Psalmus David. XIX.

2 EXaudiat te Dominus in die tribulationis: protegat te nomen Dei Iacob.

3 Mittat tibi auxilium de sancto: & de Sion tueatur te.

4 Memor sit omnis sacrificii tui: & holocaustum tuum pingue fiat.

5 Tribuat tibi secundum cor tuum: & omne consilium tuum confirmet.

6 Lætabimur in salutari tuo: & in nomine Dei nostri magnificabimur.

7 Impleat Dominus omnes petitiones tuas: nunc cognovi quoniam salvum fecit Dominus Christum suum.

Exaudiet illum de cælo sancto suo: in potentatibus salus dexteræ ejus.

8 Hi in curribus, & hi in equis: nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus.

9 Ipsi obligati sunt, & ceciderunt: nos autem surreximus & erecti sumus.

10 Domine salvum fac regem: & exaudi nos in die, qua invocaverimus te.

1 In finem, Psalmus David XX.

2 DOmine in virtute tua lætabitur rex: & super salutare tuum exultabit vehementer.

3 Desiderium cordis ejus tribuisti ei: & voluntate labiorum ejus non fraudasti eum.

4 Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis: posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso.

5 Vitam petiit à te, & tribuisti ei longitudinem dierum in sæculum, & in sæculum sæculi.

6 Magna est gloria ejus in salutari tuo: gloriam & magnũ decorẽ impones super eum.

7 Quoniam dabis eum in benedictionem in sæculum sæculi: lætificabis eum in gaudio cum vultu tuo.

8 Quoniam rex sperat in Domino: & in misericordia Altissimi non commovebitur.

9 Inveniatur manus tua omnibus inimicis tuis: dextera tua inveniat omnes, qui te oderunt.

10 Pones eos ut clibanum ignis in tempore vultus tui: Dominus in ira sua conturbabit eos, & devorabit eos ignis.

11 Fructum eorum de terra perdes: & semen eorum à filiis hominum.

12 Quoniam declinaverunt in te mala: cogitaverunt consilia, quæ non potuerunt † stabilire.

13 Quoniam pones eos dorsum: in reliquiis tuis præparabis vultum eorum.

14 Exaltare Domine in virtute tua: cantabimus & psallemus virtutes tuas.

1 In finem pro susceptione matutina, Psalmus David. XXI.

2 DEus Deus meus respice in me: quare me dereliquisti? longè à salute mea verba delictorum meorum. *Matth. 27.46. Marc. 15.34.*

3 Deus meus clamabo per diem, & non exaudies: & nocte, & non ad insipientiam mihi.

4 Tu autem in sancto habitas, Laus Israël.

5 In te speraverunt patres nostri: speraverunt, & liberasti eos.

6 Ad te clamaverunt, & salvi facti sunt: in te speraverunt, & non sunt confusi.

7 Ego autem sum vermis, & non homo: opprobrium hominum, & abjectio plebis.

8 † Omnes videntes me, deriserunt me: † locuti sunt labiis, & moverunt caput. *† Matth. 27.39. Marc. 15.29.*

9 Speravit in Domino, eripiat eum: salvum faciat eum, quoniam vult eum.

10 Quoniam tu es, qui extraxisti me de ventre: spes mea ab uberibus matris meæ. *† Matth. 27.43.*

11 In te projectus sum ex utero: de ventre matris meæ Deus meus es tu,

12 Ne discesseris à me.

Quoniam tribulatio proxima est: quoniam non est qui adjuvet.

13 Circumdederunt me vituli multi: tauri pingues obsederunt me.

14 Aperuerunt super me os suum, sicut leo rapiens & rugiens.

15 Sicut aqua effusus sum: & dispersa sunt omnia ossa mea.

Factum est cor meum tanquam cera liquescens in medio ventris mei,

16 Aruit tanquam testa virtus mea, & lingua mea adhæsit faucibus meis: & in pulverem mortis deduxisti me.

17 Quoniam circumdederunt me canes multi: consilium malignantium obsedit me.

Foderunt manus meas & pedes meos:

18 Dinumeraverunt omnia ossa mea.

Ipsi vero considerav[illegible] & inspexerũt me:

19 † Diviserunt sibi vestimenta mea, & super vestem meam miserunt sortem. *† Matth. 27.35. Joan. 19.25.*

20 Tu autem Domine ne elongaveris auxilium tuum à me: ad defensionem meam conspice.

21 Erue à framea Deus animam meam: & de manu canis unicam meam.

22 Salva me ex ore leonis: & à cornibus unicornium humilitatem meam.

23 † Narrabo nomen tuum fratribus meis: in medio Ecclesiæ laudabo te. *† Hebr. 2.12.*

24 Qui

a. Lapsus Dñi J.C.

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

24 Qui timetis Dominum laudate eum : universum semen Iacob glorificate eum :

25 Timeat eum omne semen Israel : quoniam non sprevit, neque despexit deprecationem pauperis :

Nec avertit faciem suam à me : & cum clamarem ad eum exaudivit me.

26 Apud te laus mea in Ecclesia magna ; vota mea reddã in conspectu timentiũ eum.

27 Edent pauperes, & saturabuntur: & laudabunt Dominum qui requirunt eum : vivent corda eorum in sæculum sæculi.

28 Reminiscentur & convertentur ad Dominum universi fines terræ :

Et adorabunt in conspectu ejus universæ familiæ gentium.

29 Quoniam Domini est regnum : & ipse dominabitur gentium.

30 Manducaverunt & adoraverunt omnes pingues terræ : in conspectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram.

31 Et anima mea illi vivet: & semen meum serviet ipsi.

32 Annuntiabitur Domino generatio ventura: & annuntiabunt cæli justitiam ejus populo qui nascetur, quem fecit Dominus.

1 Psalmus David. XXII.

Isai. 40. 11. Ierem. 23. 4. Ezech. 34. 11. 23. 1. Petr. 2. 24. & 54.

DOminus regit me, & nihil mihi deerit.

2 In loco pascuæ ibi me collocavit. Super aquam refectionis educavit me.

3 Animam meam convertit.

Deduxit me super semitas justitiæ, propter nomen suum.

4 Nam & si ambulavero in medio umbræ mortis, non timebo mala : quoniam tu mecum es.

Virga tua, & baculus tuus, ipsa me consolata sunt.

5 Parasti in conspectu meo mensam, adversus eos, qui tribulant me.

Impinguasti in oleo caput meum: & calix meus inebrians quam præclarus est?

6 Et misericordia tua subsequetur me omnibus diebus vitæ meæ.

Et ut inhabitem in domo Domini, in longitudinem dierum.

1 Prima Sabbati, Psalmus David. XXIII.

1. Cor. 10. 26. Psal. 49 12.

DOmini est terra, & plenitudo ejus : orbis terrarum, & universi qui habitant in eo.

2 Quia ipse super maria fundavit eum : & super flumina præparavit eum.

3 Quis ascendet in montem Domini? aut quis stabit in loco sancto ejus?

4 Innocens manibus & mundo corde, qui non accepit in vano animam suam, nec juravit in dolo proximo suo.

5 Hic accipiet benedictionem à Domino : & misericordiam à Deo salutari suo.

6 Hæc est generatio quærentium eum, quærentium faciem Dei Iacob.

7 Attollite portas principes vestras, & elevamini portæ æternales : & introibit rex gloriæ.

8 Quis est iste rex gloriæ? Dominus fortis & potens : Dominus potens in prælio.

9 Attollite portas principes vestras, & elevamini portæ æternales : & introibit rex gloriæ.

10 Quis est iste rex gloriæ? Dominus virtutum ipse est rex gloriæ.

1 In finem, Psalmus David. XXIV.

ADte Domine levavi animam meam :

2 Deus meus in te confido, non erubescam :

3 Neque irrideant me inimici mei: etenim universi, qui sustinent te, non confundentur.

4 Confundantur omnes iniqua agentes supervacuè.

Vias tuas Domine demonstra mihi : & semitas tuas edoce me.

5 Dirige me in veritate tua, & doce me : quia tu es Deus salvator meus, & te sustinui tota die.

6 Reminiscere miserationum tuarum Domine, & misericordiarum tuarum, quæ à sæculo sunt.

7 Delicta juventutis meæ, & ignorantias meas ne memineris.

Secundum misericordiam tuam memento mei tu : propter bonitatem tuam Domine.

8 Dulcis & rectus Dominus : propter hoc legem dabit delinquentibus in via.

9 Diriget mansuetos in judicio : docebit mites vias suas.

10 Vniversæ viæ Domini, misericordia & veritas, requirentibus testamentum ejus & testimonia ejus.

11 Propter nomen tuum Domine propitiaberis peccato meo : multum est enim.

12 Quis est homo qui timet Dominum? legem statuit ei in via, quam elegit.

13 Anima ejus in bonis demorabitur : & semen ejus hæreditabit terram.

14 Firmamentum est Dominus timentibus eum : & testamentum ipsius ut manifestetur illis.

15 Oculi mei semper ad Dominum : quoniam ipse evellet de laqueo pedes meos.

16 Respice in me, & miserere mei : quia unicus & pauper sum ego.

17 Tribulationes cordis mei multiplicatæ sunt : de necessitatibus meis erue me.

18 Vide humilitatem meam, & laborem meum : & dimitte universa delicta mea.

19 Respice inimicos meos quoniam multiplicati sunt, & † odio iniquo oderunt me.

20 Custodi animam meam, & erue me : non erubescam quoniam speravi in te.

21 Innocentes & recti adhæserunt mihi : quia sustinui te.

22 Libera Deus Israel, ex omnibus tribulationibus suis.

† Ioan. 15. 25.

1 In finem, Psalmus David. XXV.

†IVdica me Domine, quoniam ego in innocentia mea ingressus sum : & in Domino sperans non infirmabor.

2 Proba me Domine, & tenta me : ure renes meos & cor meum.

3 Quoniam misericordia tua ante oculos meos est : & complacui in veritate tua.

4 Non sedi cum concilio vanitatis : & cum iniqua gerentibus non introibo.

6 Odivi Ecclesiam malignantium : & cum impiis non sedebo.

6 Lavabo inter innocentes manus meas: & circumdabo altare tuum Domine :

7 Vt audiam vocem laudis, & enarrem universa mirabilia tua.

8 Domine

8 Domine dilexi decorem domus tuæ, & locum habitationis gloriæ tuæ.

9 Ne perdas cum impiis Deus animam meam, & cum viris sanguinum vitam meam.

10 In quorum manibus iniquitates sunt: dexterâ eorum repleta est muneribus.

11 Ego autem in innocentia mea ingressus sum: redime me, & miserere mei.

12 Pes meus stetit in directo: in Ecclesiis benedicam te Domine.

1 Psalmus David priusquam liniretur,

XXVI.

DOminus illuminatio mea, & salus mea, quem timebo.

Dominus protector vitæ meæ, à quo trepidabo:

2 Dum appropiant super me nocentes, ut edant carnes meas:

Qui tribulant me inimici mei, ipsi infirmati sunt & ceciderunt.

3 Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum.

Si exurgat adversum me prælium, in hoc ego sperabo

4 Vnam petij à Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ:

Vt videam voluptatem Domini, & visitem templum ejus.

5 Quoniam abscondit me in tabernaculo suo: in die malorum protexit me in abscondito tabernaculi sui.

6 In petra exaltavit me: & nunc exaltavit caput meum super inimicos meos.

Circuivi, & immolavi in tabernaculo ejus hostiam vociferationis: cantabo, & psalmum dicam Domino.

7 Exaudi Domine vocem meam, qua clamavi ad te: miserere mei, & exaudi me.

8 Tibi dixit cor meum, exquisivit te facies mea: faciem tuam Domine requiram.

9 Ne avertas faciem tuam à me: ne declines in ira à servo tuo.

Adjutor meus esto: ne derelinquas me, neque despicias me Deus salutaris meus.

10 Quoniam pater meus, & mater mea derelinquerunt me: Dominus autem assumpsit me.

11 Legem pone mihi Domine in via tua: & dirige me in semitam rectam propter inimicos meos.

12 Ne tradideris me in animas tribulantium me: quoniam insurrexerunt in me testes iniqui, & mentita est iniquitas sibi.

13 Credo videre bona Domini in terra viventium.

14 Expecta Dominum, viriliter age, & confortetur cor tuum, & sustine Dominum,

Psalmus ipsi David. XXVII.

1 AD te Domine clamabo, Deus meus ne sileas à me: ne quando taceas à me, & assimilabor descendentibus in lacum.

2 Exaudi Domine vocem deprecationis meæ dum oro ad te: dum extollo manus meas ad templum sanctum tuum.

3 Ne simul trahas me cum peccatoribus: & cum operantibus iniquitatem ne perdas me.

Qui loquuntur pacem cum proximo suo, mala autem in cordibus eorum.

4 Da illis secundum opera eorum, & secundum nequitiam adinventionum ipsorum.

Secundum opera manuum eorum tribue illis: redde retributionem eorum ipsis.

5 Quoniam non intellexerunt opera Domini, & in opera manuum ejus destrues illos, & non ædificabis eos.

6 Benedictus Dominus: quoniam exaudivit vocem deprecationis meæ,

7 Dominus adjutor meus, & protector meus: in ipso speravit cor meum, & adjutus sum.

Et refloruit caro mea: & ex voluntate mea confitebor ei.

8 Dominus fortitudo plebis suæ: & protector salvationum Christi sui est.

9 Salvum fac populum tuum Domine, & benedic hæreditati tuæ: & rege eos & extolle illos usque in æternum.

Psalmus David.

1 In consummatione tabernaculi.

XXVIII.

AFferte Domino filii Dei: afferte Domino filios arietum.

2 Afferte Domino gloriam & honorem, afferte Domino gloriam nomini ejus: adorate Dominum in atrio sancto ejus.

3 Vox Domini super aquas, Deus majestatis intonuit: Dominus super aquas multas.

4 Vox Domini in virtute: vox Domini in magnificentia.

5 Vox Domini confringentis cedros: & confringet Dominus cedros Libani:

6 Et comminuet eas tanquam vitulum Libani: & dilectus quemadmodum filius unicornium.

7 Vox Domini intercidentis flammam ignis:

8 Vox Domini concutientis desertum: & commovebit Dominus desertum Cades.

9 Vox Domini præparantis cervos, & revelabit condensa: & in templo ejus omnes dicent gloriam.

10 Dominus diluvium inhabitare facit: & sedebit Dominus rex in æternum.

11 Dominus virtutem populo suo dabit: Dominus benedicet populo suo in pace.

1 Psalmus Cantici

In dedicatione domus David. XXIX.

2 EXaltabo te Domine quoniam suscepisti me nec delectasti inimicos meos super me.

3 Domine Deus meus clamavi ad te, & sanasti me.

4 Dñe eduxisti ab inferno animam meam: salvasti me à descendentibus in lacum.

5 Psallite Domino sancti ejus: & confitemini memoriæ sanctitatis ejus.

6 Quoniam ira in indignatione ejus: & vita in voluntate ejus:

Ad vesperum demorabitur fletus: & ad matutinum lætitia.

7 Ego autem dixi in abundantia mea: Non movebor in æternum.

8 Domine in voluntate tua præstitisti decori meo virtutem.

Avertisti faciem tuam à me, & factus sum conturbatus.

9 Ad te Domine clamabo, & ad Deum meum deprecabor.

10 Quæ

10 Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem?
Nunquid confitebitur tibi pulvis, aut annuntiabit veritatem tuam?
11 Audivit Dominus, & misertus est mei: Dominus factus est adjutor meus.
12 Convertisti planctum meum in gaudium mihi: conscidisti saccum meum, & circumdedisti me lætitia:
13 Vt cantet tibi gloria mea, & non compungar: Domine Deus meus in æternum confitebor tibi.

1 In finem, Psalmus David pro ecstasi.

XXX.

2 IN te Domine speravi, non confundar in æternum: in justicia tua libera me.
3 Inclina ad me aurem tuam, accelera ut eruas me,
Esto mihi in Deum protectorem; & in domum refugij, ut salvum me facias.
4 Quoniam fortitudo mea, & refugium meum es tu: & propter nomen tuum deduces me, & enutries me.
5 Educes me de laqueo hoc, quem absconderunt mihi: quoniam tu es protector meus.
† Luc. 23.46. 6 † In manus tuas commendo spiritum meum: redemisti me Domine Deus veritatis.
7 Odisti observantes vanitates, supervacue.
8 Ego autem in Domino speravi: exultabo, & lætabor in misericordia tua.
Quoniam respexisti humilitatem meam, salvasti de necessitatibus animam meam.
9 Nec conclusisti me in manibus inimici: statuisti in loco spatioso pedes meos.
10 Miserere mei Domine quoniam tribulor: conturbatus est in ira oculus meus, anima mea, & venter meus:
11 Quoniam defecit in dolore vita mea: & anni mei in gemitibus.
Infirmata est in paupertate virtus mea: & ossa mea conturbata sunt.
12 Super omnes inimicos meos factus sum opprobrium & vicinis meis valde: & timor notis meis.
13 Qui videbant me, foras fugerunt à me: oblivioni datus sum, tanquam mortuus à corde.
Factus sum tanquam vas perditum:
14 Quoniam audivi vituperationem multorum commorantium in circuitu.
In eo dum convenirent simul adversum me, accipere animam meam consiliati sunt.
15 Ego autem in te speravi Domine: dixi: Deus meus es tu:
16 In manibus tuis sortes meæ.
Eripe me de manu inimicorum meorum, & à persequentibus me.
17 Illustra faciem tuam super servum tuum, salvum me fac in misericordia tua.
18 Domine non confundar, quoniam invocavi te.
Erubescant impij, & deducantur in infernũ.
19 Muta fiant labia dolosa.
Quæ loquuntur adversus justum iniquitatem, in superbia, & in abusione.
20 Quam magna multitudo dulcedinis tuæ Domine, quam abscondisti timentibus te.
Perfecisti eis, qui sperant in te, in conspectu filiorum hominum.
21 Abscondes eos in abscondito faciei tuæ à conturbatione hominum.
Proteges eos in tabernaculo tuo à contradictione linguarum
22 Benedictus Dominus: quoniam mirificavi misericordiam suam mihi in civitate munira.
23 Ego autem dixi in excessu mentis meæ: Projectus sum à facie oculorum tuorum.
Ideo exaudisti vocem orationis meæ, dum clamarem ad te.
24 Diligite Dñm omnes sancti ejus: quoniam veritatem requiret Dominus, & retribuet abundanter facientibus superbiam.
† 25 Viriliter agite, & confortetur cor vestrum, omnes qui speratis in Domino.

Ipsi David intellectus. XXXI.

1 BEati quorum remissæ sunt iniquitates: & quorum tecta sunt peccata. Rom. 4. 7.
2 Beatus vir, cui non imputavit Dominus peccatum, nec est in spiritu ejus dolus.
† 3 Quoniam tacui, inveteraverunt ossa mea, dum clamarem tota die:
4 Quoniam die ac nocte gravata est super me manus tua: conversus sum in ærumna mea, dum configitur spina.
5 Delictum meum cognitum tibi feci: & injustitiam meam non abscondi.
† Dixi: Confitebor adversum me injustitiam meam Domino: & tu remisisti impietatem peccati mei. † Isai. 65.24.
6 Pro hac orabit ad te omnis sanctus, in tempore opportuno.
Veruntamen in diluvio aquarum multarum, ad eum non approximabunt.
7 Tu es refugium meum à tribulatione, quæ circumdedit me: exultatio mea erue me à circumdantibus me.
8 Intellectum tibi dabo, & instruam te in via hac, quâ gradieris: firmabo super te oculos meos.
9 Nolite fieri sicut equus & mulus, quibus non est intellectus.
In camo & fræno maxillas eorum constringe, qui non approximant ad te.
10 Multa flagella peccatoris: sperantem autem in Domino misericordia circumdabit.
11 Lætamini in Domino & exultate justi, & gloriamini omnes recti corde.

Psalmus David. XXXII.

1 EXultate justi in Domino: rectos decet collaudatio.
2 Confitemini Domino in cithara: in psalterio decem chordarum psallite illi.
3 Cantate ei canticum novum: bene psallite ei in vociferatione.
4 Quia rectum est verbum Domini, & omnia opera ejus in fide.
5 Diligit misericordiam & judicium: misericordia Domini plena est terra.
6 Verbo Domini cæli firmati sunt: & spiritu oris ejus omnis virtus eorum.
7 Congregans sicut in utre aquas maris: ponens in thesauris abyssos.
8 Timeat Dominum omnis terra: ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem.
† 9 † Quoniam ipse dixit, & facta sunt: ipse mandavit, & creata sunt. † Gen. 1. 3. Judith. 16. 17.
10 Dominus dissipat consilia gentium: reprobat

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

probat autem cogitationes populorum, & reprobat consilia principum.

11 Consilium autem Domini in æternum manet: cogitationes cordis ejus in generatione & generationem.

12 Beata gens, cujus est Dominus, Deus ejus: populus, quem elegit in hæreditatem sibi.

13 De cælo respexit Dominus: vidit omnes filios hominum.

14 De præparato habitaculo suo respexit super omnes, qui habitant terram.

15 Qui finxit sigillatim corda eorum: qui intelligit omnia opera eorum.

16 Non salvatur rex per multam virtutem: & gigas non salvabitur in multitudine virtutis suæ.

17 Fallax equus ad salutem: in abundantia autem virtutis suæ non salvabitur.

18 Ecce oculi Domini super metuentes eum: & in eis, qui sperant super misericordia ejus.

19 Ut eruat à morte animas eorum: & alat eos in fame.

20 Anima nostra sustinet Dominum: quoniam adjutor & protector noster est.

21 Quia in eo lætabitur cor nostrum: & in nomine sancto ejus speravimus.

22 Fiat misericordia tua Domine super nos: quemadmodum speravimus in te.

1 Davidi, cum immutavit vultum suum coram Achimelech, & dimisit eum & abiit: (1 Reg. 21.) XXXIII.

2 BEnedicam Dominum in omni tempore: semper laus ejus in ore meo.

3 In Domino laudabitur anima mea: audiant mansueti, & lætentur.

4 Magnificate Dominum mecum: & exaltemus nomen ejus in idipsum.

5 Exquisivi Dñm, & exaudivit me: & ex omnibus tribulationibus meis eripuit me.

6 Accedite ad eum & illuminamini: & facies vestræ non confundentur.

7 Iste pauper clamavit, & Dominus exaudivit eum: & de omnibus tribulationibus ejus salvavit eum.

8 Immittet Angelus Domini in circuitu timentium eum: & eripiet eos.

9 Gustate, & videte quoniam suavis est Dominus: beatus vir, qui sperat in eo.

10 Timete Dominum omnes sancti ejus: quoniam non est inopia timentibus eum.

† Luc. 1. 53. 11 † Divites eguerunt & esurierunt: inquirentes autem Dominum non minuentur omni bono.

12 Venite filij, audite me: timorem Domini docebo vos.

† 1. Petr. 3. 10. 13 † Quis est homo qui vult vitam: diligit dies videre bonos?

14 Prohibe linguam tuam à malo: & labia tua ne loquantur dolum.

15 Diverte à malo, & fac bonum: inquire pacem, & persequere eam.

16 Oculi † Domini super justos: & aures ejus in preces eorum.

† Eccli. 15. 20. 17 † Vultus autem Domini super facientes mala ut perdat de terra memoriam eorum.

Hebr. 4. 13. 18 Clamaverunt justi, & Dominus exaudivit eos: & ex omnibus tribulationibus eorum liberavit eos.

19 Juxta est Dominus iis, qui tribulato sunt corde: & humiles spiritu salvabit.

20 Multæ tribulationes justorum: & de omnibus his liberabit eos Dominus

21 Custodit Dominus omnia ossa eorum: unum ex his non conteretur.

22 Mors peccatorum pessima: & qui oderunt justum delinquent.

23 Redimet Dominus animas servorum suorum: & non delinquent omnes qui sperant in eo.

1 Ipsi David XXXIV.

JUdica Domine nocentes me, expugna impugnantes me.

2 Apprehende arma & scutum: & exurge in adjutorium mihi.

3 Effunde frameam, & conclude adversus eos, qui persequuntur me: dic animæ meæ: Salus tua ego sum.

4 Confundantur & revereantur, quærentes animam meam.

Avertantur retrorsum, & confundantur cogitantes mihi mala.

5 Fiant tanquam pulvis ante faciem venti: & Angelus Domini coarctans eos.

6 Fiat via illorum tenebræ, & lubricum: & Angelus Domini persequens eos.

7 Quoniam gratis absconderunt mihi interitum laquei sui: supervacue exprobraverunt animam meam.

8 Veniat illi laqueus, quem ignorat: & captio, quam abscondit, apprehendat eum: & in laqueum cadat in ipsum.

9 Anima autem mea exultabit in Domino: & delectabitur super salutari suo.

10 Omnia ossa mea dicent: Domine quis similis tibi?

Eripiens inopem de manu fortiorum ejus: egenum & pauperem à diripientibus eum.

11 Surgentes testes iniqui, quæ ignorabam interrogabant me.

12 Retribuebant mihi mala pro bonis: sterilitatem animæ meæ.

13 Ego autem cum mihi molesti essent, induebar cilicio.

Humiliabam in jejunio animam meam: & oratio mea in sinu meo converteretur.

14 Quasi proximum, & quasi fratrem nostrum, sic complacebam: quasi lugens & contristatus sic humiliabar.

15 Et adversum me lætati sunt, & convenerunt: congregata sunt super me flagella, & ignoravi.

16 Dissipati sunt, nec compuncti, tentaverunt me, subsannaverunt me subsannatione: frenduerunt super me dentibus suis.

17 Domine quando respicies? restitue animam meam à malignitate eorum, à leonibus unicam meam.

18 Confitebor tibi in Ecclesia magna, in populo gravi laudabo te.

19 Non supergaudeant mihi qui adversantur mihi inique: qui oderunt me gratis & annuunt oculis.

20 Quoniam mihi quidem pacifice loquebantur: & in iracundia terræ loquentes, dolos cogitabant.

21 Et dilataverunt super me os suum: dixerunt: Euge, euge, viderunt oculi nostri.

22 Vidisti

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com

21 Vidisti Domine, ne sileas: Domine ne discedas à me.

23 Exurge & intende judicio meo: Deus meus, & Dominus meus, in causam meam.

24 Judica me secundum justitiam tuam Domine Deus meus, & non supergaudeant mihi.

25 Non dicant in cordibus suis: Euge, euge, animæ nostræ: nec dicant: Devoravimus eum.

26 Erubescant & revereantur simul, qui gratulantur malis meis.

Induantur confusione & reverentia, qui magna loquuntur super me.

27 Exultent & lætentur qui volunt justitiam meam: & dicant semper: Magnificetur Dominus, qui volunt pacem servi ejus.

28 Et lingua mea meditabitur justitiam tuam, tota die laudem tuam.

1 In finem, servo Domini ipsi David.

XXXV.

2 Dixit injustus ut delinquat in semetipso: non est timor Dei ante oculos ejus.

3 † Quoniam dolose egit in conspectu ejus: ut inveniatur iniquitas ejus ad odium. † Sup. 13.3.

4 Verba oris ejus iniquitas, & dolus: noluit intelligere ut bene ageret.

5 Iniquitatem meditatus est in cubili suo: assitit omni viæ non bonæ, malitiam autem non odivit.

6 Domine in cælo misericordia tua: & veritas tua usque ad nubes.

7 Justitia tua sicut montes Dei: judicia tua abyssus multa.

Homines, & jumenta salvabis Domine:

8 Quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam Deus.

Filii autem hominum, in tegmine alarum tuarum sperabunt.

9 Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ: & torrente voluptatis tuæ potabis eos.

10 Quoniam apud te est fons vitæ: & in lumine tuo videbimus lumen.

11 Prætende misericordiam tuam scientibus te & justitiam tuam his, qui recto sunt corde.

12 Non veniat mihi pes superbiæ: & manus peccatoris non moveat me.

13 Ibi ceciderunt qui operantur iniquitatem: expulsi sunt, nec potuerunt stare.

1 Psalmus ipsi David. XXXVI.

NOli æmulari in malignantibus: neque zelaveris facientes iniquitatem.

2 Quoniam tamquam fœnum velociter arescent: & quemadmodum olera herbarum cito decident.

3 Spera in Domino & fac bonitatem: & inhabita terram, & pasceris in divitiis ejus.

4 Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui.

5 Revela Domino viam tuam, & spera in eo: & ipse faciet.

6 Et educet quasi lumen justitiam tuam, & judicium tuum tamquam meridiem: subditus esto Domino, & ora eum.

7 Noli æmulari in eo, qui prosperatur in via sua: in homine faciente injustitias.

8 Desine ab ira, & derelinque furorem: noli æmulari ut maligneris.

9 Quoniam qui malignantur, exterminabuntur: sustinentes autem Dominum, ipsi hæreditabunt terram.

10 Et adhuc pusillum, & non erit peccator: & quæres locum ejus, & non invenies.

11 † Mansueti autem hæreditabunt terram, & delectabuntur in multitudine pacis. †Matth. 5.4.

12 Observabit peccator justum: & stridebit super eum dentibus suis.

13 Dominus autem irridebit eum: quoniam prospicit quod veniet dies ejus.

14 Gladium evaginaverunt peccatores: intenderunt arcum suum.

Ut dejiciant pauperem & inopem: ut trucident rectos corde.

15 Gladius eorum intret in corda ipsorum: & arcus eorum confringatur.

16 Melius est modicum justo, super divitias peccatorum multas.

17 Quoniam brachia peccatorum conterentur: confirmat autem justos Dominus.

18 Novit Dominus dies immaculatorum: & hæreditas eorum in æternum erit.

19 Non confundentur in tempore malo: & in diebus famis saturabuntur:

20 Quia peccatores peribunt.

Inimici vero Domini mox ut honorificati fuerint & exaltati: deficientes, quemadmodum fumus deficient.

21 Mutuabitur peccator, & non solvet: justus autem miseretur & tribuet.

22 Quia benedicentes ei hæreditabunt terram: maledicentes autem ei disperibunt.

23 Apud Dominum gressus hominis diriguntur: & viam ejus volet.

24 Cum ceciderit, non collidetur: quia Dominus supponit manum suam.

25 Iunior fui, etenim senui, & non vidi justum derelictum, nec semen ejus quærens panem.

26 Tota die miseretur & commodat: & semen illius in benedictione erit.

27 Declina à malo, & fac bonum: & inhabita in sæculum sæculi.

28 Quia Dominus amat judicium, & non dereliquet sanctos suos: in æternum conservabuntur.

Injusti punientur: & semen impiorum peribit.

29 Justi autem hæreditabunt terram: & inhabitabunt in sæculum sæculi super eam.

30 † Os justi meditabitur sapientiam, & lingua ejus loquetur judicium. † Prov. 31. 26.

31 † Lex Dei ejus in corde ipsius: & non supplantabuntur gressus ejus. † Isai. 51. 7.

32 Considerat peccator justum: & quærit mortificare eum.

33 Dominus autem non derelinquet eum in manibus ejus: nec damnabit eum cum judicabitur illi.

34 Expecta Dominum, & custodi viam ejus: & exaltabit te ut hæreditate capias terram: cum perierint peccatores videbis.

35 Vidi impium superexaltatum, & elevatum sicut cedros Libani.

36 Et transivi, & ecce non erat: & quæsivi eum, & non est inventus locus ejus.

37 Custodi innocentiam, & vide æquitatem: quoniam sunt reliquiæ homini pacifico:

www.ourladyisgod.com
www.fatimamovement.com